

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΠΕΡΙ

ΤΩΝ ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΗΘΕΝΤΩΝ

ΕΝ Τῷ ΠΑΡΟΝΤΙ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙῳ.

Α

ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ (Φώτιος). Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1798, καὶ τῷ 1821 ἔσπευσεν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου, ὅστις τὸν ἔλαβε παρ' αὐτῷ ὡς διαγγελέα του συμμετασχόντα ὅλων τῶν ἀγώνων καὶ ταλαιπωριῶν του. Τῷ δὲ 1823 κατέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα, παρευρεθείς εἰς τὴν δευτέραν πολιρχίαν καὶ πτώσιν τοῦ Ἀκροκορίνθου· ἀκολούθως, συστηθέντος τοῦ τακτικοῦ ὑπὸ Π. Ροδίου, ἔφθασε βαθμηδὸν εἰς τὴν θέσιν τοῦ λοχαγοῦ κατὰ τὸ 1826 ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ Φαβιέρου. Ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ ἔλθόντος τοῦ στρατηγοῦ Church εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ διορισθέντος ἀρχιστρατήγου, ὁ Ἀγγελίδης προσεκολλήθη εἰς τὸ ἐπιτελεῖόν του, γενόμενος ὑπασπιστής του. Ἐπὶ κυβερνήτου δὲ κατετάχθη εἰς τὸ συστηθέν 4ον τάγμα μετὰ τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀπετέλουν τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ στρατηγοῦ Church. Τῷ δὲ 1832 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κυβερνήτου ἡ ἀντικυβερνητικὴ ἐπιτροπὴ διώρισεν αὐτὸν ὑποταγματάρχην καὶ διοικητὴν τοῦ τότε 3ου τακτικοῦ σώματος, ὅπερ διελύθη ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ βασιλέως Ὁθωνος· τῷ 1844 ἐγένετο ταγματάρχης, καὶ τῷ 1847 ἀντισυνταγματάρχης καὶ πρόεδρος τοῦ ἐν Ἀθήναις στρατοδικείου. Τῷ δὲ 1854 διορίσθη φρούραρχος Χαλκίδος, λαβὼν ἀκολούθως τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου. Μετὰ τινὰ χρόνον δυσανεστήθεις κατὰ τῆς Ὁθωνικῆς κυβερνήσεως

ἀπεσύρθη τῆς ὑπηρεσίας μὲ βαθμὸν ὑποστρατήγου. Ἐπὶ τῆς Ὀκτωβριανῆς μεταβολῆς διωρίσθη φρούραρχος Ἀθηνῶν, καὶ ἀπεδίωξε τῇ 13 Δεκεμβρίου 1862. Ἴδε σελίδα 17, ἀριθμὸν 9.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Διάδοχος τοῦ Ῥωσικοῦ στέμματος. Ἐγεννήθη τὴν 26 Φεβρουαρίου, 10 Μαρτίου 1845. Ἴδε σελίδα 241, ἀριθμὸν 103.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Υἱὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὁ ἐπικληθεὶς Μέγας. Γεννηθεὶς τῷ 356 καὶ ἀποθανὼν ἐν Βαβυλῶνι τῷ 323 Π. Χ., ἀφ' οὗ κατέκτησε τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἐγνωσμένου τότε κόσμου. Ἴδε σελίδα 8. Ἡ ξυλογραφηθεῖσα αὕτη προτομὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὑπάρχει ἐν Παρισίοις εἰς τὴν γλυπτοθήκην τοῦ Λούβρου.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Ἐπίδοξος διάδοχος τοῦ Σαξ-Κοβούργ, τετράτακος τῆς βασιλείας τῆς Ἀγγλίας. Ἐγεννήθη τὴν 6 Αὐγούστου 1844 (N. E.). Κατέγεινεν ἰδίως εἰς τὰ ναυτικά. Ἴδε σελίδα 241, ἀριθμὸν 104.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ (Ἀνδρέας). Γεννηθεὶς ἐν Κρήτῃ τῷ 1826, ἐσπούδασε τὴν ἱατρικὴν πρῶτον μὲν ἐν Ἀθήναις, ἔπειτα δὲ ἐν Βιέννῃ, Βερολίνῳ καὶ Παρισίοις. Ἐπιδοθεὶς εἰδικώτερον εἰς τὴν ὀφθαλμιατρικὴν, μετήνευχε τῷ 1852 τὴν ὀφθαλμοσκοπίαν εἰς Παρισίους, τῷ δὲ 1854 εἰς Λονδῖνον, ἐπινοήσας καὶ ἴδιον ὀφθαλμοσκόπιον, τὸ ἀπλούστατον καὶ εὐχρηστότατον τῶν μέχρι τοῦδε ἐφευρημένων, συντελέσας οὕτω τὰ μάλιστα εἰς τὴν διάδοσιν τῆς διαγνωστικῆς ταύτης μεθόδου, ἥτις ἐστὶν ὁμολογουμένως ἡ μεγίστη τῶν νεωτέρων ἱατρικῶν ἐφευρέσεων. Ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας τῷ 1854, διωρίσθη διευθυντὴς τοῦ Ὀφθαλμιατρείου (1) καὶ καθηγητῆς τῆς ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. Τῷ 1857 διέπρεψε εἰς τὴν ἐν Βρυξέλλαις παγκόσμιον σύνοδον τῶν ὀφθαλμολόγων· τῷ δὲ 1862 ἔλαβεν ὡσαύτως ἐνεργητικώτατον μέρος εἰς τὴν ἐν Παρισίοις σύνοδον τῶν ὀφθαλμιατρῶν. Εἶναι εἷς τῶν τακτικῶν συνεργατῶν τῶν ἐν Βρυξέλλαις ἐκδιδομένων Annales d'oculistique. Συνέγραψε δὲ ἐκτὸς τούτου τὰ ἑξῆς : *Essai sur l'exploration de la rétine et des milieux de l'œil sur le vivant au moyen d'un nouvel ophthalmoscope*. Paris, 1853.— *L'Ophthalmoscopie en Grèce et en Égypte*, Bruxelles, 1857.— Σύμμικτα ὀφθαλμολογικά, ἐν Ἀθήναις 1861.— Περὶ τῶν μεθόδων, καθ' ἃς διαγιγνώσκονται αἱ νόσοι τῶν ὀφθαλμῶν, ἐν Ἀθήναις 1861.— Ἀπὸ δὲ τοῦ 1858 μέχρι τοῦ 1860 ἐξέδιδε μετὰ τοῦ Κ. Θ. Ἀφεντούλη τὴν ἐν Ἀθήναις ἱατρικὴν Ἐφημερίδα, σύγγραμμα περιοδικὸν σκοπὸν ἔχον τὴν ἐν Ἑλλάδι πρόοδον τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης. Ἴδε σελίδα 113, ἀριθμὸν 45.

ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (Ἰωάννης). Διάσημος σοφὸς Ἕλλην, γεννηθεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει, μετέβη κατὰ τὸ 1434 εἰς Παταύιον, ὅπου ἐδίδασκε

(1) Ἴδε τὴν εἰκονογραφίαν τοῦ φιλανθρωπικοῦ καταστήματος τούτου ἐν τῷ ἡμετέρῳ πονήματι *Αἱ νέαι Ἀθήναι*, Paris, 1843.

τὴν φιλοσοφίαν. Κατὰ τὸ 1456 προσεκλήθη εἰς Φλωρεντίαν παρὰ Κόμον τῶν Μεδίκων, ὅπου ἐδίδαξε τὴν Ἑλληνικὴν τὸν υἱὸν καὶ ἀνεψιὸν αὐτοῦ. Περὶ τὸ 1480 ἀπῆλθεν εἰς Ῥώμην ὅπου ἐδίδαξε τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Ἀριστοτέλους. Μετέφρασε λατινιστὶ τὴν φυσικὴν καὶ τὴν ἠθικὴν τοῦ Ἀριστοτέλους (ἐν Ῥώμῃ 1862). Ἴδε σελίδα 145, ἀριθμὸν 55.

ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ (Νικόλαος). Ἐγεννήθη τὸ 1800 εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀπὸ γονεῖς εὐπατρίδας. Ἐχρημάτισε γραμματεὺς τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτὰν Μαχμούτ, ἀντιπρόσωπος τῆς Βλαχίας, καὶ πρὸ 30 ἐτῶν ἐκτελεῖ τὰ χρέη τοῦ Μεγάλου Λογοθέτου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας πρὸς κοινὸν συμφέρον καὶ γενικὴν εὐχαρίστησιν. Διωρίσθη ἐσχάτως μέλος τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου τῆς δικαιοσύνης· ἔχει βαθμὸν ὑπαλλήλου τῆς αὐτοκρατορίας καὶ Μετζιδιέ αἰς τῆς τάξεως. Ἴδε σελίδα 81, ἀριθμὸν 33.

B

ΒΕΓΛΕΡΗΣ (Γρηγόριος). Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἀρχιμανδρίτης, ἐμαθήτευσεν ἐν τῇ θεολογικῇ τῆς Χάλκης σχολῇ. Εἷς τῶν πρωτίστων τελειοδιδάκτων ταύτης, διεκρίθη κατόπιν ὡς ἱεροκῆρυξ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου. Προτροπῇ τοῦ ἀοιδίμου μητροπολίτου Δέρκω τοῦ Νεοφύτου, τοῦ ἐκ μητρὸς θεοῦ του, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν καὶ διαμείνας διετίαν ἐν τῇ πνευματικῇ ἀκαδημίᾳ τοῦ Κιόβου, ἔλαβε τὸ δίπλωμα μαγίστορος θεολογίας. Ἐπισκεφθεὶς ἀκολουθῶς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ ὁμοδόξου κράτους μετέβη ἐκεῖθεν εἰς τὴν ἐσπερίαν Εὐρώπην πρὸς ἐπαύξεισιν καὶ τελειοποιήσιν τῶν θεολογικῶν του γνώσεων. Ἐπανελθὼν μετὰ μικρὸν εἰς τὴν Ῥωσσίαν, προεχειρίσθη ἀρχιμανδρίτης παρὰ τῆς ἀγιωτάτης Ῥωσσικῆς συνόδου, καὶ προσεκλήθη νὰ συνοδεύσῃ μέχρι Κωνσταντινουπόλεως τὴν εἰς Ἱεροσόλυμα ἀποσταλεῖσαν τότε Ῥωσσικὴν πνευματικὴν πρεσβείαν. — Τὴν ἐντολὴν ταύτην μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἐκτελέσας, ἐπέστρεψεν εἰς Πετρούπολιν, καὶ ἀμέσως διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς ἐν τῇ πνευματικῇ ἀκαδημίᾳ τῆς πρωτευούσης, ἐργαζόμενος συγχρόνως παρὰ τῇ ἀγιωτάτῃ συνόδῳ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ αὐτῆς ἀλληλογραφίᾳ. Ἐνήργησε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θείας λειτουργίας Ἑλληνιστὶ ἐν τῷ ναῷ τῆς μητροπόλεως Καζάνσκη ἐπιλεγομένης. Αὐτὸς δὲ ἀναλαβὼν τὸ θεάρεστον τοῦτο ἔργον ἀφῆκε λαμπρὰν τοῖς πᾶσιν ἀνάμνησιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. — Τῷ πανοσιωτάτῳ ἀρχιμανδρίτῃ ὀφείλεται ἡ πρωτοβουλία ἀνεγέρσεως ἐν Πετροπόλει Ἑλληνικοῦ ἰδίου ναοῦ, ὅστις ἀποπερατωθεὶς ἐσχάτως τῇ φιλοτίμῳ δαπάνῃ τοῦ γνωστοῦ εἰς τὸ Πανελλήνιον Δημητρίου τοῦ Βεναρδάκη, ἀνετέθη ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἀγιωτάτης τῆς Ἑλλάδος συνόδου, καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως· καὶ εἶναι εἷς τῶν ὡραιότερων ναῶν

τῆς μεγάλης ἐκείνης πόλεως. Ἐκτοτε ὁ ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος διὰ λόγους ὑγείας ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν βόρειον μεγαλόπολιν· μετέβη εἰς Ὁδησσόν· καὶ διατελεῖ προϊστάμενος τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀγίας Τριάδος· ὅπου καὶ ὁ τάφος τοῦ ἱερομάρτυρος πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε' ὑπάρχει, κατακοσμηθεὶς ἤδη τῇ προσπαθείᾳ αὐτοῦ ἐπαξίως διὰ λαμπροῦ ἀργυροχρύσου κουδουκλίου δαπάνῃ τοῦ φιλογενεστάτου Νικολάου Δ. Βεναρδάκη, υἱοῦ τοῦ διαληφθέντος ἀνωτέρω καὶ πάτρωνος τοῦ ἡμετέρου Ἐθνικοῦ Ἡμερολογίου. Παραλείποντες πολλὰ ἄλλα φιλογενῇ ἢ φιλόμουσα ἔργα, ὅσων πρῶξενος ἐγένετο ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ εἰς βραχύτατον χρόνον διάστημα ὁ φιλογενέστατος οὗτος ἀνὴρ, ὅσον ὅμως νὰ ἀναφέρωμεν τὴν πέρυσι συστηθεῖσαν, καὶ πολλὰ ὑπερνικήσασαν προσκόμματα « Ἑλληνικὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἀγίας Τριάδος, » ἥτις ἀριθμεῖ 650 μέλη. Ὁ ἴδιος ἀνενδότης ἐνεργεῖ τῇ ἀρωγῇ τῶν φιλομούσων ὁμογενῶν Ὁδησσοῦ τὴν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ σύστασιν Ἑλληνικοῦ παρθENAγωγείου καταστάντος λῖαν ἀναποφεύκτου, καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους, ὡς ἐλπίζεται, γίνεται ἡ ἐναρξὶς τῶν παραδόσεων. Ἴδε σελίδα 177, ἀριθμὸν 68.

ΒΙΑΛΕΜΑΙΝ (Ἀβέλ-Φραγκίσκος). Διάσημος συγγραφεὺς, φιλόλογος καὶ καθηγητὴς Γάλλος· ὑπουργὸς τῆς παιδείας ἐπὶ τοῦ Φιλίππου· ἐνθερμος φιλέλλη· ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τὴν 11 Ἰουνίου 1790. Ἐκ τῶν πολλῶν σοφῶν πονημάτων του ἀναφέρομεν τὰ ἐξῆς ἔχοντα δι' ἡμᾶς μᾶλλον ἐνδιαφέρον· *Essai sur le génie de Pindare et sur la poésie lyrique*, ἐν εἶδει προλεγομένων τῆς Γαλλικῆς μεταφράσεως τοῦ Πινδάρου· *Lascaris ou les Grecs du quinzième siècle*, καὶ *Essai sur l'état des Grecs depuis la conquête musulmane*. Ἴδε σελίδα 209, ἀριθμὸν 89.

ΒΑΛΔΕΜΑΡ (Waldemar). Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α', γεννηθεὶς τὴν 15/27 Ὀκτωβρίου 1858. Ἴδε σελίδα 241, ἀριθμὸν 96.

ΒΛΑΧΟΣ (Σταῦρος). Ἐγεννήθη τῷ 1802 εἰς Ἀθήνας. Ἐμπορον ἔχων πατέρα, καὶ προοριζόμενος παρ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον, ἐξεπαιδεύθη ἀναλόγως, καθόσον ἡ τότε ἐποχὴ καὶ τὰ μέσα ἐπέτρεπον, εἰς τὰ σχολεῖα τῶν Ἀθηνῶν, μαθητεύσας ἰδίως ὑπὸ τὸν γνωστὸν Παλαμᾶν, καὶ προσελήφθη μετὰ ταῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς του εἰς τὸ ἐμπορικὸν αὐτοῦ κατὰστημα. Κατὰ τὸ 1821 κατέλιπε τὸ ἐμπορικὸν στάδιον, καὶ ἀπεδύθη εἰς τὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνα. Ἐλαβεν ἰδίως ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν πολιτορρίαν τῶν Ἀθηνῶν καὶ συμμετέσχε πασῶν τῶν θυσιῶν τῆς ἐνδόξου φρουρᾶς τῆς Ἀκροπόλεως. Διακριθεὶς εἰς διαφόρους θέσεις μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς βασιλείας, μετέσχε τῆς Σεπτεμβριανῆς μεταπολιτεύσεως, καὶ ἐξελέχθη καὶ πληρεξούσιος εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις ἐθνικὴν συνέλευσιν. Ἐξελέχθη μετὰ ταῦτα εἰς πέντε περιόδους βουλευτικᾶς, καὶ κατὰ τὸ 1852

ἐκλήθη παρὰ τοῦ βασιλέως Ὁθωνος εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως. Ἐπὶ τῆς ὑπουργίας αὐτοῦ ἔσχεν ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία τὸν ὀργανικὸν αὐτῆς νόμον δι' οὗ ἀνεγνωρίσθη αὐτόνομος παρὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ ἐπληρώθησαν αἱ ἐπισκοπαὶ τοῦ κράτους. Κατὰ τὸ 1854 μετὰ τὴν κατοχὴν τοῦ Πειραιῶς παρὰ τῶν Ἀγγλο-Γάλλων παρητήθη. Ἀπέθανεν ἰδιωτεύων τὴν 28 Δεκεμβρίου 1864 Π. Ε. Ἴδε σελίδα 113, ἀριθμὸν 47.

ΒΟΥΔΒΕΡΓ. Πρέσβυς τῆς Ῥωσσίας ἐν Παρισίοις. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ ἱκανώτατος οὗτος διπλωμάτης θέλει διορισθῇ μετ' οὐ πολὺ, προδιδαζομένου τοῦ Γορτζακῶφ, ἀντιγκαγκελάριος τῆς Ῥωσσίας. Ἴδε σελίδα 209, ἀριθμὸν 88.

ΒΟΥΡΟΣ (Ἰωάννης). Ἐγεννήθη τῇ α' Ἰουλίου 1808 εἰς Χίον. Διήκουσε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα εἰς τὰ σχολεῖα τῆς πατρίδος του. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Χίου διεσώθη εἰς Τεργέστην, ὅθεν μετὰ καιρὸν τινα (τῷ 1825) μετέβη εἰς Βιέννην ἵνα σπουδάσῃ τὴν ἰατρικὴν. Κατὰ τὸ 1829 ἔλαβε τὸ δίπλωμα τῆς ἰατρικῆς εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Ἀλγερ. Ἀφοῦ ἠκροάσατο τῶν μαθημάτων διαφόρων πανεπιστημίων τῆς Γαλλίας, Γερμανίας καὶ Ἰταλίας, μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα (κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1831). Διωρίσθη κατὰ τὸ 1834 νομοῖατρὸς τῶν Κυκλάδων· κατὰ τὸ 1836 καθηγητὴς τῆς εἰδικῆς νοσολογίας καὶ κλινικῆς ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις συστηθέντι χειρουργικῷ σχολείῳ καὶ μέλος τοῦ ἱατροσυνεδρίου ἐπιφορτισθεὶς καὶ μὲ τὰ χρέη τοῦ γραμματέως τοῦ συλλόγου τούτου. Βραδύτερον κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος διωρίσθη καθηγητὴς τοῦ τέως συστηθέντος πανεπιστημίου, ὅπου ἐδίδασκε τὰ αὐτὰ μαθήματα, ἃ ἤρξατο νὰ παραδῶσθαι ἐν τῷ διαλυθέντι χειρουργικῷ σχολείῳ ἐπὶ δώδεκα ἔτη, ἕως οὗ ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ ἕνεκα ἀσθενείας. Κατὰ τὸ 1840 διωρίσθη τμηματάρχης παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ πρόεδρος τοῦ ἱατροσυνεδρίου. Κατὰ τὸ 1843 ἠναγκάσθη ἕνεκα τῆς ἐπελθούσης πολιτικῆς μεταβολῆς νὰ παραιτηθῇ τῆς θέσεως ταύτης. Κατὰ τὸ 1844 διωρίσθη ἀρχιατρὸς τοῦ βασιλέως Ὁθωνος. Κατὰ τὸ 1853 διωρίσθη πάλιν εἰς τὴν προτέραν θέσιν τοῦ τμηματάρχου καὶ προέδρου τοῦ ἱατροσυνεδρίου ἣν διετήρησε μέχρι τῆς Ὀκτωβριανῆς ἐπαναστάσεως. Ἐκτοτε ὁ Κ. Βούρος διατελεῖ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου ἐξασκεῖ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην.

Κατὰ τὸ 1839 ὁ Κ. Βούρος μετὰ τοῦ Κ. Δομνάνδου ἀντεπροσώπευσε τὸ πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν εἰς τὴν ἐν Πίσσῃ σύνοδον τῶν ἐπιστημόνων Ἰταλῶν. Ἐξέδωκε δὲ διάφορα ἐπιστημονικὰ πονήματα. Ἴδε σελίδα 81, ἀριθμὸν 36.

ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ (Ἰωάννης). Ἐγεννήθη εἰς Ὁδησσὸν κατὰ τὸ 1827 ἐκ γονέων Κεφαλλήνων. Ἐσπούδασεν εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Ἑρμουπόλεως. Κατὰ τὸ 1861 ἀνεδέχθη τὸν ἐν Ἀθήναις ποιητικὸν διαγωνισμόν. Ὁ

Ἰωάννης Βουτσινᾶς ἀποκαταστημένος ὢν ἐν Ὁδησσῷ εἶναι ὁ ἀόρατος ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ῥωσσίᾳ συνήγορος τῶν συμφερόντων τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ δημοσιογραφίας. Ἴδε σελίδα 49, ἀριθμὸν 24.

ΒΡΑΙΛΑΣ (Πέτρος). Ἐγεννήθη τῷ 1813 εἰς Κέρκυραν· σπουδᾶσας εἰς Βουνωνίαν, Γενεύην, καὶ Παρίσιους, γνωρίζει κάλλιστα τὴν Ἑλληνικὴν, Ἰταλικὴν καὶ Γαλλικὴν. Ἐπὶ δεκαετίαν ἐδίδαξε τὴν φιλοσοφίαν ὡς καθηγητῆς τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας· ἐγένετο δικαστῆς τῷ 1840, ἔφορος τῶν βιβλιοθηκῶν, πρόεδρος τῆς Ἰονίου βουλῆς, γραμματεὺς τῆς γερουσίας ἐπὶ τοῦ τμήματος τῶν οἰκονομικῶν, γενικὸς γραμματεὺς τῆς γερουσίας, διακριθεὶς καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ δημοσιογραφίᾳ. Ἐξέδωκε μετάφρασιν τῶν περὶ χριστιανισμοῦ Φιλοσοφικῶν Μελετῶν τοῦ Μεγάλου Αὐγούστου Νικολάου (εἰς τόμ. 3). Συνέγραψε τὰς Φιλοσοφικὰς Μελέτας (τόμ. 1), τὰ Στοιχεῖα Φιλοσοφίας (τόμ. 1), τὸ Περὶ πρώτων ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν σύγγραμμα· περὶ τῶν δύο τελευταίων ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ τῶν φιλοσοφικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων ὁ ἀκαδημιακὸς Κ. Βαρθελεμὺ Σαίντ-Ἰλλαίρ ἀξιοσημείωτον λόγον ἐποιήσατο. Ὁ Κ. Βράϊλας εἶναι ἐπίτιμος πρόεδρος διαφόρων ἐπιστημονικῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἐταιριῶν, ἱππότης τοῦ Μεγαλοσταύρου τοῦ πρώην Ἀγγλοῖονικοῦ παρασήμου τῶν Ἀγίων Μιχαὴλ καὶ Γεωργίου. Ὁ Κ. Βράϊλας εἶναι σήμερον σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Ἴδε σελίδα 17, ἀριθμὸν 11.

ΒΡΑΪΤ (Ἰωάννης). Ἀγγλος πολιτικὸς γεννηθεὶς κατὰ τὸ 1811 εἰς Λαγκάστερ, μέλος τῶν Κοινοτήτων· φίλος τοῦ Κόβδεν, μεθ' οὗ συνηγωνίσθη ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐμπορίου. Φιλέλλην. Ἴδε σελίδα 113, ἀριθμὸν 49.

ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ (Σκαρλᾶτος Δ.). Λόγιος καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ, ἐγεννήθη τῇ 6 Νοεμβρίου 1798, ἐν Ἰασίῳ τῆς Μολδαβίας, ὅπου ὁ πατὴρ αὐτοῦ διεῖπε τὴν ἀρχὴν τοῦ μεγάλου Ἀρμάση ἐπὶ τῆς ἡγεμονείας τοῦ Ἀλεξάνδρου Καλλιμάχη. Διακούσας δὲ τὰς ἀρχὰς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων ἐν τῇ σχολῇ τῆς Ξηρᾶς Κρήνης, ἐτελειοποίησε κατόπιν ἑαυτὸν, ὅσον ἐνεδέχετο καὶ τὰ τότε πράγματα συνεχίῳρει, δι' ἀνενδότου μελέτης καὶ διηνεκοῦς ἀναγνώσεως. Συμμετασχὼν κατὰ τὸ 1821 τῆς εἰς Ἀσίαν ὑπερορίας τῆς οἰκογενείας Καλλιμάχη, ὑπέστη τὰ πάνθ' ἐκεῖνα, καὶ μόλις μετὰ ἐννέα ἔτη διεσώθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, προσληφθεὶς εἰς τὴν τότε γραμματεῖαν τῶν Ἑσωτερικῶν. Κατόπιν δὲ προεβιβάσθη ἀλληλοδιαδόχως σύμβουλος τῆς ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν γραμματείας, μέλος τῆς ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἑπταμελοῦς ἐπιτροπῆς, καὶ τελευταῖον ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ. Κατὰ τὸ 1816, περιελθὼν εἰς ῥῆξιν πρὸς τὸν Ἀρμανσβέργην ἕνεκα τῶν προνομίων τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, παρητήθη τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἔζησε θεραπεύων τὰς Μούσας μέχρι τοῦ 1854, ὅτε ἀνεκλήθη εἰς τὰ

δημόσια ὡς διευθυντῆς τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, θέσιν ἣν κατέχει ἀκόμη καὶ σήμερον. Αἱ μεταρρυθμίσεις αὗται εἰσήγαγεν εἰς τὸν σπουδαιότατον τοῦτον κλάδον, πρόκεινται μαρτύριον ἐναργέστατον τοῦ ζήλου καὶ τῆς ἱκανότητος αὐτοῦ. Τὰ δημοτικά σχολεῖα σχεδὸν ἐδιπλασιάσθησαν, ὁ μισθὸς τῶν δημοδιδασκάλων ἐτακτοποιήθη, κατηργήθη ἡ βιβλιοκαπηλεία, ἐδόθησαν παράσημα εἰς τοὺς πρεσβυτέρους τῶν δημοδιδασκάλων καὶ μυρία ἄλλαι βελτιώσεις ἐγένοντο. Ἐκ τῶν φιλολογικῶν ἔργων τοῦ Σκαρλάτου Βυζαντίου τὸ πρῶτον δημοσιευθὲν εἶναι τὸ ἀπὸ τῆς νεωτέρας εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν λεξικὸν, θαυμαστὸν ἰδίως διὰ τὰ προλεγόμενα · β' τὸ ἀπὸ τῆς ἀρχαίας εἰς τὴν νεωτέραν · γ' τὸ ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Γαλλικὴν, καὶ δ' τὸ ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν. Τῷ 1852 ἐξέδοτο τὸ πρῶτον μέρος τῆς τοπογραφίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δι' οὗ ἐπέθηκε τὴν κορωνίδα εἰς τὴν φιλολογικὴν αὐτοῦ φήμην. Τοῦ συγγράμματος τούτου ἐξεδόθη μετὰ τινὰ ἔτη καὶ ὁ δεύτερος τόμος, καὶ ὁ τρίτος εὐρίσκεται εἰς τὰ πιεστήρια. Ἴδε σελίδα 177, ἀριθμὸν 74.

Γ

ΓΙΑΝΝΗΚΩΣΤΑΣ. Ὁ συνταγματάρχης τῆς Β. φάλαγγος Ἰωάννης Κώστας ἐγεννήθη τῷ 1796 ἐν Κραφίῳ τῆς Ἠπείρου. Φεύγων τὴν τυραννίαν τοῦ Ἀλῆ-Πασσᾶ, μετέβη, ἔτι παῖς ὢν, εἰς Κέρκυραν, ὅπου κατετάγη εἰς τὴν Σουλιωτικὴν φάλαγγα ὑπὸ τοὺς Γάλλους πρῶτον καὶ ἀκολούθως ὑπὸ τοὺς Ἀγγλους. Ἐν ἔτει 1818 μετέβη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως Φερδινάνδου · ἀλλ' ἀκολούθως ἐφυλακίσθη ἐν Μεσσήνῃ κατηγορηθεὶς ἐπὶ συνωμοσίᾳ. Τῷ 1820 ἀμνηστευθεὶς ἐπέστρεψεν εἰς Κέρκυραν, ἐμυήθη τὰ τῆς ἐταιρίας καὶ ἐδράζε τὰ ὄπλα ἐξ ἀρχῆς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ὡς σημαιοφόρος ὑπὸ τὸν Νότην Μπότζαρη. Παρευρέθη ὡς τοιοῦτος εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς Ἀρτῆς καὶ τῶν Ἀγράφων, εἰς τὴν πρώτην πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου, εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Σκιάθου καὶ εἰς τὰς πλείστας κατὰ τοῦ Ἰβραήμ Πασσᾶ μάχας. Ἐν τῷ Χαϊδαρίῳ τῆς Ἀττικῆς ἦτο ὑπὸ τὸν φιλέλληνα Φαβιέρον. Ἐπὶ Καποδιστρίου ὠνομάσθη πεντακοσίαρχος, καὶ ἐπολέμησεν εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς Βονίτσας καὶ εἰς τὴν ἐν Μακρυνόρει μάχην ὑπὸ τὸν τότε στρατηγοῦντα Τσούρτσ (Church).

Ἐκολούθησεν εἰς Μέγαρον τὸν Κωλέττην στασιάσαντα ὑπὲρ τοῦ πρώτου συντάγματος (τῷ 1832), καὶ ἔλαβε μέρος ἐνεργὸν εἰς τὴν Σεπτεμβριανὴν μεταπολίτευσιν. Ἐκτοτε, συνταγματισθείσης τῆς βασιλείας, ἔμεινεν ἀρχηγὸς εἰδικοῦ ἀτάκτου σώματος, ὅπερ κατὰ τὸ 1854 διελύθη. Ἴδε σελίδα 49, ἀριθμὸν 19.

ΓΙΒΣΩΝ (Θωμᾶς MIANEP). Ἀγγλος πολιτικὸς γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἀγίαν Τριάδα κατὰ τὸ 1807, ἄκρος φίλος τοῦ Βράιτ καὶ τοῦ Κόβδεν,

μέλος τῶν Κοινοτήτων, κατέδειξε πολλάκις ἀκραιφνῆ φιλελληνισμόν. Ἴδε σελίδα 177, ἀριθμὸν 73.

ΓΡΟΤΕ (Γεώργιος). Ἐγεννήθη τὸν Νοέμβριον τοῦ 1794 εἰς Beckenham τῆς Ἀγγλίας (Kent). Ὁ πάππος αὐτοῦ Ἀνδρέας κατήγετο ἀπὸ τὴν Λιβωνίαν, καὶ μετώκησεν εἰς Λονδῖνον κατὰ τὸ 1756, ὅπου ἐσύστησε τράπεζαν ὑπὸ τὴν ἐμπορικὴν ἐπωνυμίαν Grote, Prescott καὶ Σαν. Ὁ ἐπιζῶν Γρότε ἀπενεύρθη ἐκ τοῦ ἐμπορίου καὶ ἐκ τοῦ πολιτικοῦ βίου (ἦτο μέλος τῶν Κοινοτήτων) κατὰ τὸ 1842, καὶ ἐπεδόθη ἔκτοτε εἰς τὴν μελέτην τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἱστορίας ἐξ ἧς προέκυψε τὸ καθ' ἡμᾶς ἱστορικὸν ἀριστούργημα, ἡ πενταδεκάτομος ἱστορία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος μεταφρασθεῖσα σχεδὸν εἰς ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας ἐκτὸς τῆς ἡμετέρας πρὸς αἴσχος ἡμῶν. Ἴδε σελίδα 177, ἀριθμὸν 71.

ΓΥΙΖΩΤΟΣ (Φραγκίσκος-Πέτρος-Γουλιέλμος). Πολιτικὸς, συγγραφεὺς καὶ φιλολόγος διάσημος τῆς Γαλλίας. Ἐγεννήθη τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1787 εἰς Nîmes ἐξ ἐντίμου οἰκογενείας διαμαρτυρουμένης. Πρωθυπουργὸς ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου. Ἴδε σελίδα 209, ἀριθμὸν 83.

Δ

ΔΑΓΜΑΡ (Μαρία-Σοφία). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας καὶ ἀδελφὴ τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α', ἐγεννήθη τὴν 26 Νοεμβρίου 1847. Ἴδε σελίδα 241, ἀριθμὸν 95.

ΔΕΕΚ (Félix-Désiré). Ἑλληνιστὴς Γάλλος· ἐγεννήθη εἰς Παρισίους τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1794 N. E. Συνέταξε τὸ πρῶτον Νεοελληνο-Γαλλικὸν λεξικὸν (1825)· μετέφρασε γαλλιστὶ τὴν Κασσάνδραν τοῦ Λυκόφρωνος (1853) καὶ τὰ Λυρικὰ τοῦ Ἀ. Χριστοπούλου (1831). Ὑπῆρξε, καθὼς μέλος τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου, εἰσηγητὴς ἐπὶ τῆς ἐν Γαλλίᾳ εἰσαγωγῆς τῆς προφορᾶς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης κατὰ τοὺς νεωτέρους Ἑλληνας ἐπιτροπῆς διορισθείσης παρὰ τοῦ Ἰνστιτούτου ἵνα γνωμοδοτήσῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου κατ' αἵτησιν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Κ. Δουρουῆ. Ἡ πολυμαθὴς καὶ εὐφραδὴς ἐκθεσις τοῦ Κ. Δεῖκ ὁὖν ἐξεδόθη ἔτι, καὶ κατὰ τὰ ἀδόμενα τὸ μέτρον τῆς παραδοχῆς τῆς ἡμετέρας προφορᾶς ἀνεστάλη ἐπὶ τοῦ παρόντος ἕνεκα τῶν διαμαρτυρήσεων πολλῶν Γάλλων διδασκάλων τῆς Ἑλληνικῆς. Ἴδε σελίδα 49, ἀριθμὸν 21.

ΔΕΛΙΓΙΑΝΝΗΣ (Θεόδωρος). Ἐγεννήθη τῷ 1826 εἰς Καλάβρυτα τῆς Πελοποννήσου. Ἐσπούδασε τὸ δίκαιον· Ἐγένετο ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν κατὰ τὸ 1843 καθὼς ἄμισθος ἀκόλουθος· κατὰ τὸ 1845 διωρίσθη συντάκτης τῶν πρακτικῶν τῆς βουλῆς μέχρι τοῦ 1848, ὅτε προσελήφθη πάλιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν καθὼς ὑπουργικὸς

γραμματεὺς Α' τάξεως διατελέσας ὡς τοιοῦτος μέχρι τοῦ 1854 · προβι-
 βασθεὶς κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο τμηματάρχης Α' τάξεως διέμεινεν εἰς τὴν θέσιν
 ταύτην μέχρι τοῦ 1859 · διορισθεὶς ἐπὶ τέλους γενικὸς γραμματεὺς τοῦ
 ἰδίου ὑπουργείου παρῆτήθη τὸν Μάϊον τοῦ 1862. Μετὰ τὴν Ὀκτωβριανὴν
 ἐπανάστασιν ἐγένετο αὖθις γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσω-
 τερικῶν · ἐκλεχθεὶς πληρεξούσιος παρῆτήθη τῆς ἐν τῷ ὑπουργείῳ θέ-
 σεώς του. Ἐγένετο μετὰ ταῦτα ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἐκλεχθεὶς ὑπὸ
 τῆς συνελεύσεως τὸν Μάρτιον 1863, καὶ παρῆτήθη ἐκ τῆς θέσεως ταύ-
 της κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τοῦ Ἰουνίου 1863. Μετὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι
 ἄφιξιν τοῦ βασιλέως Γεωργίου διωρίσθη ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τὸν
 Μάρτιον τοῦ 1864, καὶ παρῆτήθη μετὰ 37 ἡμέρας. Πάλιν διορισθεὶς εἰς τὴν
 αὐτὴν θέσιν τὴν 26 Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, παρῆτήθη μετὰ τινὰς μῆνας,
 καὶ διωρίσθη σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας. Ἴδε σελίδα 49, ἀριθμὸν 14.

ΔΕΛΙΓΙΑΝΝΗΣ (Κανέλλος). Ἐγεννήθη τῷ 1779 ἔτει υἱὸς τοῦ Ἰωάν-
 νου Δελιγιάννη. Μετὰ τὸν ἀποκεφαλισμόν τοῦ πατρὸς του, κατέστη προ-
 εστὴς μυηθεὶς τὰ τῆς Φιλικῆς ἐταιρίας · τῷ 1821 μετὰ τῶν ἀδελφῶν
 του μεταξὺ τῶν πρώτων ἐγείρεται κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν, καὶ πρῶτος ὁ
 Κανέλλος γίνεται ἀρχηγός · πολεμεῖ τοὺς Τούρκους εἰς τὸ φρούριον τῆς
 Γόρτυνος καὶ εἰς Ἀλωνίσταιναν, καὶ τοὺς τρέπει εἰς φυγὴν · παραχωρεῖ
 ἐκουσίως τὴν ἀρχηγίαν εἰς τὸν Θεόδωρον Κηλοκοτρώνην ὡς ἐμπειρότερον,
 μάχεται εἰς Λεβίδιαν καὶ Κερασιὰν, εἰς Βαλτέσι, λαμβάνει μέγα μέρος εἰς
 τὴν πόρθησιν τῆς Τριπόλεως · τῷ 1822 ἐκστρατεύει εἰς Πάτρας καὶ εἰς
 τὴν δυτικὴν Ἑλλάδα, καὶ πρῶτος λαμβάνει τὸ δίπλωμα τοῦ στρατηγοῦ,
 μάχεται εἰς Πέταν · κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1822 μεταβαίνει εἰς Μεσολόγ-
 γιον, καὶ λαμβάνει μέρος εἰς τὴν κατατρόπωσιν τῶν Τούρκων καὶ διάσωσιν
 τοῦ Μεσολογγίου · πληρεξούσιος εἰς πολλὰς συνελεύσεις · κατὰ τὸ 1824
 μάχεται κατὰ Ἰμβραίμην εἰς Τραμπάλαν, εἰς τὰ Τρίκορφα καὶ εἰς ἄλλα
 μέρη · πληρεξούσιος τῷ 1843, πρόεδρος τῆς βουλῆς τοῦ 1849 · τῷ 1861
 ἀντιστράτηγος, ἀποθνήσκει τῇ 17 Σεπτεμβρίου 1862, 83 ἐτῶν. Ἴδε
 σελίδα 81, ἀριθμὸν 39.

ΔΕΛΙΓΙΑΝΝΗΣ (Ἰωάννης). Ὑἱὸς τοῦ Ἀναγνώστου Δελιγιάννη · γενικὸς
 γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν · ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1817.
 Εἶναι εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ μᾶλλον διακεκριμένων ἀνωτέρων ὑπαλ-
 λήλων τῆς Ἑλλάδος. Διατελεῖ ἀπὸ τριακονταετίας ἤδη ἐν τῷ ὑπουργείῳ
 τῶν Ἐξωτερικῶν · ὡς τοιοῦτος καὶ ἀπὸ δεκαετίας διευθύνει τὸ ὑπουργεῖον
 τοῦτο ὡς γενικὸς γραμματεὺς. Μετέσχεν ὅλων τῶν διπλωματικῶν ἐργα-
 σιῶν τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, καὶ ἰδίως τῆς δημοσιευθείσης διπλω-
 ματικῆς περὶ ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου ἀξιολόγου ἀλληλογραφίας.

Ἐνεκα τῶν ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς βασιλείας ἐν Ἑλλάδι
 τοσούτων συνεχῶν ὑπουργικῶν μεταβολῶν, καθ' ἃς ἔμεινε πάντοτε ἐπὶ

κεφαλῆς τῆς ἐξωτερικῆς ὑπηρεσίας, κατέστη ἀπὸ πολλοῦ στοιχείον χρησιμώτατον διὰ τὰ ἐξωτερικὰ τῆς Ἑλλάδος πράγματα. Ἦτο μέλος τῆς δευτέρας ἐν Ἀθήναις ἐθνικῆς συνελεύσεως. Ἴδε σελίδα 49, ἀριθμὸν 15.

ΔΕΡΒΗΣ (Ἐδουάρδος Σμήθ Στάνλεης). Ὁμότιμος τῆς Ἀγγλίας· ἐγεννήθη τὴν 29 Μαρτίου 1799 Ν. Ε. εἰς Λαγκάστερ· διάσημος πολιτικός ἐκ τῶν συντηρητικῶν. Κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1850 τῇ προτάσει αὐτοῦ ἡ Ἄνω Βουλὴ ἀπεδοκίμασε τὸ ὑπουργεῖον διὰ τὸν ἀπακλεισμόν τοῦ Πειραιῶς ἕνεκα τοῦ Πατζίφικου. Ὁ λόρδος Δέρβης εἶναι ἄριστος Ἑλληνιστής· μετέφρασεν ἐπ' ἐσχάτων ἀγγλιστὶ τὸν Ὅμηρον. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ λόρδος Στάνλεης, λίαν διακεκριμένον μέλος τῆς βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, κατετάχθη μετὰ τὴν Ὀκτωβριανὴν μεταπολίτευσιν μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων διαδόχων τοῦ Ὁθωνος. Ἴδε σελίδα 113, ἀριθμὸν 50.

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ (Νικόλαος Μάρκου) ἐκ Μακεδονίας. Ἐγεννήθη τῷ 1808 ἔτος. Καταδιωχθέντος τῷ 1821 ἐν Κωνσταντινπόλει τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μέλους ὄντος τῆς ἐταιρίας, καὶ ὠμειωθείσης τῆς πατρικῆς περιουσίας, ἐδραπέτευσεν μετὰ τῶν οἰκείων εἰς τὴν ἀγωνιζομένην Ἑλλάδα, ἀποδημήσας μετὰ ταῦτα χάριν σπουδῆς καὶ εἰς τὰ ξένα. Τῷ 1827 διωρίσθη ὑπογραμματεὺς τῆς ἐν Ἑρμιόνη καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Τροιζῆνι ἐθνικῆς συνελεύσεως, καὶ ἔκτοτε διετέλεσεν ὑπηρετῶν τὸ δημόσιον ἐπὶ τινων προσωρινῶν κυβερνήσεων, ἐπὶ κυβερνήτου καὶ ἐπὶ βασιλείας. Τῷ 1850 ἰδρύσατο μετὰ τῶν καθηγητῶν Ραγκαβῇ καὶ Κ. Παπαρῥήγοπούλου τὸ μέχρι νῦν ἐκδιδόμενον περιοδικὸν σύγγραμμα Πανδώρα· τρία δὲ ἔτη μετὰ ταῦτα καὶ τὸν ἐπὶ τετραετίαν μόνον ἐκδοθέντα, ἀλλὰ μεγάλως ὠφελήσαντα τὴν Ἑλλάδα, Spectateur de l'Orient, μετὰ τε τῶν ἀνωτέρω καθηγητῶν καὶ τοῦ Μ. Ρενιέρη καὶ Γ. Βασιλείου. Τῷ δὲ 1862 διωρίσθη ὑπουργὸς ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου καὶ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν. Γράφων πάντοτε ἐν τῇ Πανδώρα καταγίνεται ἰδίως εἰς βιβλιοκρισίας, ἱστορικὰ ὑπομνήματα καὶ περιηγήσεις· ἐξέδοτο δὲ καὶ ἰδιαιτέρως ἐγχειρίδιον περὶ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, τὴν ἱστορίαν τοῦ Σκεντέρβη, τὸν βίον τοῦ Οὐασιγκτῶνος, τοῦ Ριένζη, τοῦ Ἀγγλου Βούλουερ, καὶ ἄλλας μεταφράσεις. Ἀναλώμασιν αὐτοῦ ἐδημοσιεύθησαν καὶ ἡ ὑπὸ Φρεαρίτου ἱστορία τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, αἱ ἱστορικαὶ πραγματεῖαι τοῦ Κ. Παπαρῥήγοπούλου, τὰ ἱστορικὰ σκηνογραφήματα καὶ τὰ Ἰταλοελληνικὰ τοῦ Σπ. Ζαμπελίου, ἡ ὑπὸ Ν. Δραγούμη ἱστορία τῆς Ἀμερικῆς, καὶ τινὰ ἄλλα. Ἴδε σελίδα 81, ἀριθμὸν 28.

ΔΡΑΝΕΤΗΣ Μπέης (Παῦλος). Ἐγεννήθη εἰς Κύπρον περὶ τὸ 1818. Ἀποκατασταθεὶς εἰς Αἴγυπτον προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν κατὰ καιρὸν ἀντιβασιλέων, προσπαθήσας πάντοτε νὰ φανῇ ὠφέλιμος πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς· σήμερον διατελεῖ ἰδιαίτερος πράκτωρ τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου ἐν Παρισίαις. Ἴδε σελίδα 177, ἀριθμὸν 76.

ΔΟΥΡΟΥΤΗΣ (Κωνσταντῖνος). Ἐγεννήθη εἰς Καλαβρύτας τῆς Ἠπείρου τὴν 14 Νοεμβρίου 1809. Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς Ἀγκῶνα τῆς Ἰταλίας μεταβὰς παρὰ τῷ πατρὶ αὐτοῦ Γεωργίῳ πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν τὸ ἐμπόριον μετερχομένῳ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἐξεπαιδεύθη τὸ πρῶτον εἰς Τεργέστην εἰς τὸ ἐκεῖ παρὰ τῶν ὁμογενῶν συστηθὲν σχολεῖον ὅτε διέπρεπον οἱ διδάσκαλοι Μισαήλ Ἀποστολίδης, Δάλφιος, Πρεβέτος, εἶτα δὲ εἰς Ἀγκῶνα παρὰ τοῦ πολυμαθοῦς καὶ σοφοῦ καθηγητοῦ **Ciriaco Rio Marini**. Ποτισθεὶς δὲ τὰ νάματα τῆς ἐγκυκλίου παιδείας ἐδόθη εἰς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον ἔχων ὁδηγοὺς εἰς Ἀγκῶνα μὲν τὸν ἐμπειρον αὐτοῦ πατέρα του, εἰς Κέρκυραν δὲ, ὅπου μετέβη τῷ 1828, τὸν σεβαστὸν οἰκογενειακὸν αὐτοῦ φίλον **Κ. Σπυρίδωνα Δαμασκηνὸν** τὸν εἰς Παρισίους πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν κατοικοῦντα καὶ τότε τὰ πρωτεῖα μεταξὺ τῶν ἐμπόρων τῆς Κερκύρας κατέχοντα. Ἀλλ' ὁ κερδῶνος Ἑρμῆς δὲν ἀπησχόλει ὁλοσχερῶς τὴν διάνοιαν τῶν καθ' ὅλον τὸν κόσμον διεσπαρμένων Ἑλλήνων, καὶ ἰδίως τῶν ἐν Ἀγκῶνι· καθότι ὅτε ἡ σάλπιγξ τῆς ἐπαναστάσεως ἤχησεν ἀποκατέστη ἐν τῶν σπουδαιοτάτων κέντρων εἰς τὸ ὅποιον αἱ Ἑλληνικαὶ οἰκογένειαι εὗρον ἄσυλον καὶ παραμυθίαν χάρις εἰς τὰ φιланθρωπικὰ καὶ ὄντως χριστιανικὰ αἰσθήματα τῆς τότε παππικῆς κυβερνήσεως ἐπὶ Πίου ἐβδόμου καὶ τοῦ περιωνύμου ὑπουργοῦ αὐτοῦ **Κονσάλη**, καὶ τῶν ἐκεῖσε ἀποκαταστημένων ὁμογενῶν ἐν' οἷς διεκρίνετο ὁ Γεώργιος Δουρούτης, ὅστις ὡς ἐκ τῆς πολυχρονίου αὐτοῦ διαμονῆς ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ καὶ τῶν αὐτοῦ σχέσεων πολλῶν καλῶν ἐγένετο πρόξενος εἰς τοὺς εἰς Ἀγκῶνα καταφυγόντας Ἑλληνας.

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Ἀγκῶν ἦτο ὁ κρίκος ὅστις συνέδεε τὴν Ἀνατολὴν μετὰ τῆς Εὐρώπης, ὁ οἶκος Δουρούτη διετήρει πολιτικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ ἐν Κερκύρᾳ **Κ. Γεροστάθη** καὶ ἄλλων ἐν Εὐρώπῃ ὁμογενῶν πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος συμπαθειῶν τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης. Μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν αἵτινες κατέφυγον εἰς Ἀγκῶνα διεκρίνετο ἡ τοῦ **Μάρκου Βότζαρη**. Ἡ Χρυσῇ σύζυγος τοῦ ἥρωος τούτου ὅτε ἤκουσε πυχρὰ τοῦ πατρὸς Δουρούτη τὴν θλιβεράν ἀγγελίαν τοῦ θανάτου τοῦ **Μάρκου** ἀπέδειξεν ὅτι ἦτον ἀξία σύζυγος τοῦ ἥρωος τούτου. Κατὰ τὸ 1823-24 ἀπῆλθεν εἰς Ἀγκῶνα ὁ **Η. Πατρῶν** καὶ ὁ Γεώργιος Μαυρομιχάλης ἵνα μεταβῶσιν εἰς τὴν σύνοδον τῆς Βερώνης ὡς ἀπεσταλμένοι τῆς Ἑλλάδος. Ὁ ἀοίδιμος δὲ κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος **Καποδίστριας** τὸν Ἀγκῶνα ἐξελέξατο ὡς λιμένα ἀπόπλου ὅτε κατὰ τὸ 1827 ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τὴν διατριβὴν αὐτοῦ εἰς Ἀγκῶνα ὁ κυβερνήτης συνέστησε σχολεῖον Ἑλληνικὸν ὅπερ ἐπροίκισε μὲ μικρὰν μὲν, ἀλλ' ἀξιόλογον βιβλιοθήκην. Ὁ νέος Δουρούτης ἀπετέλει μέρος τῶν ὁμογενῶν οἵτινες περιεστοίχουν τοὺς διακεκριμένους ἄνδρας οἵτινες ἐπισκέσποντο τὸν Ἀγκῶνα· τοῦ δὲ κυβερνήτου ἦτο παντοτεινὸς

ἀκόλουθος εἰς ὅλας τὰς ἐκδρομάς του. Ὡς δὲ ἐκ τῶν ἀφορμῶν τούτων ἀκμαῖος πάντοτε διετηρήθη παρὰ τῷ νέῳ Δουρούτῃ ὁ πρὸς τὴν πατρίδα ἔρως, καὶ ταχέως ἀνεπτύχθη ἐν αὐτῷ ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀσπασθῇ τὴν φίλην πατρίδα. Κατὰ πρώτην φοράν τῷ 1825 ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὡς ἐκ τῆς σχέσεως τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτοῦ συνῆψε μετὰ τῆς οἰκογενείας τῶν Μαυρομιχαλέων, ἐπέστησε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν Λακωνίαν. Ἡ δὲ παρουσία αὐτοῦ ἐκεῖ συνετέλεσεν ὅχι ὀλίγον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμπορίου εἰς τὴν Μάνην. Εἰς τὴν φίλην πατρίδα ἀποκατασταθεὶς ὁ Δουρούτης δὲν ἀπέβλεψε μόνον πρὸς τὸ ἴδιον αὐτοῦ συμφέρον, ἀλλ' ἰδὼν τὴν ἀθλίαν τῆς μεταξοκλωσίας κατάστασιν ἀνεδέχθη κατὰ τὸ 1837 νὰ γείνη ὁ ἀναγεννητὴς τῆς βιομηχανίας ταύτης.

Ὁ Κ. Δουρούτης, ἔκτοτε ἀποκατασταθεὶς εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπῆρξεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη μέλος τοῦ συμβουλίου τῆς ἐθνικῆς Τραπεζῆς κατὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν αὐτῆς, μέλος τῆς βιομηχανικῆς Ἐπιτροπῆς παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν Ἑσωτερικῶν, καὶ δημοτικὸς σύμβουλος τοῦ δήμου Ἀθηναίων δημαρχευόντων τῶν Ν. Ζαχαρίτζα, Ι. Κονίαρη καὶ Γ. Σκούφου.

Ἡ κυβέρνησις ἐκτιμήσασα τὰς ἐκδουλεύσεις αἱ προσήνεγκεν εἰς τὸ ἔθνος ὁ Κ. Κωνσταντῖνος Γ. Δουρούτης ὡς βιομήχανος, ἐτίμησεν αὐτὸν κατὰ τὸ 1856 μὲ τὸ παράσημον τοῦ Σωτῆρος. Κατὰ τὰ Ὀλύμπια δὲ τοῦ 1859 ἀπενεμήθη τὸ χρυσοῦν βραβεῖον α' τάξεως· « διότι πρῶτος κατὰ « τὸ 1837 εἰσαγαγὼν ἐν Ἑλλάδι καὶ μηχανὰς ἐξ Ἰταλίας καὶ Ἰταλοὺς « τεχνίτας καὶ Ἰταλικὸν κουκουλόσπορον κατώρθωσε καὶ τὴν ἐγγώριον « κουκουλοτροφίαν νὰ βελτιώσῃ καὶ ἐφάμιλλον τῆς Ἰταλικῆς νὰ ἀναδείξῃ « τὴν Ἑλληνικὴν μέταξαν διπλασιάσας τὴν προτέραν τιμὴν αὐτῆς διὰ « τοῦ παρ' αὐτοῦ πρώτου εἰσαχθέντος Ἰταλικοῦ τρόπου τοῦ ἀναπη- « νισμοῦ. »

Κατὰ τὸ 1862 ἐτιμήθη προσέτι καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας μὲ τὸ παράσημον SS. Maurizio et Lazzaro διὰ τὰ καλὰ τῶν ὁποίων ἐγένετο πρόξενος ἐκ τῶν πολυετῶν αὐτοῦ σχέσεων μετὰ τῆς Ἰταλίας. Ἴδε σελίδα 177, ἀριθμὸν 70.

ΔΡΟΥΗΝ ΔΕ ΛΟΥΗΣ (Ἐδουάρδος). Ἐγεννήθη τὴν 19 Νοεμβρίου 1805 εἰς Παρισίους· ἔρχισε τὸ πολιτικὸν στάδιόν του καθὼς ἀκόλουθος πρεσβείας· μετέσχε τοῦ κοινοβουλευτικοῦ βίου ἀπὸ τοῦ 1842, ἀντιπολιτευθεὶς πρὸς τὸν Γυῖζῶτον· κατὰ τὸ 1848 διωρίσθη ὑπουργὸς τῶν Ἑξωτερικῶν εἰς τὸ πρῶτον ὑπουργικὸν συμβούλιον τοῦ Ναπολέοντος. Πρέσβυς ὢν εἰς Λονδίνον κατὰ τὸν ἀποκλεισμόν τοῦ Πειραιῶς διεμαρτυρήθη κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐζήτησε τὰ διαβατήριά του· γενόμενος καὶ αὖθις ὑπουργὸς τῶν Ἑξωτερικῶν κατὰ τὸ 1852 παρητήθη τῷ 1855· διορισθεὶς πάλιν κατὰ τὸ 1862 διατελεῖ ἔκτοτε ὑπουργός. Ἴδε σελίδα 209, ἀριθμὸν 84.

ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ (Γεώργιος). Ἐγεννήθη τῷ 1798 ἐν χωρίῳ Δύο

Βουνά τῆς Φθιώτιδος, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ πατήρ του, εἰς τῶν λεγομένων Καπιτανέων, διαπρέψας μέχρι τοῦ 1814, καθ' ὃν χρόνον ἀνέλαβε τὰ χρέη του ὁ Γεώργιος· οὗτος, ἐκραγείσης τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν ἄλλων Καπιτανέων ἐκίνησεν εἰς ἐπανάστασιν τὰς ἐπαρχίας Φθιώτιδος καὶ Λοκρίδος, λαβὼν μέρος ἐνεργητικώτατον εἰς ὅλας τὰς σημαντικὰς μάχας, καὶ ἰδίως εἰς τὴν ἐν Ἀραχώβῃ καὶ ἐν Πέτρᾳ τῆς Βοιωτίας τὴν τελευταίαν, ἣτις ἐπεσφράγισε τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος. Διεκρίθη δὲ ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας εἰς Δίστομον διαταχθείσης ὑπὸ τοῦ στρατάρχου Ὑψηλάντου, ἔνθα παρεδόθησαν οἱ Τοῦρκοι, καὶ ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Ἀμφισσαν, ὅπου ἐνίκησε τὸν Ἀχμέτην διοικητὴν τοῦ Ἀλβανικοῦ στρατοῦ, ὑποχρεώσας αὐτὸν νὰ τῷ παραδώσῃ τὸ φρούριον τῷ 1829. Χιλιάρχος ὢν μέχρι τοῦ 1823, προεβιδάσθη στρατηγὸς ἀπὸ τὸ ἐκτελεστικὸν σῶμα προεδρευόμενον ὑπὸ τοῦ Πετρόμπεη. Διοργανισθέντος δὲ τοῦ στρατοῦ ὑπὸ τοῦ κυβερνήτου, ὁ Δυοβουνιώτης ἀνεγνωρίσθη χιλιάρχος, ὡς οἱ λοιποὶ στρατηγοί. Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ὁθωνος διοργανισθέντος ἐκ νέου τοῦ στρατοῦ ὠνομάσθη ἀντισυνταγματάρχης τῆς Ἐθνοφυλακῆς, καὶ ἀκολούθως προεβιδάσθη συνταγματάρχης, καὶ τῷ 1844 ὑποστράτηγος, καὶ 1851 γερουσιαστὴς. Ἡδὴ δὲ διωρίσθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Γεωργίου ἐπίτιμος ὑπασπιστής. Ἰδε σελίδα 81, ἀριθμὸν 38.

Ε

ΕΓΓΕΡ (Αἰμίλιος). Ἑλληνιστῆς Γάλλος, μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου. Ἐγεννήθη εἰς Παρισίους τὴν 18 Ἰουλίου 1813 N. E. Ἐξέδωκε πολλὰ πονήματα ἐξ ὧν ἀναφέρομεν τὰ ἐξῆς· *Méthode pour étudier l'accentuation grecque* (1844)· *Essai sur l'histoire de la critique chez les Grecs, suivi de la Poétique d'Aristote et d'extraits de ses Problèmes, avec traduction française et commentaires* (Paris, 1850)· *Apollonius Dyscole* (1854)· *Considérations historiques sur les traités internationaux chez les Grecs et chez les Romains* (1856)· *De quelques textes inédits récemment trouvés sur des papyrus grecs* (1868). Ἰδε σελίδα 49, ἀριθμὸν 22.

ΕΥΓΕΝΙΑ. Αὐτοκρατόρισσα τῆς Γαλλίας, ἐγεννήθη τὴν 5 Μαΐου 1826 N. E.· ὑπανδρεύθη μετὰ Ναπολέοντος τοῦ Γ' τὴν 29 Ἰανουαρίου 1853 N. E. Ἰδε σελίδα 241, ἀριθμὸν 92.

Η

ΗΡΟΔΟΤΟΣ. Περίφημος ἱστοριογράφος γεννηθεὶς ἐν Ἀλικαρνασσῶ τῆς Καρίας τῷ 384 πρὸ Χριστοῦ. Ἰδε σελίδα 10.

ΘΙΕΡΣ (Λουδοβίκος-Ἀδόλφος). Διάσημος πολιτικός καὶ ἱστοριογράφος τῆς Γαλλίας· ὑπῆρξε πολλάκις ἐπὶ Λουδοβίκου Φιλίππου πρωθυπουργός· ἐγεννήθη τὴν 16 Ἀπριλίου 1797 Ν. Ε. εἰς Μασσαλίαν ἐκ γονέων ἐμπόρων καταστραφέντων ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν. Ἰδε σελίδα 209, ἀριθμὸν 82.

ΘΟΥΒΕΝΕΛ (Ἐδουάρδος-Ἀντώνιος). Ἐγεννήθη εἰς Verdun τῆς Γαλλίας τὴν 11 Νοεμβρίου 1818 Ν. Ε. Περιηγήθη τὴν Ἀνατολὴν κατὰ τὸ 1838· διωρίσθη γραμματεὺς πρεσβείας εἰς Ἀθήνας· προήχθη καὶ εἰς βαθμὸν ἐπιτετραμμένου καὶ ἀκολούθως ἐκτάχτου ἀπεσταλμένου εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν. Τῷ 1851 μετὰ ἑξ ἔτη διαμονῆς ἐν Ἀθήναις ἐστάλη εἰς Μόναχον· κατὰ τὸ 1855 διωρίσθη πρέσβυς εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ κατὰ τὸ 1860 ἐγένετο ὑπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν· νῦν εἶναι γερουσιαστής. Ἰδε σελίδα 209, ἀριθμὸν 87.

ΘΥΡΑ (Thyra). Κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας καὶ ἀδελφὴ τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α', γεννηθεῖσα τὴν 17/29 Σεπτεμβρίου 1853. Ἰδε σελίδα 241, ἀριθμὸν 94.

I

ΙΑΚΩΒΟΣ (πατριάρχης Ἀλεξανδρείας). Ἐγεννήθη ἐν Πάτμῳ τῇ 11 Ἰανουαρίου 1803 (π. ε.)· προεχειρίσθη μητροπολίτης Κασσάνδρας τῇ 21 Ὀκτωβρίου 1832· προεβιβάσθη Σερρόων τὴν 26 Ἰουνίου 1846. Ἐγένετο Κυζίκου τῇ 11 Ὀκτωβρίου 1860, καὶ τὴν 24 Μαΐου 1861 ἐξελέχθη πατριάρχης Ἀλεξανδρείας. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐπαρχίας Κασσάνδρας καὶ Σερρόας εὐηρέστησεν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε δὲν παύουσιν οἱ κάτοικοι ἐνθυμούμενοι τὸν ἀείποτε οὐ μόνον μεριμνήσαντα διὰ τὴν σύστασιν σχολείων καὶ τὴν ἐν γένει εὐημερίαν τῶν ἐπαρχιωτῶν του, ἀλλὰ καὶ προκινδυνεύσαντα κατὰ τὰ ἔτη 1848 καὶ 1855, ὅτε ἡ βροτολοιγὸς χολέρα ὡς κεραυνὸς ἐνέσκηψεν εἰς Σερρόας, ἱεράρχην των, ὅτε, καίτοι εὐρεθεὶς ἐκτὸς τῆς πόλεως ἦν οἱ ἐκλεκτοὶ κάτοικοι αὐτῆς ἐγκατέλιπον, ἔδραμε νὰ παρηγορήσῃ τοὺς ἀδυνάτους καὶ χρεῖαν ἔχοντας κατοίκους πάσης θρησκείας· καὶ πραγματικῶς τότε οὐ μόνον ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς μητροπόλεως καὶ διέταξε νὰ δίδῃται πᾶν ὃ τι τρόφιμον περιεῖχεν ἡ ἀποθήκη τοῦ τότε ἁγίου Σερρόων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς οἰκίας τῶν πασχόντων καὶ στερουμένων τῆς περιθάλψεως μετέβαινεν αὐτοπροσιώπως μετὰ δύο ἱατρῶν παρηγορῶν καὶ ἐνθαρρύνων ἀφ' ἑνὸς καὶ πᾶσαν ἄλλην χρημα-

τικήν βοήθειαν ἀφ' ἐτέρου προσφέρων αὐτοῖς· περὶ τούτων πάντων ἐγένοντο ἐπίσημοι πράξεις. Ἴδε σελίδα 177, ἀριθμὸν 66.

ΙΟΝΣΩΝ (Ἀνδρέας). Ἐγεννήθη ἐν Ῥαλεῖχ τῆς βορείου Καρολίνης τῇ 29 Δεκεμβρίου 1808 N. E.· ἀπὸ 10-17 ἐτῶν ὑπηρέτησεν ὡς ράπτης, αὐτοδίδακτος· καὶ μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις πρὸς εὗρεσιν πόρου ζωῆς καθὼς ράπτης ἀποκατεστάθη εἰς Γρεμβίλλην, ὅπου τῷ 1828 ἐξελέχθη πάρεδρος μιᾶς πλησιοχώρου κώμης, τῷ 1830 δήμαρχος, καὶ ἀντιπρόσωπος τῷ 1835· ἔκτοτε διῆλθε διὰ διαφόρων πολιτικῶν περιπετειῶν μέχρις οὗ ἐξελέχθη τὸ 1864 ἀντιπρόεδρος, καὶ διεδέχθη τὸν Λίνκολν μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀειμνήστου τούτου ἀνδρός. Ἴδε σελίδα 209, ἀριθμὸν 81.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ. Περίφημος στρατηγὸς καὶ δικτάτωρ τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς τῷ 100 Π. Χ., μαθητὴς τοῦ Κικέρωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ Βροῦτον καὶ Κάσσιον συνωμοτῶν εἰς ἡλικίαν 56 ἐτῶν· κατέκτησε χιλίας πόλεις μετὰ πεντήκοντα νίκας· διέπρεψε καὶ ὡς συγγραφεύς. Τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνης ταύτης ὑπάρχει εἰς τὸ νομισματολογικὸν μουσεῖον τῶν Παρισίων. Ἴδε σελίδα 6.

Κ

ΚΑΛΛΙΓΑΣ (Παῦλος). Ἐγεννήθη ἐν Σμύρνῃ τῷ 1814· ὁ πατήρ του ἦτο Κεφαλληνιακῆς καταγωγῆς. Ἀλλ' ἠναγκάσθη ἅμα ἐκτραγείσης τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Σμύρνην καὶ μεταβῇ εἰς Τεργέστην. Παιδιόθεν ὁ Π. Καλλιγᾶς ἐδείκνυε μεγάλην πρὸς τὰ γράμματα κλίσιν, ἀλλ' ἦτο κράσεως ἀσθενεὺς· διὰ τοῦτο ὑπερνικήσας τὴν ἀντίστασιν τῶν γονέων του, πρὸς οὓς ἀφῆσας μίαν μόνην ἀδελφὴν πρὸς παραμυθίαν των, ἀπεστάλη εἰς Γενεύην, ἔνθα ἐγένετο οἰκότροφος τοῦ ἐκπαιδευτηρίου τοῦ Κ. Heyer τῷ 1827, καὶ ἠκολούθησε σπουδάζων μέχρι τοῦ 1830, ὅτε ἀνακληθεὶς εἰς Τεργέστην ὑπὸ τῆς φιλοστοργίας τῶν γονέων του, ἠναγκάσθη νὰ συνδράμῃ εἰς τὰς ἐμπορικὰς του ὑποθέσεις τὸν ἀσθενῆ πατέρα του ἀποβιώσαντα τῷ 1832. Μετὰ ἓν ἔτος ὁ Π. Καλλιγᾶς ἀνεχώρησε χάριν σπουδῆς εἰς Μόναχον, ἔνθα ὑποστὰς ἐξετάσεις εἰς τὸ λύκειον, ἐνεγράφη εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῷ 1834· τῷ δὲ 1835 μετέβη εἰς Βερολῖνον προσελκυσθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑγγελιανῆς φιλοσοφίας, καὶ τῆς φήμης τοῦ περιωνύμου Savigny. Τελευτησάσης τῆς ἀδελφῆς του, ἡ μήτηρ του προσκχλεῖ αὐτὸν ἐπιμόνως εἰς Ἀθήνας, ἔνθα εἶχεν ἐγκατασταθῇ, καὶ ὁ Κ. Π. Κ. ἔσπευσε νὰ λάβῃ τὸ διδακτορικὸν του δίπλωμα εἰς Εἰλδεμβέργην (Heidelberg) τῷ 1837· τότε εἶδε κατὰ πρῶτον τὴν προσφιλῆ αὐτῷ Ἑλλάδα. Ἐξασκῶν ἐν Ἀθήναις τὸ δικηγορικὸν του ἐπάγγελμα, ἤρχισε νὰ παραδίδῃ εἰς τὸ πανεπιστήμιον τὸ φυσικὸν δίκαιον ὡς ὑφηγητῆς

κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Ἑγγέλου τῷ 1843 διωρίσθη καθηγητὴς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου· ἀλλ' ἐπαύθη ἀκολουθῶς, ὥς καὶ δύο τῶν συναδέλφων του, ὑπὸ τοῦ Κωλέττου ἕνεκα πολιτικῶν ἀντιπαθειῶν. Ἐκτοτε ἐπεδόθη εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ συστήματός του τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου κατὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἰσχύν του, καὶ ὑπολείπεται ἤδη ὁ ε' τόμος πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἔργου, τοῦ ὁποίου ὁ α' τόμος ἐξεδόθη τῷ 1848, ὁ β' τόμος τῷ 1849, ὁ γ' τόμος τῷ 1852, ὁ δ' τόμος τῷ 1855. Ὁ Κ. Laboulaye, προσεκτικὸς πάντοτε εἰς τὰς ἐλκχίστας προόδους τῶν ἄλλων ἐθνῶν, ἔκαμε μνείαν τοῦ συγγράμματος τούτου εἰς τὴν Ἱστορικὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ δικαίου (*Revue historique du droit*).

Προτροπῇ τῆς κυβερνήσεως ὁ Π. Καλλιγᾶς ἐγκατέλιπε τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα, λαθὼν θέσιν εἰσαγγελέως παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ· ἐκεῖ εὔρε μαθήσεως τροφὴν ἀφθονον εἰς τὴν ποικιλίαν τῶν ζητημάτων τοῦ δικαίου, τὰ ὅποια ὤφειλε νὰ ἀναλύσῃ, ὅπως ἐκφέρῃ τὰ συμπεράσματά του (*conclusions*). Κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον προσκληθεὶς ἔλαβε μέρος εἰς τὸ ὑπουργεῖον ὡς ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀπεσύρθη διορισθεὶς ἐκ νέου καθηγητὴς εἰς τὸ πανεπιστήμιον ἐξασκῶν καὶ τὸ δικηγορικὸν τοῦ ἐπάγγελμα. Δίς ἐτέθη ὑποψήφιος Ἀθηνῶν εἰς τὰς βουλευτικὰς ἐκλογάς· ἀλλὰ τὴν τρίτην, ὅτε ὑπῆρχεν ἐλευθέρα ἡ ἐκλογή καὶ ἀνεπηρέαστος ἡ θέλησις τῶν πολιτῶν καταβρέυσάσης τῆς δυναστείας τοῦ Ὁθωνος, ἀνεδείχθη παμψηφὶ πληρεξούσιος Ἀθηνῶν ἐν τῇ ἐθνικῇ συνελεύσει.

Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρου συγγράμματος ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως εἰς τὴν Θέμιν διατριβὴν περὶ τοῦ συστήματος τῶν φόρων, καὶ περὶ κολήγων παρὰ Βυζαντινοῖς· εἰς τὸ ἔργον τοῦτο δεικνύει λίαν ἐπιτυχῶς τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τροποποιήσεις τῆς Ῥωμαϊκῆς νομοθεσίας μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν τῇ αὐτῇ διατριβῇ ἐξηγεῖ πολλὰ λίαν σκοτεινὰ διατάγματα τῶν αὐτοκρατόρων, πρὸ πάντων τῆς τελευταίας Βυζαντινῆς ἐποχῆς. Ἰδε σελίδα 17, ἀριθμὸν 3.

ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΑΣ (Δημήτριος). Ἐγεννήθη τῷ 1806 ἐν Ἀθήναις. Κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος ἀγῶνα κατετάχθη καὶ ἠγωνίσθη εἰς τὰς τάξεις τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ ὑπὸ τὸν Φαβιέρων. Ἐγκαθιδρυθείσης δὲ τῆς βασιλείας Ὁθωνος ἐν Ἑλλάδι, καὶ μεταβιβασθείσης εἰς Ἀθήνας ὁ Καλλιφρονᾶς ἐξελέχθη πρόεδρος τοῦ πρώτου δημοτικοῦ συμβουλίου τῆς πρωτευούσης ταύτης· ἔπειτα δήμαρχος. Μετὰ ταῦτα ὑπῆρξεν εἰς τῶν πρωτουργῶν τῆς Σεπτεμβριανῆς μεταβολῆς, καὶ ἐξελέχθη πληρεξούσιος Ἀττικῆς κατὰ τὴν πρώτην ἐν Ἀθήναις ἐθνοσυνέλευσιν, καὶ ἀκολουθῶς βουλευτῆς καθ' ὅλας τὰς βουλευτικὰς περιόδους μέχρι τῆς παρὰ τοῦ Ὁθωνος διαλυθείσης βουλῆς· προσέτι δὲ ἐχρημάτισεν ἀντιπρόεδρος καὶ πρόεδρος τῆς βουλῆς, εἴτα ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας Ἐκπαιδεύ-

σεως τῷ 1848, διατελέσας καὶ εἰς ἄλλας ἀνωτέρας διοικητικὰς ὑπηρεσίας. Κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς βουλῆς μὴ θέλων ὁ Καλλιφρονᾶς νὰ συμμορφωθῇ μετὰ τὴν πολιτικὴν πορείαν τοῦ βασιλέως, συνδιηλλάχθη μετὰ τῶν ἀντιπολιτευομένων, καὶ ἐπομένως ἀπεκλείσθη βιαίως τῆς τελευταίας βουλευτικῆς περιόδου. Κατὰ δὲ τὴν ἐν Ναυπλίῳ ἐπανάστασιν τοῦ 1862 ὁ Καλλιφρονᾶς ὡς ὑποπτος ἐφυλακίσθη καὶ ἐξωρίσθη ὑπὸ τῆς ἐξουσίας εἰς Κύθνον. Τέλος ἐπὶ τῆς Ὀκτωβριανῆς μεταπολιτεύσεως, τῆς ὁποίας καὶ οὗτος μετέσχε, διωρίσθη ὑπὸ τῆς πρώτης ἐπαναστατικῆς κυβερνήσεως ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, καὶ ἀκολουθῶς πληρεξούσιος Ἀττικῆς εἰς τὴν δευτέραν ἐν Ἀθήναις ἐθνοσυνέλευσιν, καὶ τὸ τελευταῖον ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Παιδείας. Ἰδε σελίδα 145, ἀριθμὸν 56.

ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ (Σπυρίδων). Ἐγεννήθη ἐν Κερκύρᾳ κατὰ τὸ 1763. Ἐκπαιδευθεὶς αὐτόθι τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, εὐτύχησε νὰ συνοδεύσῃ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείαν, ἣν ἐπεμψεν ἡ ἐν τῷ Ἰονίῳ ἀρτισύστατος πολιτεία διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς κατὰ τὸ 1801 συνθήκης μεταξὺ Ῥωσσίας καὶ Ὑψηλῆς Πύλης. Ἐπειτα μετέβη εἰς Ἰταλίαν, ὅπως σπουδάσῃ τὴν ἰατρικὴν· καὶ τελειώσας τὰς σπουδὰς του, ἀπῆλθε κατὰ τὸ 1812 εἰς Λεβαδείαν, ὅπου ἐν μικρῷ χρόνῳ εὐδοκίμησεν ὡς ἱατρός, προσαγόμενος τὸ σέβας τῶν Ὀθωμανικῶν ἀρχῶν, παρ' αἷς ἐξήσκει μεγίστην ἐπιρροὴν ὡς ἐκ τοῦ ἱλαροῦ καὶ συμβιβαστικοῦ χαρακτῆρός του καὶ τῆς παρὰ πάντων ὁμολογουμένης φιланθρωπίας του. Ἐκραγείσης δὲ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἀντεπροσώπευσε τὴν νέαν αὐτοῦ πατρίδα Λεβαδείαν εἰς τὰς ἐθνοσυνελεύσεις τῆς Ἐπιδαύρου, τοῦ Ἀστρους, τῆς Τροιζῆνος καὶ τῆς Ἐρμιόνης. Κατὰ δὲ τὸ 1826 διωρίσθη μέλος τῆς διευθυνούσης τὰ διπλωματικὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιτροπῆς. Ἐλθόντος δὲ τοῦ κυβερνήτου, ἐγένετο μέλος τοῦ Πανελληνίου, καὶ κατὰ τὸ 1828 διωρίσθη ἐκτακτος ἐπίτροπος εἰς Ἡλίδα· τὸ δὲ 1829 μέλος τοῦ Ἀνωτάτου δικαστηρίου, καὶ τὸ 1830 πρόεδρος τῆς κατὰ τὴν Ἀττικὴν καὶ Εὐβοίαν Ἑλληνικῆς ἐπιτροπῆς. Δις τῶν Χαλκιδέων ἡ πόλις ἀνέδειξεν αὐτὸν παμψηφεὶ δήμαρχον. Ἡ δὲ Καρυστία ἐν τῇ ἐθνοσυνελεύσει τῆς 3ης Σεπτεμβρίου ἀπέστειλεν αὐτὸν πληρεξούσιόν της. Κατὰ δὲ τὸ 1838 ἐτιμήθη μετὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ συμβούλου τῆς ἐπικρατείας ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ὁθωνος μέχρι τοῦ 1844, ὅτε διὰ τὰς πολυχρονίους ἐκδουλεύσεις του διωρίσθη γερουσιαστὴς τοῦ βασιλείου. Ὁ ἀγαθὸς πολίτης οὗτος ἀπεβίωσε τῇ 27ῃ Ἰανουαρίου 1864. Ἰδε σελίδα 17, ἀριθμὸν 13.

ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΙΗΣ (Στέφανος). Ἰατρός καὶ φιλόλογος· ἐγεννήθη ἐν Ἀδριανουπόλει τῷ 1789 ἔτει· ἐξεπαιδεύθη δὲ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἐν Κυδωνίαις ὑπὸ τὸν ἀοίδιμον διδάσκαλον τοῦ γένους Γρηγόριον τὸν Σαράφην. Ἐκ Κυδωνιῶν μεταβὰς εἰς Εὐρώπην ἐσπούδασεν ἰδίως τὴν ἰατρικὴν ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου ἠκροάσθη τῶν διασημοτέρων ἐπιστημόνων τῆς

ἀρχῆς τοῦ αἰῶνος, ἐν οἷς καὶ τοῦ μεγάλου φυσικοῦ Βόλτα. Μετὰ τὴν ἀπὸ Εὐρώπης ἐπιστροφὴν αὐτοῦ διεύθυνε τὸ σχολεῖον τῆς πατρίδος του μέχρι οὗ μεταβὰς εἰς Κωνσταντινούπολιν κατὰ τὸ 1825 ἀνέλαβε τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἱατρικοῦ ἐπαγγέλματος. Ἰατρὸς ἰδιαίτερος τοῦ Σουλτάνου Μαχμούτη καὶ τοῦ Σουλτάνου Μετζίτου. Ὁ Κ. Στέφανος Καραθεοδωρῆς ἔχει τὴν τιμὴν ὅτι πρῶτος ἐδίδαξε τῷ 1828 ἐν Κωνσταντινουπόλει δημοσίᾳ μαθήματα ἱατρικῆς, καὶ ὅτι συνετέλεσε πλεῖστον ὅσον διὰ τοῦ παραδείγματος καὶ τῶν συμβουλῶν αὐτοῦ εἰς τὴν σύστασιν τῆς ἱατρικῆς ἀκαδημίας τοῦ Γαλατᾶ-Σεράϊ, ὅπου καὶ τὴν σήμερον κατέχει καθηγητικὴν ἑδραν. Ἐκ τῶν διαφόρων φιλολογικῶν ἐργασιῶν τοῦ σοφοῦ τούτου ὁμογενοῦς ἀναφέρομεν τὴν ἐπιστάσιν αὐτοῦ τῆς εἰς 4 τόμους γενομένης ἐν Φλωρεντίᾳ ἐκδόσεως τῆς Ὀμηρικῆς παραφράσεως τοῦ Θεοδώρου Γαζῆ· τὰ Εἰδύλλια περιλαμβάνοντα διαφόρους ἠθικοὺς ἀπολόγους ἐκδοθέντα ἐν Τεργέστη τῷ 1819 καὶ ἀποτελοῦντα φιλολογικὴν ἐργασίαν λίαν πρωτότυπον· τὴν Κριτικὴν Ἐπιστάσιν εἰς ἑρὸν τι λόγιον ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1839 περιέχουσαν ἐξήγησιν καὶ διόρθωσιν διαφόρων τεμαχίων τοῦ Ἑβραϊκοῦ κειμένου τῆς Γραφῆς· τὴν μετὰφρασιν τοῦ Σαλλουστίου ἐν Κωνσταντινουπόλει 1845 μετὰ προλεγομένων καὶ σχολίων· περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς Εἰ ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1847, ἐν ᾗ εὔρηται πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἐξήγησίς τις τοῦ Πλατωνικοῦ λεγομένου ἀριθμοῦ, πράγματα παρασχοῦσα τοῖς φιλαρχαιολόγοις, καὶ τέλος τὰς περὶ Ἀλφάβητου διατριβὰς αὐτοῦ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει φιλολογικοῦ συλλόγου, οὗτινος διετέλεσε πρῶτος πρόεδρος ἐπὶ δύο περιόδους. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων ὁ Κ. Σ. Καραθεοδωρῆς ἔλαβε μέρος λίαν ἐνεργὸν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει διεύθυνσιν τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν πραγμάτων ὡς δημοσιογράφος, ὡς συγγραφεὺς, ὡς μέλος διαφόρων ἐπιτροπῶν ἐπισήμων, καὶ τέλος ὡς μέλος τοῦ ἀρτίως σχηματισθέντος ἐθνικοῦ μικτοῦ συμβουλίου. Εἰς τοῦτον τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ἀνάγονται πλεῖσται ὅσαι ἐκκλησιαστικαὶ ἐργασίαι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀναφέρομεν τοὺς Παππιστικοὺς Ἐλέγχους εἰς 3 τόμους ἐν Κωνσταντινουπόλει 1851, τὴν ἀπάντησιν πρὸς τὸν Ἰησοῦίτην Γαγάρην, καὶ τὸ Δοκίμιον περὶ καρδινάλιας κρίσεως τε καὶ πίστεως. Ἴδε σελίδα 81, ἀριθμὸν 34.

ΚΑΡΛΟΤΑ. Αὐτοκρατορίσσα τοῦ Μεξικοῦ (ἴδε Μαξιμιλιανόν), θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λεοπόλδου τοῦ Βελγίου. Ἐγεννήθη μὲν τὴν 7 Ἰουνίου 1840 (N. E.), ὑπανδρεύθη δὲ τὴν 15/27 Ἰουλίου 1857. Ἴδε σελίδα 241, ἀριθμὸν 98.

ΚΙΣΣΕΛΕΦ (Παῦλος-Δημήτριος). Στρατηγὸς καὶ διπλωμάτης Ῥώσος, γεννηθεὶς εἰς Μόσχαν κατὰ τὸ 1788. Κατὰ τὸ 1828 συνεξεστράτευσε κατὰ τῶν Τούρκων μετὰ τοῦ Διέβιτζ. Μετὰ τὸν πόλεμον ἐκείνον

διέμεινεν ἐν Βουκουρεστίῳ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς κατοχῆς τῶν Παραδουνάβιων Ἡγεμονειῶν παρὰ τῶν Ῥώσων καθὸ γενικὸς διοικητῆς (1829-1834). Μετὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον διορίσθη πρεσβευτῆς τῆς Ῥωσσίας εἰς Παρισίους, παραιτηθεὶς κατὰ τὸ 1863. Ἰδε σελίδα 209, ἀριθμὸν 91.

ΚΛΟΤΙΛΔΗ. Κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας, γεννηθεῖσα τὴν 2 Μαρτίου 1843, ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ πρίγκηπος Ναπολέοντος τὴν 30 Ἰανουαρίου 1859 Ν. Ε. Ἰδε σελίδα 241, ἀριθμὸν 100.

ΚΟΒΔΕΝ (Ῥιχάρδος). Ἐγεννήθη εἰς Dunford τῆς ἐπαρχίας Sussex τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὸ 1804. Ἀπὸ ποιμενάρχου ἐγένετο ἐμπορικὸς ὑπάλληλος, καὶ διὰ τῆς ἄκρας ἀγχινοίας του ὑψώθη μέχρι τοῦ βήματος τῶν Κοινοτήτων. Φιλέλληνα περιηγήθη τὴν Ἑλλάδα ἣν ὑπερησπίσθη τῷ 1850 κατὰ τοῦ ἰδίου φίλου Παλμερστώνο. Ὁ Κόβδεν εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς περιφήμου συμμαχίας γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα League ἥς ὁ ἐπιτευχθεὶς μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας καὶ μεγάλας χρηματικὰς θυσίας σκοπὸς ἦτον ἡ κατάργησις τῶν λεγομένων προστατευτικῶν νόμων καὶ ἡ ἐνθρόνισις τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐμπορίου. Ὁ Κόβδεν συνηγόρησε καὶ ὑπὲρ μεγάλης ιδέας, τῆς παγκοσμίου εἰρήνης, ὑπερτέρας οὐχὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀλλὰ δυστυχῶς τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς καταστάσεως τοῦ κόσμου· ἀπέθανε κατὰ τὸ 1865. Ἰδε σελίδα 113, ἀριθμὸν 48.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (Μέγας Δούξ). Πρωτότοκος ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας. Ἐγεννήθη τὴν 9/21 Σεπτεμβρίου 1827. Ἀρχιναύαρχος. Ἰδε σελίδα 241, ἀριθμὸν 102.

ΚΟΝΤΟΓΟΝΗΣ (Κωνσταντῖνος). Ἐγεννήθη ἐν Τεργέστη τῷ 1812 ἐκ πατρὸς Πελοποννησίου (ἐκ Δημητσάνης) καὶ μητρὸς ἐξ Ἡπείρου καταγομένης. Ἐδιδάχθη τὴν μὲν ἐγκύκλιον παιδείαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ἰταλικὴν γλῶσσαν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ σχολῇ τῆς Τεργέστης, ἀκμαζούσῃ μάλιστα ἐπὶ τοῦ ἀοιδίου Ἰγνατίου Σκαλιώρα τοῦ Θεσσαλοῦ, σχολαρχήσαντος ἐν αὐτῇ ἐπὶ δεκαετίαν (ἀπὸ τοῦ ἔτους 1821 μέχρι τοῦ 1831)· τὴν δὲ Λατινικὴν γλῶσσαν, καὶ τὴν Ἑβραϊκὴν, καὶ τὴν Γερμανικὴν, καὶ τὴν Γαλλικὴν ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου καὶ ἐνέκυψεν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς θεολογίας ἐν τοῖς πανεπιστημίοις τοῦ Μονάχου καὶ τῆς Λειψίας (ἀπὸ τοῦ 1830 μέχρι τοῦ 1835). Κατελθὼν δὲ κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1836 εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφ' οὗ πρότερον διέτριψεν ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας ἐν Βιέννῃ, ἐνθα κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐπεξεργάσθη καὶ αὐτὸς σὺν τοῖς ἄλλοις ἐκεῖ λογίοις ἀνδράσι τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Κ. Καρμπολᾶ δευτέραν ἐκδοσιν τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Ἀνθίου Γαζῆ, διορίσθη τῷ 1837, ἅμα τῇ συστάσει τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐθνικοῦ πανεπιστημίου, καθηγητῆς τῆς θεολογίας ἐν αὐτῷ, μόλις τὸ κε' ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἄγων.

Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ εἶναι τὰ ἑξῆς·

1) Ἐπιτομή Ἑλληνικῆς μυθολογίας (ἥς ἡ τετάρτη ἐκδοσις στερεοτύπως ἐδημοσιεύθη τῷ 1852) ·

2) Ἐγχειρίδιον Ἑβραϊκῆς ἀρχαιολογίας (ἐν ἔτει 1844) ·

3) Φιλολογικὴ καὶ κριτικὴ ἱστορία τῶν ἀπὸ τῆς α' μέχρι τῆς η' ἑκατονταετηρίδος ἀκμασάντων ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων καὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν. (Ἐξεδόθη μόνον ὁ α' καὶ ὁ β' τόμος τῷ 1851 καὶ 1853) ·

4) Εἰσαγωγή εἰς τὴν ἁγίαν Γραφήν, καὶ Στοιχεῖα ἐρμηνευτικῆς τῆς ἁγίας Γραφῆς (ἐν ἔτει 1859) ·

5) Ἀπὸ α' Ἰανουαρίου 1857 ἐκδίδει κατὰ μῆνα τὸν Εὐαγγελικὸν Κήρυκα, τὸ μόνον ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα ἐν πάσῃ τῇ ἀνατολικῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ἀσμένως δ' ἐμάθομεν ὅτι ἐτέθη ἤδη ὑπὸ τὰ πιεστήρια καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ συγγραφεῖσα καὶ πολλάκις διδαχθεῖσα Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ἐκδοθησομένη εἰς τρεῖς τόμους ὀγκώδεις · ἥτις μέγα κενὸν μέλλουσα νὰ πληρώσῃ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ φιλολογίᾳ, στερουμένη τοιούτου ἀναγκαίου καὶ χρησίμου συγγράμματος ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, ὅτ' ἐξεδόθη ἡ τοῦ αἰοδίου μητροπολίτου Ἀθηνῶν Μελετίου, μετὰ πολλοῦ προσδοκᾶται πόθου παντὸς τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ πληρώματος.

Διὰ τὴν φήμην δὲ τῶν ὑπ' αὐτοῦ δημοσιευθέντων συγγραμμάτων, προσηκόντως ἐκτιμηθέντων καὶ ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ῥωσίᾳ, ὑπὸ μὲν τῆς ἐν Λειψίᾳ Ἱστοριοθεολογικῆς Ἑταιρείας τακτικὸς ἐταῖρος ἐξελέχθη, ὑπὸ δὲ τῆς ἐν Πετροπόλει Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας προλύτης τῆς θεολογίας ἀνηγορεύθη, καὶ ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως τῷ παρασήμερ τῆς Ἀγίας Ἀννης τρίτης τάξεως ἐτιμήθη, παρὰ δὲ τῆς ἐν Ἀθήναις θεολογικῆς σχολῆς, καθ' ἣν ἡμέραν ἐν ἔτει 1862 ἐπανηγύρισε τὴν τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ εἰκοσιπενταετηρίδα, ἔλαβε τὸ δίπλωμα τοῦ τῆς θεολογίας διδάκτορος. Ἴδε σελίδα 17, ἀριθμὸν 7.

ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ (Ἀλέξανδρος). Ἐγεννήθη εἰς τὴν Λακωνίαν τὸ ἔτος 1814. Ἐσπούδασε τὴν νομικὴν καὶ ἐξήσκησε τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα του ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ ὅπου πρὸ τεσσάρων εἰσὼν μετώκησαν οἱ γονεῖς αὐτοῦ · διετέλεσεν ἐπὶ καιρὸν τινα καὶ ἀντισταχγγελεύς. Ἦρχισε τὸ πολιτικὸν στάδιόν του, καθὼς βουλευτῆς, ἀπὸ τὸ 1860 · ὑπάρξας ἑκτοτε πολλάκις ὑπουργὸς ἐπὶ τέλους (1865) ἐγένετο καὶ πρωθυπουργός. Ἴδε σελίδα 113, ἀριθμὸν 43.

ΚΟΧΡΑΝ (Ἀλέξανδρος). Μέλος τῶν Κοινοτήτων · ἀντιπολιτευόμενος τοῦ Πλαμερστῶνος · ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1814 · περιηγήθη τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐξέδωκε τὴν περιήγησίν του ὑπὸ ἐπιγραφὴν *The Morea*. Φιλέλλην. Ἴδε σελίδα 81, ἀριθμὸν 32.

ΚΥΡΙΑΛΟΣ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων. Ἐγεννήθη εἰς Σάμον τῷ

1791· ἐχειροτονήθη αὐτόθι ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Σταυροῦ τῷ 1813, ἀπῆλθε δὲ εἰς Ἱεροσόλυμα τῷ 1817. Ἐχειροτονήθη ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας τῷ 1830· τῷ δὲ 1838 προεβιβάσθη εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Λύδδης. Ἀνέβη δὲ τὸν θρόνον Ἱεροσολύμων τὴν 18 Ἰανουαρίου 1845. Ἴδε σελίδα 177, ἀριθμὸν 67.

Λ

ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ (Ἀλφόνσιος). Διάσημος ποιητὴς Γάλλος· ἐγεννήθη εἰς Μάcon τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1790 ἐκ γονέων εὐπατριδῶν. Ἴδε σελίδα 209, ἀριθμὸν 86.

ΛΑΜΠΡΟΣ (Παῦλος). Ἐγεννήθη ἐν Καλαβρύταις τῆς Ἠπείρου τῇ 29ῃ Ἰουνίου 1820. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἰωάννης Λάμπρος, ἐλθὼν πρὸ καιροῦ ἐκ Νεαπόλεως τῆς Ἰταλίας, ὅπου εἶχεν ἀξιόλογον ἐμπορικὸν οἶκον, ἐκρατεῖτο τότε ὁμηρος ἐν Ἰωαννίνοις, καὶ τὸ 1821, ὅτε μετέσχον τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως καὶ οἱ Καλαβρύται, ὑπέστη τὸν μαρτυρικὸν θάνατον. Ὡστε νηπιόθεν ὁ Π. Λάμπρος ἀπώλεσε πατέρα, περιουσίαν καὶ πατρίδα καταστραφέντων τότε τῶν Καλαβρυτῶν. Διασωθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς Κέρκυραν, ὅπου εἶχεν εὐρεῖ ἄσυλον καὶ ἡ οἰκογένειά της, ἐξέμαθε παρὰ τοῦ προμηθεύου τὴν χρυσοχοϊκὴν, καὶ ἐπέδωκεν ἰδίως εἰς τὴν χαρακτικὴν. Ἐπεδόθη ἔπειτα εἰς τὴν μελέτην τῆς νομισματικῆς καὶ ἐπεχείρησε τὸ ἐμπόριον τῶν νομισμάτων, πρῶτον μὲν ἐν Κερκύρᾳ, κατόπιν δὲ ἐν Ἀθήναις, ὅπου σήμερον ἔχει τὴν διαμονὴν του. Ἐσχημάτισεν ἐν ταυτῷ καὶ κατέχει ἰδίας συλλογὰς νομισμάτων, ὧν τὰ μὲν ἀρχαῖα ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἑπτάνησον, τὰ δὲ μεσαιωνικὰ ἀποτελοῦσι τὴν πλουσιωτέραν συλλογὴν τῆς Εὐρώπης ὡς πρὸς τὰ νομίσματα τὰ κοπέντα ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων καὶ τῶν ἄλλων Φράγκων κατακτητῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Ὁ Π. Λάμπρος ἐδημοσίευσεν διαφόρους νομισματικὰς πραγματείας, τῶν ὁποίων τινὲς μετεφράσθησαν καὶ γαλλιστὶ ὑπὸ τοῦ Κ. Μ. Π. Βρετοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀκαδημικοῦ Κυρίου Α. Longpérier. Ἴδε σελίδα 145, ἀριθμὸν 63.

ΛΑΜΠΡΥΛΛΟΣ (Κυριακός). Ἐγεννήθη εἰς Κύθηρα τῷ 1812· διδάκτωρ τῆς νομικῆς σπουδᾶσας ἐν Τοσκάνῃ τῆς Ἰταλίας καὶ ἐν Γαλλίᾳ· ἐνδιατρίψας εἰς φιλολογικὰς μελέτας ἀφορώσας τὸν Ἑλληνισμὸν κατὰ τὴν ἱστορίαν καὶ τὸ ἐκκλησιαστικόν. Ἴδε σελίδα 145, ἀριθμὸν 60.

ΛΑΝΔΕΡΕΡ (Ξαβέριος). Ἐγεννήθη τῷ 1809 ἐν Μονάχῳ τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Βαυαρίας, ὅπου ἐδιδάχθη τὴν ἰατρικὴν καὶ τὰς καταρτιζούσας αὐτὴν ἐπιστήμας. Μετέβη δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα περὶ τὰ τέλη τοῦ 1832 ἐν τῇ συνοδίᾳ τοῦ τότε ἀναγορευθέντος αὐτῆς βασιλέως Ὁθωνος, ὡς ἰδιαίτερος φαρμακοποιὸς του. Μετὰ τὴν σύστασιν τοῦ ἐν Ἀθήναις πανεπιστημίου διωρίσθη καθηγητὴς τῆς χημείας ἀποτελῶν καὶ πρότερον μέλος τοῦ ἰατρι-

κοῦ συνεδρίου, καὶ καθηγητῆς τοῦ Πολυτεχνείου. Ἐξέδωκε διὰ τοῦ τύπου ἀκριβεστάτην ἐπιστημονικὴν περιγραφὴν τῶν διαφόρων ἱαματικῶν ὑδάτων τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος· ἐπίσης ἐξέδωκε διατριβὴν περὶ τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς νήσου Κέας. Αἱ δὲ πολυπληθεῖς ἐπιστημονικαὶ διατριβαὶ του, δημοσιευθεῖσαι ἐν τε ταῖς Ἑλληνικαῖς καὶ Γερμανικαῖς ἐφημερίσι, κατέστησαν τὸ ὄνομά του γνωστότατον ἐν παντὶ τῷ ἐπιστημονικῷ τῆς Εὐρώπης κόσμῳ. Διὸ αἱ διασημότεραι Εὐρωπαϊκαὶ ἀκαδημίαι ἐτίμησαν αὐτὸν μὲ τὸν τίτλον « Μέλος ἀντεπιστέλλον »· ὡς ἐκόσμησαν αὐτὸν μὲ τὰ παράσημά των οἱ ἡγεμόνες τῆς Ἑλλάδος, τῆς Βαυαρίας, τοῦ Ὀλδεμβούργου καὶ τῆς Τουρκίας. Τὰ δὲ συγγράμματά του περὶ χημείας, φαρμάκοποιίας καὶ ἐτέρων κλάδων τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἀνέδειξαν αὐτὸν πρῶτον χημικὸν τῆς Ἑλλάδος, ἀγαπώμενον παρὰ πάντων διὰ τὴν καλοκαγαθίαν του, μηδέποτε μηδενὶ ἀρνηθέντα τὴν συνδρομὴν του. Ἴδε σελίδα 49, ἀριθμὸν 25.

ΛΑΤΡΗΣ (Ἰκέσιος). Ἐγεννήθη ἐν Σμύρνῃ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐκ πατρὸς ἐπαγγελλομένου αὐτόθι τὸν ἱατρὸν, διδαχθεὶς ὑπὸ τῶν σοφῶν διδασκάλων Κούμα, Στεφάνου καὶ Οἰκονόμου τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, ἄλλας τε ἐπιστήμας καὶ γλώσσας. Ἀρχομένου δὲ τοῦ 1822, μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀποβὰς εἰς Νεόκαστρον, ἐνθα ἐχρησίμευσεν ὡς βοηθὸς τοῦ φρουράρχου καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πολιορκίας τῶν Μεσσηνιακῶν φρουρίων. Μετὰ τινὰς μῆνας ἀπῆλθεν εἰς Ὑδραν, ὅπου ἐσχετίσθη μὲ τὸν γενικὸν ναύαρχον Ἀνδρέαν Βῶκον, τὸν καὶ ἐπονομασθέντα Μιαούλην· ὅστις ἐκτιμῶν τὴν ἱκανότητα καὶ παιδείαν τοῦ νέου Λάτρη, παρέλαβεν αὐτὸν ὡς σύμβουλον, συμπράκτορα καὶ διερμηνέα μέχρι τέλους τοῦ πολέμου. Τῷ δὲ 1823 μετέβη ὁ Λάτρης μετὰ τοῦ ἀρμοστοῦ Ἐμμανουὴλ Τομπάζη εἰς τὴν ἡρωϊκὴν Κρήτην, ὅπου διετέλεσεν ὡς μέλος καὶ γραμματεὺς τῆς ἐπταμελοῦς ἐπιτροπῆς, διορισθείσης πρὸς σύνταξιν τοῦ ἐσωτερικοῦ ὀργανισμοῦ ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ. Ἀσθενήσας δὲ ἐπανῆλθεν εἰς Ὑδραν ὅπως ἀναλάβῃ. Κινδυνεύοντος τοῦ Μεσολογγίου περὶ τὰ μέσα τοῦ 1825 καὶ στερουμένου τροφῶν, πολιορκουμένου δὲ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, ἔφθασεν εἰς βοήθειάν του ὁ Ἑλληνικὸς στόλος ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Μιαούλη. Οὗτος δὲ συνεκάλεσεν εἰς συμβούλιον τοὺς πλοιάρχους, ἐνθα κατ' ἐπίμονον προτροπὴν τοῦ Λάτρη, ἀρνούμενων τῶν ἄλλων, εἰσῆλθεν ὁ Ἑλληνικὸς στολίσκος εἰς Μεσολόγγιον, ὅπου καταστρέψας τὸν ἐχθρικὸν στόλον κατώρθωσε νὰ δώσῃ τροφὰς τοῖς πολιορκουμένοις. Μετὰ τὴν μάχην ταύτην παρευρέθη εἰς τὴν ἐν Νεοκάστρῳ ναυμαχίαν, ἐνθα ὁ Μιαούλης ἔκαυσε δεκατέσσαρα ἐχθρικὰ πλοῖα· τὸ Μεσολόγγιον δὲ ὠφελήθη ὑπὸ ταύτης τῆς λαμπρᾶς νίκης. Πεσόντος τοῦ Μεσολογγίου, ἡ Ἑλλὰς ἐκινδύνευεν ἐκ πολλῶν, καὶ ἰδίως ἐκ τῆς ἤδη ἐπελθούσης γενικῆς ἀθυμίας· τότε οἱ Ὑδραῖοι καὶ Σπετσαῖοι ἀπεφάσισαν ν' ἀποστείλωσι τὰς οἰκογενείας των εἰς Κύθηρα πρὸς ἀσφάλειαν. Ἀλλ' ὁ Λάτρης ἔπεισε τὸν

ἀρχιναύαρχον νὰ μὴν ἀφήσωσι τὰς νήσους, καὶ νὰ καλέσωσιν εἰς ἐπικουρίαν τὸ τακτικὸν τοῦ Φαβιέρου, τοὺς Μακεδόνας τοῦ Καρατάσου καὶ ἄλλους ἄλλων ὀπλαρχηγῶν. Ἡ γνώμη αὕτη τοῦ Λάτρη ἐγένετο δεκτὴ, καὶ ὁ ἐχθρικός στόλος δὲν ἐπέτυχεν, ὥς προέθετο, νὰ προσβάλλῃ τὴν Ὑδραν. Ἀκολουθῶς μετέβη εἰς Παρισίους, ἐνθα ἐδημοσίευσεν διὰ τῶν Γαλλικῶν ἐφημερίδων διάφορα ἄρθρα ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας. Ἀφικομένου εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ κυβερνήτου μετὰ τὴν ἐν Νεοκάστρῳ ναυμαχίαν τῶν τριῶν συμμάχων δυνάμεων, ὁ Λάτρης διορίσθη ἐπίτροπος τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως παρὰ τῷ Γάλλῳ στρατάρχῃ Μαιζὼν, καὶ ὥς τοιοῦτος πολλὰ ὠφέλησε τὴν πατρίδα, κατορθώσας διὰ τῶν παρακλήσεών του ν' ἀφήσῃ ὁ Γαλλικὸς στρατὸς ἐν Ἑλλάδι, ἀπερχόμενος εἰς τὴν Γαλλίαν, τὰ μὴ πλέον αὐτῷ ἀναγκαῖα σκεύη. Ἐπειτα ὁ κυβερνήτης διώρισεν αὐτὸν δροθέτην, ὅπως μετὰ τὴν ἔλευσιν τῶν ἄλλων τῆς συμμαχίας ἐπιτετραμμένων συναδελφῶν τοῦ ὁροθετῶν συμπράξῃ μετ' αὐτῶν εἰς τὴν ὁροθεσίαν τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ βασιλείου, διαταχθεὶς ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ νὰ ὑπάγῃ διοικητὴς εἰς τὴν Θήραν καὶ ἄλλας νήσους. Ἐπὶ Ὀθωνος διορίσθη διευθυντὴς τοῦ Λακωνικοῦ νομοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα εἰσηγητὴς τοῦ συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἔπειτα διοικητὴς τῶν νήσων Μήλου καὶ Σίφνου. Ἐν Μήλῳ δὲ ἀνεκάλυψε νέαν πηγὴν ὕδατος ἀφθόνου διὰ τὴν προμήθειαν τῶν αὐτόθι προσορμιζομένων πλοίων. Ἐπελθούσης τῆς Σεπτεμβριανῆς μεταβολῆς τοῦ 1843 ἐξέδιδεν ὁ Λάτρης ἐφημερίδα πολιτικὴν καὶ φιλολογικὴν, ἐπιγραφομένην τὸ Παναρμόνιον· καὶ μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ βασιλέως Ὀθωνος ἐξελέχθη πληρεξούσιος τῶν ἐν Σμύρνῃ ὁμογενῶν παρὰ τῇ ἐν Ἀθήναις δευτέρᾳ τῶν Ἑλλήνων ἐθνικῇ συνλεύσει. Ἴδε σελίδα 17, ἀριθμὸν 8.

ΛΕΣΣΕΨ (Φερδινάνδος). Διπλωμάτης Γάλλος· ἐγεννήθη τὴν 19 Νοεμβρίου 1805 ἐν Βερσαλλίᾳ τῆς Γαλλίας. Ἦρχισε τὸ στάδιόν του καθὼς προξενικὸς ὑπάλληλος, καὶ διέμεινεν εἰς Αἴγυπτον ἔτη πολλὰ καθὼς τοιοῦτος (1831-1838). Μετὰ μακρὰν προξενικὴν καὶ διπλωματικὴν ὑπηρεσίαν εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης μετέβη εἰς Αἴγυπτον κατὰ τὸ 1854 κατὰ φιλικὴν πρόσκλησιν τοῦ ἀντιβασιλέως Μοχαμέτ-Σαήδ, καὶ συνέλαβε τότε τὸ σχέδιον τῆς διορύξεως τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ ἣν ἤρχισε νὰ πραγματοποιήσῃ κατὰ τὸ 1859 σχηματίσας ἐπὶ τούτῳ μεγάλην ἑταιρείαν κεφάλαιον ἔχουσαν ὑπὲρ τὰς διακοσίας χιλιάδας φράγκων. Ἴδε σελίδα 177, ἀριθμὸν 69.

ΛΗΔΩΡΙΚΗΣ (Ἀθανάσιος). Ἐγεννήθη τῷ 1788 ἐν τῇ κώμῃ Παλαιοκάτουρον τῆς ἐπαρχίας Ληδωρικίου. Μετέβη δ' ἀκολουθῶς εἰς Ἰωάννινα, ὅπως ἐκπαιδευθῇ παρὰ τῷ σοφῷ γυμνασιάρχῃ Ψαλίδᾳ διὰ συστάσεως τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, τοῦ ὁποίου, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἐγένετο καὶ ἰδιαίτερος γραμματεὺς, φθάσας παρ' αὐτῷ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐμπιστοσύνης, ὥστε ὁ ἴδιος μετεχειρίζετο τὴν σφραγίδά του ἐπὶ τῶν διαφόρων διαταγῶν. Μυη-

Οὗτοι ἔπειτα εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς ἐταιρίας συνετέλεσε μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἐπαναστάσεως. Ἐκτραγείσης δὲ ταύτης, ἐξελέχθη ὑπὸ τῶν συνεπαρχιωτῶν του βουλευτῆς, ἅμα ὑπὸ τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως διορισθεὶς καὶ μέλος τῆς ἐν Ἑλλάδι διμελοῦς ἐπιτροπῆς πρὸς διατήρησιν τῶν φρουρίων καὶ τῶν ἀτάκτων καὶ τακτικῶν στρατευμάτων. Κατὰ δὲ τὴν πολιορκίαν τῶν Ἀθηνῶν ἐστάλη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως εἰς τὴν δυτικὴν Ἑλλάδα, ὅπως διεγείρῃ εἰς ἐπανάστασιν τοὺς ἐκεῖ εὕρισκομένους στρατιωτικοὺς, ὅπερ ἐγένετο. Ἐλθόντος ἔπειτα τοῦ κυβερνήτου εἰς τὴν Ἑλλάδα, διορίσθη ὑπ' αὐτοῦ διοικητῆς τῆς ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, στραταρχοῦντος ἐκεῖ τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντου, καὶ μετὰ ταῦτα μέλος τῆς γερουσίας· ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Ὁθωνος διορίσθη διοικητῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καρυταίνης, ἀκολούθως τῆς Λεβαδίας. Συστηθέντος δὲ τοῦ συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας διορίσθη μέλος αὐτοῦ· καὶ ἐπελθούσης τῆς Σεπτεμβριανῆς μεταπολιτεύσεως ἐγένετο γερουσιαστὴς καὶ βασιλικὸς ἐπίτροπος παρὰ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ, χρηματίσας ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ καὶ μέλος τῆς μικτῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὰς μεταξὺ Τούρκων καὶ Ἑλλήνων διαφορὰς, μέλος εἰσέτι καὶ ἐτέρας ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν διαφιλονεικουμένων δασῶν. Ἰδε σελίδα 49, ἀριθμὸν 16.

ΛΙΒΕΡΟΠΟΥΛΟΣ (Κοσμᾶς). Ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1800 ἔτος ἐν Ἀδριανουπόλει· μόλις δεκαπενταετῆς μετέβη εἰς τὸν Ἀθῶνα παρὰ τὸν ἐκεῖ μονάζοντα θεῖόν του Ἀγάπιον, καὶ ἐνεδύθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Κατὰ τὸ 1821, ὅτε τὸ ἅγιον ὄρος τοῦ Ἀθῶνος κατελήφθη ὑπὸ τῶν Τουρκικῶν στρατευμάτων, πολλοὶ ἐκ τῶν μοναχῶν ἀπεδήμησαν· ὁ δὲ γέρων Ἀγάπιος παραλαβὼν τοὺς δύο ἀνεψιούς του, τὸν νέον Κοσμᾶν, καὶ τὸν ἔτι νεώτερον Δημήτριον (1), ἀπῆλθεν εἰς Πελοπόννησον, καὶ θιέμεινεν ἐν Μιστρᾷ τῆς Λακεδαιμόνου. Ἐκεῖ ὁ νέος Κοσμᾶς ἐχειροτονήθη διάκονος καὶ μετὰ ταῦτα ἱερεὺς. Κατὰ δὲ τὴν ἀφίξιν τοῦ βασιλέως Ὁθωνος τοῦ γέροντος ἐπισκόπου Λακεδαιμόνου τελευτήσαντος, καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου αὐτοῦ χειροτονηθέντος ὡς τοιούτου, ὁ τότε ἱερεὺς Κοσμᾶς προὐβιβάσθη ὡς πρωτοσύγγελος παρὰ τῇ αὐτῇ ἐπισκοπῇ· μετατέθη δὲ ὡς τοιοῦτος μετὰ ταῦτα καὶ εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Ἀργολίδος. Ὅτε δὲ κατηργήθη ἡ θέσις ἐκείνη, ὁ Κ. Λιβερόπουλος μετέβη εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἤκροάσθη θεολογικὰ μαθήματα, καὶ ἰδίας παντοίας μελέτας ἔκαμε. Κατὰ τὸ 1841 προτροπῇ τοῦ ἀγαπῶντος αὐτὸν Θεοκλήτου Φαρμακίδου μετέβη εἰς τὴν ἐφημερίαν τῆς ἐν Βιέννῃ ἐκκλησίας τῶν ὀρθοδόξων, ὅπου διετέλεσεν

(1) Ἦν οὗτος ὁ μετὰ ταῦτα γνωστὸς μεταξὺ τῶν κληρικῶν μας Δαμιανός, ὅστις καθηγητῆς πρῶτον παρὰ τῇ ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν ἐν Ἀθήναις συστηθείσῃ σχολῇ, ἐχρημάτισεν ἔπειτα καθηγητῆς τῆς θεολογίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ, καὶ ἐφημέριος παρὰ τῇ ἐν Μαγκεστρίᾳ ἐκκλησίᾳ τῶν ὀρθοδόξων, ἐτελεύτησεν ἐν Βιέννῃ κατὰ τὸ 1855.

ὡς τοιοῦτος μέχρι τοῦ 1857 ἐπὶ ὅλην ἐκκαίδεκαετίαν. Προεχειρίσθη δὲ ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ τῆς Καρλοβίτσης πατριάρχου ἀρχιμανδρίτης. Παραιτηθεὶς τῆς ἐφημερίας, οὐχ ἦττον διέμεινεν ἐν Βιέννῃ ὡς πνευματικὸς πατὴρ τοῦ Σιναϊκοῦ οἴκου, καὶ κατὰ παράκλησιν τῶν ἐν Βιέννῃ ὁμογενῶν καὶ ἰδίως τῆς τὰ πράγματα τῆς ἐκκλησίας διαικούσης ἐξάδος ἀναγνωρίζουσης τὴν ἐξειδικασμένην περὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ τοῦ ἀρχιμανδρίτου πεῖραν καὶ γνῶσιν, συνήνεσεν ἵνα προεξάρχη οὕτως εἰπεῖν τῆς ἐκκλησίας καὶ παράσχῃ τὰς ὁδηγίας του εἰς τὰ ἀφορῶντα τὴν εὐπρέπειαν καὶ τάξιν τῆς θείας λατρείας. Κατὰ τὸ 1857 ἐτιμήθη παρὰ τοῦ βασιλέως Ὁθωνος διὰ τοῦ παρασήμου τοῦ Σωτῆρος, καὶ διατελεῖ νῦν διάγων ἐν Βιέννῃ ὡς πρότυπον τοῦ ἱερατικοῦ χαρακτῆρος καὶ μοναχικοῦ βίου ἐπὶ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ διακρινόμενος ὀρθὴν γνῶσιν τοῦ κόσμου ἔχων καὶ τὴν ματαιότητα αὐτοῦ ἀποφεύγων. Ἰδε σελίδα 81, ἀριθμὸν 37.

ΛΙΝΤΕΡΜΑΥΕΡ (Ἀντώνιος). Ἐγεννήθη τῷ 1806 ἐν Πασάῦ (Passau), πόλει τῆς Βαυαρίας, καὶ ἐδιδάχθη τὴν ἱατρικὴν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Μονάχου. Ἐλθούσης δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα τῆς Βαυαρικῆς ἀντιβασιλείας, ὁ Λιντερμάυερ μετέβη αὐτόσε ὡς ἱατρὸς τοῦ τάγματος τῶν ἐθελοντῶν τῆς Βαυαρίας. Ἐπειτα διορίσθη διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου τοῦ Ναυαρίνου καὶ τῆς Ναυπλίας. Ἠκολούθησε τὰ στρατιωτικὰ τάγματα εἰς Χαλκίδα καὶ Λαμίαν. Μετὰ ταῦτα διορίσθη διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις στρατιωτικοῦ νοσοκομείου, πρόεδρος τῆς ἀνωτάτης ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἱατρὸς τοῦ βασιλέως Ὁθωνος. Ἐπειτα προεδρεύσθη γενόμενος ἀρχίατρος τοῦ στρατοῦ καὶ ἐπιθεωρητὴς τῶν ἐν Ἑλλάδι στρατιωτικῶν νοσοκομείων. Συνέγραψε γερμανιστὶ διάφορα ἐπιστημονικὰ συγγράμματα, ἐν οἷς διακρίνεται τὸ περὶ ὀρνιθολογίας τῆς Ἑλλάδος, τιμηθεὶς ἔνεκα τούτων διὰ διορισμοῦ μέλους ἀντεπιστέλλοντος διαφόρων ἐπιστημονικῶν ἀκαδημιῶν τῆς Εὐρώπης, καὶ κοσμηθεὶς μὲ τὰ παράσημα πολλῶν ἡγεμόνων. Ὡς δὲ ἱατρὸς τοῦ βασιλέως Ὁθωνος εὐρέθη ἐν τῷ ἀτμοδρόμῳ ἡ Ἑλλάς, ὅτε ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἠναγκάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ βασιλεῖόν του. Ὁ δὲ Λιντερμάυερ πληρώσας τὸ καθῆκόν του, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν δευτέραν πατρίδα του, τὰς Ἀθήνας. Ἰδε σελίδα 49, ἀριθμὸν 26.

ΛΙΝΚΟΛΝ (Ἀβραάμ). Ἐγεννήθη τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1809 Ν. Ε. εἰς τὴν ἐπαρχίαν Κεντούκου τῆς Ἀμερικῆς. Αὐτοδίδακτος ἀπὸ παντοπώλου καὶ ξυλουργοῦ ἐγένετο δικηγόρος, βουλευτὴς καὶ ἐπὶ τέλους πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κατὰ τὸ 1861· ἐξελέχθη ἐκ δευτέρου τῷ 1864· ἐδόλοφονήθη τὴν 30᾽ Ἀπριλίου 1865. Ἰδε σελίδα 209, ἀριθμὸν 79.

ΛΟΥΙΖΑ. Βασίλισσα τῆς Δανίας, ἐγεννήθη τὴν 7 Σεπτεμβρίου 1817 Ν. Ε.· ἐνυμφεύθη τὴν 26 Μαΐου 1842 Ν. Ε. μετὰ τοῦ Χριστιανοῦ τοῦ Η΄. Ἰδε σελίδα 241, ἀριθμὸν 93.

M

ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ (Ἰωάννης). Ἐγεννήθη τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1798 ἐν Ἀθωρήτῃ τῆς Δωρίδος. Νεανίας ἔτι ὢν προσεκολλήθη ἐμμέσως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀλῆ-Πασᾶ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ἰωάννινα. Ἐκεῖθεν ἐπέμφθη εἰς Ἄρταν, καὶ ἐνταῦθα ἐμυήθη τὰ μυστήρια τῆς Φιλικῆς ἐταιρίας ὑπὸ τινος Οἰκονόμου. Φύσει ζωηρὸς ὢν καὶ ἐνθερμος λάτρης τῆς ἐλευθερίας, ἀμέσως συνέλαβε τὸ σχέδιον νὰ ἐφοδιάσῃ τοὺς συνεταίρους του διὰ πολεμοφοδίων· ἀλλὰ συλληφθεὶς, ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακάς, καὶ μόλις ἐσώθη τοῦ ἀποκεφαλισμοῦ τῇ συνδρομῇ τινος φίλου του. Ἐκραγείσης τῆς ἐπαναστάσεως, ἔσπευσεν εἰς Ἄρταν ἵνα πολιορκήσῃ αὐτήν. Ἀλλ' ἀποτυχόντος τοῦ σχεδίου, συμμετέσχε τῶν κατὰ τὸ Κομπότι καὶ Πέτα μαχῶν, ὅπου καὶ ἐτραυματίσθη. Συμμετέσχεν ὡσάύτως τῆς ἐν Γαβριᾷ λαμπρᾶς μάχης, καὶ μετὰ ταῦτα διωρίσθη πολιτάρχης Ἀθηνῶν. Ἀποβάντος δὲ τοῦ Ἰβραήμη εἰς Πελοπόννησον, καὶ ὀλιγώτερον ἀπειλουμένης τῆς ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, ὁ Μακρυγιάννης ἔσπευσεν ὅπου ἦτο ὁ μεγαλείτερος κίνδυνος. Καὶ πρῶτον κατέλαβε τὴν θέσιν τῶν παλαιῶν Ναβαρίνων, ἣν καὶ γενναίως ὑπερησπίσατο, τρεῖς ἀποκρούσας ἀπειράριθμα στίφη τοῦ ἐχθροῦ. Ἐπειτα προσκληθεὶς παρὰ τῶν ἐν Νεοκάστρῳ πολιορκουμένων εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ, καὶ ἀπειράκις ἀπέκρουσε τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐφόδους. Μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ φρουρίου ἐκεῖνου μετέβη εἰς τὸ κινδυνεῦον Ναύπλιον, συμμετέσχεν ὅλων τῶν πρὸς σωτηρίαν αὐτοῦ πολυαρίθμων καὶ ἐπικινδυνωδεστάτων ἀγώνων. Διακριθεὶς κατὰ τὴν ἐν τοῖς Μύλοις περιώνυμον μάχην, τῆς ὁποίας μάρτυς αὐτόπτης ὁ Γάλλος ναύαρχος Δεριγνῆς ἐθαύμασε μεγάλως τὸν Μακρυγιάννην, τὸν ἐποῖον προσκαλεσάμενος ἐν τῇ ναυαρχίδι ἐχαιρέτησεν ὡς στρατηγόν. Εἰσελάσαντος ἔπειτα τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὁ Μακρυγιάννης ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ τὴν νέαν τχύτην πατρίδα του, κλεισθεὶς μετ' ὀλίγων εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Ὅτε δὲ αὐτῆς ἡ φρουρὰ ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ πληρεξούσιον εἰς τὴν κυβέρνησιν, ἐξέλεξε τὸν Μακρυγιάννην, ὅστις δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ ἐκπληρώσας τὴν ἐντολήν του, καὶ οὕτως συμμετέσχε τῆς μάχης τοῦ Φαληρέως. Ἐλθόντος τοῦ κυβερνήτου, διωρίσθη ἀρχηγὸς τῆς ἐκτελεστικῆς δυνάμεως. Μετὰ τὴν ἀποκτάσασιν τῶν πραγμάτων διωρίσθη συνταγματάρχης, λαβὼν ἐνεργητικώτατον μέρος κατὰ τὴν Σεπτεμβριανὴν μεταβολήν, ἔνεκα τῆς ὁποίας ἐδόθη αὐτῷ ὁ βαθμὸς τοῦ ὑποστρατήγου. Ἐπειτα ἀπесύρθη ζῶν ὡς ἰδιώτης, ὅτε τῷ 1852 παρέσχε λαβὴν εἰς τινα νομιζόμενον φίλον του νὰ τὸν καταγγείλῃ ὡς συνωμότην κατὰ τῶν καθεστώτων· τότε δικασθεὶς κατεδικάσθη εἰς θάνατον· ἀλλὰ δὲν ἐξετελέσθη ἡ ποινὴ, δόντος αὐτῷ τὴν χάριν τοῦ βασιλέως. Ἐκλείσθη ὅμως ἐν τῇ φυλακῇ τοῦ Μεδρεσέ μεταξὺ τῶν κακούργων, ὡς

τῷ 1841 ἐγένετο διὰ τὸν νεώτερον ἀδελφὸν τοῦ κυβερνήτου Γεώργιον, ἐπίσης καταμνηθέντα, ὡς συνωμότην κατὰ τῶν καθεστώτων. Ὁ δὲ Μακρυγιάννης ἔνεκα τῶν πληγῶν του μετεφέρθη εἰς τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον, ὅθεν μετὰ παρέλευσιν δεκαοκτῶ μηνῶν ἐξῆλθεν ἐλεύθερος διὰ νέας βασιλικῆς χάριτος. Ἐπὶ δὲ τῆς Ὀκτωβριανῆς μεταπολιτεύσεως ἀνέλαβε τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποστρατήγου μὲ ὅλας τὰς εἰς αὐτὸν ὀφειλομένας ἀπολαβὰς, καὶ ἀπεβίωσε τῇ 28 Ἀπριλίου 1864. Ἴδε σελίδα 17, ἀριθμὸν 6.

ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ (Ἀνθιμος). Ἐγεννήθη τῷ 1800 ἐν Παλαίᾳ πόλει πρωτεύουσῃ τῆς Κεφαλληνίας, ἔνθα διέμεινε σπουδάζων μέχρι τοῦ 1818, ὅτε μετέβη πρὸς εὐρυτέραν ἐκπαίδευσιν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ γένους σχολήν· ἐκραγείσης τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα διατηρήσας ἐφ' ἱκανὸν χρόνον θέσιν γραμματέως ἐν τῷ πολεμικῷ πλοίῳ τοῦ Ν. Π. Ἀνδριανοῦ. Μεταβὰς εἰς Κέρκυραν, ἐπανέλαβε τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν τῇ Ἰονίῳ ἀκαδημίᾳ λαβὼν κατὰ τὸ 1831 ὑπὸ τῆς φιλοσοφικῆς καὶ θεολογικῆς σχολῆς τὸ διδακτορικὸν δίπλωμα· προσκληθεὶς ἐπομένως διευθυντῆς τοῦ γυμνασίου τῆς πατρίδος αὐτοῦ, διετέλεσεν ὡς τοιοῦτος ἐπ' ἀγαθῷ τῆς νεολαίας μέχρι τοῦ 1838, ὅτε ἡ μὲν δυσμένεια τοῦ Ἀγγλοῦ ἀρμοστοῦ Δούγλα ἀπεμάκρυνεν αὐτὸν τῆς θέσεώς του διὰ τὰς ἐλευθέρas καὶ φιλογενεῖς ἀρχάς του· ὁ δὲ σεβασμὸς καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν συμπατριωτῶν του παρηκολούθησαν αὐτὸν προσκληθέντα ἐν Βενετίᾳ ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος ὡς πνευματικὸν ποιμένα καὶ διδάσκαλον. Ἐν τῇ ἐκεῖ ὠδεκαετεί αὐτοῦ διαμονῇ οἱ φιλογενεῖς αὐτοῦ κόποι ἐκαρποφόρησαν· διότι καὶ ἐθνικὸν νοσοκομεῖον ἀνωκοδομήθη δι' ἐξόδων τοῦ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν κατηχηθέντος διαμαρτυρουμένου Γ. Πικερίγη, ὅστις καὶ δι' 100,000 φράγκων αὐτὸ ἐπροικοδότησε· καὶ παρθενωγειῶν, καὶ γηροκομεῖον, καὶ ὁ ἱερὸς ναὸς ἐκοσμήθη, καὶ ἡ σχολὴ ἐπροικίσθη διὰ τῶν γενναίων συνδρομῶν τῶν ΚΚ. Ι. Παπαδοπούλου, Γ. Μοτсенίγου, καὶ τῆς προσφερθείσης πλουσίας περιουσίας τοῦ Κ. Βογδάνου. Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία, ἐκτιμῶσα τὸν ἐνθερμον πρὸς τὰ καλὰ καὶ θεάρεστα αὐτοῦ ζῆλον, προήγαγεν αὐτὸν εἰς ἀρχιμανδρίτην τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου. Ὁ Κ. Μαζαράκης ἀπήλαυε τῆς ἀκρας ὑπολήψεως τῶν ἐν Βενετίᾳ ὁμογενῶν καὶ ξένων. Ἀναχωρήσας δ' ἐκεῖθεν τῷ 1850 συμπαρέλαβε τὴν ἀγάπην καὶ εὐγνωμοσύνην αὐτῶν· ἀπὸ τοῦ 1850 μέχρι σήμερον διευθύνει τὴν ἐν Χάλκῃ Ἑλληνοεμπορικὴν σχολήν, ἣτις τῷ ἀκαμάτῳ αὐτοῦ ζήλῳ, καὶ τῇ φιλομούσῳ συνδρομῇ τῶν φιλογενῶν ἀνέδειξε καὶ ὁσημέραι ἀναδεικνύει καρποὺς ἀγλαοὺς τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς ἀξίους. Ἐν Βενετίᾳ συνέγραψε καὶ ἐξέδωκε τὰς βιογραφίας ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Κεφαλληνίας, καὶ εἰς τὴν Ἰταλικὴν ὑπὸ τοῦ Ν. Θωμαζέου μεταφρασθεῖσας· μετέφρασε καὶ ἐξέδωκε τοὺς εὑρεθέντας Ἰταλικοὺς λόγους τοῦ περιωνύμου ἱεροκλήρυκος Ι. Μηνιάτου. Πρὸς δὲ τὸν Καίσαρα Καντοῦ ἐν

τῇ Γεν. Ἱστορία καταφερόμενον κατὰ τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀπῆντησεν Ἰταλιστὶ διὰ τοῦ τύπου. Ἐτοιμοὶ πρὸς ἐκδόσιν εἶναι ὁ πρῶτος τόμος τοῦ ἱεροῦ Ὁδηγοῦ, καὶ ὁ τῆς ἱερᾶς Ἱστορίας αὐτοῦ, ἐπιθεωροῦντος τοὺς σχολαστικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς αὐτοῦ λόγους πρὸς δημοσίευσιν. Ἡ κατὰ τὸ 1846 γενομένη ἐν Βενετίᾳ τῶν σοφῶν τῆς Εὐρώπης συνέλευσις ἐδέχθη αὐτὸν ὡς μέλος τῆς ἡ Ἑλληνικῇ κυβέρνησις ἐτίμησεν αὐτὸν τῷ 1862 μὲ τὸ παράσημον τῶν ταξιαρχῶν ἡ δὲ πρὸ ὀλίγου ἀποβιώσασα αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσσίας, λαβοῦσα ἀντίτυπον τοῦ βιογραφικοῦ συγγράμματός του, ἀπένειμεν αὐτῷ πολύτιμον δακτύλιον καὶ ἄλλα ἰδιωτικὰ πολύτιμα δωρήματα ἔλαβεν ὁ Α. Μαζαράκης. Ἰδε σελίδα 81, ἀριθμὸν 35.

ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΣ. Αὐτοκράτωρ τοῦ Μεξικοῦ, πρωτότοκος ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας. Ἐγεννήθη τὴν 6 Ἰουλίου 1832 (N. E.) ἠνηγoreύθη τὴν 10 Ἀπριλίου 1864 (N. E.). Ἰδε σελίδα 241, ἀριθμὸν 99.

ΜΑΡΚΟΡΑΣ (Γεώργιος). Πολύπειρος ἥδη καὶ σεβαστὸς ἐβδόμη-κοντούτης γέρων, γεννηθεὶς ἐν Κερκύρᾳ ἐνησχολήθη ἰδίως περὶ τὰ νομικά· ἀπὸ τοῦ 1825-1833 διετέλεσε δικηγόρος τοῦ δημοσίου ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ μέχρι τοῦ 1840 ὅτε εἰσῆλθε βουλευτὴς εἰς τὸ ἐβδόμον κοινοβούλιον, γραμματεὺς τῆς γερουσίας ἐπὶ τοῦ τμήματος τῶν Οἰκονομικῶν, ἑπαρχος Κερκύρας κατὰ δύο περιόδους, μέλος τῆς ἐπὶ τῆς συντάξεως τῶν Ἰονίων κωδίκων ἐπιτροπῆς, καὶ μέλος τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου τῆς δικαιοσύνης ἀπὸ τοῦ 1840 μέχρι τοῦ 1862 ὅτε ὁ ἀρμοστής Στόρξ πολιτικῶν ἀντιπαθειῶν ἔνεκα ἀπέλυσεν αὐτὸν τῆς θέσεως ταύτης, τυχόντα ἐπομένως τῆς προσηκούσης ἱκανοποιήσεως παρὰ τῶν ΚΚ. Ῥεβούκ καὶ Γλάδστων ἐν τῷ Ἀγγλικῷ κοινοβουλίῳ, τιμηθεὶς διὰ τοῦ παρσήμου τῶν ἀγίων Μιχαήλ καὶ Γεωργίου. Ὁ Κ. Μαρκορᾶς συνέγραψε ποιήσεις καὶ φιλολογικὰ πονήματα, ἐξ ὧν τινὰ ἐτυπώθησαν ἐνησχολήθη δὲ ἰδίως περὶ τὰ ἐκκλησιαστικά. Ἰδε σελίδα 17, ἀριθμὸν 12.

ΜΕΡΙΜΑΙΟΣ (Προσπέρ). Ἐπίσημος συγγραφεὺς καὶ φιλολόγος Γάλλος· γερουσιαστής· ἐγεννήθη εἰς Παρισίους τὴν 18 Σεπτεμβρίου 1803 N. E. Περιηγήθη τὴν Ἑλλάδα ἣν πάντοτε ἠγάπησεν. Ἐκ τῶν πολλῶν μυθιστορημάτων του μετεφράσθησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τὰ ἐξῆς· Ἡ Κολόμβια παρὰ Ε. Σίμου· Τὰ Χρονικὰ τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ Η' παρὰ Δ. Βεναρδάκη, καὶ τὸ Τυρρηνικὸν Ἀγγεῖον παρὰ Χ. Παρμενίδου (ἴδε Ἑθνικὸν Ἡμερολόγιον ἔτους Δ', σ. 197). Συνέγραψε καὶ εἰσαγωγὴν εἰς τὰ παρὰ τοῦ Κ. Μ. Π. Βρετοῦ ἐκδοθέντα ἐν Παρισίοις δημοτικὰ τῆς Ἑλλάδος ᾠσματα κατὰ τὸ 1855. Ἰδε σελίδα 209, ἀριθμὸν 90.

ΜΙΑΙΟΣ (Σπύρο). Ἐγεννήθη κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1800 ἐν τῷ χωρίῳ Χειμάρρᾳ τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας τῶν Ἀχροκεραυνίων τῆς Ἠπείρου

δρέων. Οἱ δὲ αὐτοῦ πρόγονοι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Γ. Καστριώτου Σκεντέρμπεη ὑπηρετοῦν στρατιωτικῶς τοὺς βασιλεῖς τῆς Νεαπόλεως εἰς ἰδιαίτερα συντάγματα καλούμενα ποτὲ μὲν τῶν Μακεδόνων, ποτὲ δὲ τῶν Ἀλβανῶν. Κατὰ τὸ 1810 ὁ πάππος τοῦ Σπυρο-Μιλίου, συνταγματάρχης Ἰωάννης Σπύρος, μετεκαλέσατο παρ' ἑαυτῷ τὸν ἑγγονόν του εἰς τὴν Σικελίαν, ἵνα τὸν ἐξασκήσῃ εἰς τὰ στρατιωτικά. Κατὰ τὸ 1818 ὁ Σπυρο-Μίλιος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑπειρον. Κατὰ τὸ 1824 ὁ Σπυρο-Μίλιος στρατολογήσας κρυφίως 50 συμπατριῶτας ἐπεβιβάσθη εἰς πλοῖον ἐγγώριον, καὶ μετέβη εἰς τὴν Ἀχαρνανίαν. Κατὰ τὸ 1825 παρευρέθη εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου καὶ τοῦ Αἰτωλικοῦ. Τὸν δὲ Ἰανουάριον τοῦ 1826 ἐπέμψθη ὑπὸ τῆς φρουρᾶς Μεσολογγίου μετ' ἄλλων τινῶν πρὸς τὴν ἐν Ναυπλίῳ Ἑλληνικὴν κυβέρνησιν ἵνα παραστήσωσιν αὐτῇ τὸν ἐπικείμενον τοῦ Μεσολογγίου κίνδυνον. Ἐκ Ναυπλίου μετέβη μετὰ τῶν συναδέλφων του ἐπιβιθασθέντων ἀπάντων ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν πλοίων εἰς τὰ παράλια τῆς Αἰτωλίας.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Μεσολογγίου ὁ Σπυρο-Μίλιος ἐξεστράτευσεν ὑπὸ τὸν Καρχισκάκην εἰς τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα. Μετὰ ταῦτα ὁ Σπυρο-Μίλιος διορίσθη πληρεξούσιος τῶν στρατευμάτων τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἐν Τροιζῆνι ἐθνικὴν συνέλευσιν. Τῷ 1828 ὁ Σπυρο-Μίλιος ἔλαβε παρὰ τοῦ κυβερνήτου Καποδιστρίου βαθμὸν πεντακοσιάρχου. Παρευρέθη εἰς τὴν μάχην τῆς Πέτρας κατὰ τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1829, ὅτε ἔλαβε βαθμὸν χιλιάρχου. Μετὰ ταῦτα μετέσχε τῶν ἐν Θήβαις, ἐν Μεσσοβουνίᾳ καὶ ἐν Πέτρᾳ μαχῶν. Κατὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ βασιλέως Ὁθωνος ἐτέθη εἰς ἀρχίαν, καὶ μόνον μετὰ καιρὸν διορίσθη ἀντισυνταγματάρχης καὶ διοικητὴς τάγματος τακτικοῦ ἐκ τῶν τότε συσταθέντων, προβιβάσθαις ὕστερον καὶ συνταγματάρχης. Ὅτε δ' ἔγεινεν ἡ Σεπτεμβριανὴ μεταπολίτευσις, ἥς μετέσχε μεγάλως, ἦτο διοικητὴς τῆς σχολῆς τῶν Εὐελπίδων. Αἱ Θῆβαι ἔστειλαν αὐτὸν ἀντιπρόσωπον εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις πρώτην ἐθνικὴν συνέλευσιν. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Σπυρο-Μίλιος ὑπῆρξε γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως Ὁθωνος, καὶ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν πρῶτον κατὰ τὸ 1849, δεύτερον κατὰ τὸ 1859, καὶ τρίτον κατὰ τὸ 1862, ὅτε ἐδιώχθη ὁ Ὁθων. Σήμερον δὲ ὁ ὑποστράτηγος Σπυρο-Μίλιος (διορίσθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον κατὰ τὴν πρώτην ὑπουργίαν του) εἶναι μέλος τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας. Ἴδε σελίδα 113, ἀριθμὸν 51.

ΜΟΝΑΡΧΙΔΗΣ (Ἀναγνώστης). Ἐγεννήθη τῷ 1777 ἐν τῇ νήσῳ Ψάρρων, ὅπου ὁ πατήρ του Χατζῆ Δημήτριος συνηριθμεῖτο μεταξὺ τῶν εὐπατριδῶν τῆς νήσου ταύτης. Νέος δεκαεπταετὴς ὢν ἐδόθη εἰς τὸν ναυτικὸν βίον. Ἐκραγείσης δὲ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἠσπάσθη ταύτην μετ' ἐνθουσιασμοῦ, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι συμπατριῶταί του. Κατὰ τὴν

διάρκειαν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ὑπηρέτησε τὴν πατρίδα μᾶλλον πολιτικῶς· καὶ πρῶτον μὲν ὡς πληρεξούσιος τῶν Ψαρρῶν εἰς τὴν πρώτην ἐν Ἐπιδαύρῳ ἐθνικὴν συνέλευσιν, δεύτερον δὲ ὡς βουλευτὴς τῆς πρώτης περιόδου, καὶ τρίτον ὡς πληρεξούσιος κατὰ τὴν ἐν Ἀστρεὶ ἐθνικὴν συνέλευσιν. Ἀκολούθως τῷ 1824 διορίσθη μέλος τοῦ γενικοῦ ταμείου τῆς Ἑλλάδος, ἔπειτα πληρεξούσιος εἰς τὴν δευτέραν ἐν Ἐπιδαύρῳ συνέλευσιν. Μετὰ ταῦτα ἀνεδείχθη μέλος τῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς, καὶ τελευταῖον ἐπὶ κυβερνήτου πληρεξούσιος εἰς τὴν ἐν Ἀργεὶ ἐθνοσυνέλευσιν. Ἐπὶ Ὀθωνος κατ' ἀρχὰς μὲν διορίσθη διοικητὴς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, ἔπειτα νομάρχης ἐν τῷ αὐτῷ νομῷ, μετὰ ταῦτα σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας, πληρεξούσιος εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἐθνοσυνέλευσιν τῆς 3 Σεπτεμβρίου, γερουσιαστὴς καὶ πρόεδρος τῆς γερουσίας ἐπὶ ὅκτῳ ἔτη. Ἴδε σελίδα 49, ἀριθμὸν 17.

ΜΠΟΥΝΤΟΥΡΗΣ (Δημήτριος) (1). Ἐγεννήθη τῷ 1815. Διῆλθε τὸν παιδικόν του βίον εἰς Ἰταλίαν καὶ Ἀγγλίαν· ἐξεπαιδεύθη ἐν Γενεύῃ καὶ Παρισίοις. Τῷ 1834 ὠνομάσθη ἀκόλουθος τῆς Ἑλληνικῆς πρεσβείας εἰς Μόναχον, καὶ τῷ 1836 γραμματεὺς αὐτῆς. Τῷ 1840 διορίσθη γραμματεὺς τῆς ἐν Λονδίνῳ πρεσβείας· τῷ 1843 ἄρχεται ὁ δημόσιος αὐτοῦ βίος, ἐκλεχθέντος πληρεξουσίου ἀντιπροσώπου τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ. Ἐχρημάτισε βουλευτὴς κατὰ τὰ ἔτη 1853, 1856 καὶ 1859, ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπὸ τὴν πρωθυπουργίαν τοῦ Βάλβη, τοῦ Κανάρη καὶ τοῦ Κουμουνδούρου. Ἴδε σελίδα 17, ἀριθμὸν 2.

N

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Ο Γ'. Αὐτοκράτωρ τῆς Γαλλίας, ἐγεννήθη τὴν 8/20 Ἀπριλίου 1808 ἐν Παρισίοις· ἐξελέχθη πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς δημοκρατίας τὴν 8/20 Δεκεμβρίου 1848, καὶ αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων τὴν 9/21 καὶ 10/22 Νοεμβρίου 1852· ἀνηγορεύθη δὲ ὡς τοιοῦτος τὴν 2 Δεκεμβρίου (N. E.) 1852. Ἴδε σελίδα 3.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ. Πρωτεζάδελφος τοῦ προηγουμένου· ἐγεννήθη μὲν τὴν 9 Σεπτεμβρίου (N. E.) 1822· ἐνυμφεύθη δὲ τὴν 18/30 Ἰανουαρίου 1859 μὲ τὴν Κλοτίλδην, κόρην τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας. Ἴδε σελίδα 241, ἀριθμὸν 97.

ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΣ (Βασίλειος). Ἐγεννήθη εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ 1817· λοχαγὸς τοῦ μηχανικοῦ. Συνέγραψε γαλλιστί δύο πονήματα· *La Turquie contemporaine* (δίτομον μετὰ πινάκων) καὶ *Un Mari en vacances* (ἄνωνύμως). Ὑπῆρξε συνεργάτης τοῦ Βρεταννικοῦ

(1) Γράφεται καὶ Βουδούρης.

Ἀστέρος ἐν ᾧ ὑπέγραψεν ἐνιότε τὰ ἑαυτοῦ ἄρθρα ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰωαν-
νᾶς. Διεκρίθη εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ μάχην τῆς Καλαμπάκας καθὸ
ὑπασπιστῆς τοῦ στρατηγοῦ Χατζηπέτρου. Παρευρέθη καὶ εἰς τὸν Κρι-
μαϊκὸν πόλεμον καθὸ ἀκόλουθος τοῦ Ῥωσικοῦ στρατοῦ. Ἰδε σελίδα 117,
ἀριθμὸν 78.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Μέγας Δούξ). Πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Δουκὸς
Κωνσταντίνου (ἴδε Κωνσταντῖνον). Ἐγεννήθη τὴν 2/14 Φεβρουαρίου
1850. Ἰδε σελίδα 241, ἀριθμὸν 101.

ΝΤΑΓΚΛΗΣ (Ναστούλης). Ἐν τῶν ἀνδρείων τέκνων τοῦ Σουλίου
ὅπου ἐγεννήθη τῷ 1800. Ἀντάρτου δὲ κηρυχθέντος παρὰ τοῦ Σουλτάνου
τοῦ περιωνύμου Ἀλῆ-Πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων, οἱ ἐν Κερκύρᾳ ἡρεμοῦντες
Σουλιῶται ἔσπευσαν νὰ ἐκδιχθῶσι κατὰ τοῦ ἀρχαίου καὶ ἀσπόνδου
αὐτῶν ἐχθροῦ, μεταβάντες εἰς τὰς πεδιάδας τῶν Ἰωαννίνων καὶ στενῶς
πολιορκήσαντες τὸν Ἀλῆ-Πασᾶν, καθ' οὗ εἶχε φθάσει ὁ πολυάριθμος
στρατὸς τοῦ Σουλτάνου. Οἱ πολιορκηταί, ἐν οἷς καὶ ὁ νέος Νταγκλῆς, ἀφοῦ
ἔλαβον παραγγελίαν, ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἐμεῖλλε νὰ ἐκτραγῇ ἡ Ἑλληνικὴ
ἐπανάστασις, ὥφειλον νὰ βοηθήσωσι τὸν Ἀλῆ-Πασᾶν, ὅπως μὴ μα-
ταιωθῇ τὸ σχέδιόν της. Ἐπεμψαν λοιπὸν πρὸς τὸν πολιορκούμενον Ἀλῆν
τὸν Μάρκον Μπότσαρην, ἵνα συνδέσῃ μετ' αὐτοῦ συμμαχίαν. Ὁ Ἀλῆς
ἀπεδέξατο τὴν πρότασιν ζητήσας πέντε ὁμήρους ἐκ τῶν διασημοτάτων
οἰκογενειῶν τοῦ Σουλίου, καὶ ἀνταλλάξας αὐτοὺς διὰ τοῦ ἐγγόνου του
Χουσέν-Πασᾶ. Μεταξὺ τῶν πέντε ἦτο καὶ ὁ Ναστούλης Νταγκλῆς. Φο-
νευθέντος ἔπειτα τοῦ Ἀλῆ-Πασᾶ, ὁ νικητὴς αὐτοῦ Χουρσήτ-Πασᾶς εἶπεν
εἰς τοὺς πέντε ὁμήρους νὰ γράψωσι τῷ στρατῷ των νὰ προσκυνήσῃ,
ὑποσχόμενος αὐτοῖς πολλὰ προνόμια καὶ ἄλλας ἐπαρχίας. Ἀπορριψάντων
δὲ τὴν πρότασιν ταύτην τῶν Σουλιωτῶν, ὁ Χουρσήτ διέταξεν ὅλα τὰ
στρατεύματα νὰ κινηθῶσι κατ' αὐτῶν. Τοὺς δὲ εἰς χεῖράς του εὕρισκο-
μένους ὁμήρους ἐκλείσεν εἰς τὰς φυλακὰς δεσμίους. Περσόντος δὲ τοῦ
Μεσολογγίου, ἀνταλλαχθέντες δι' ἐπισήμων μπέϊδων Ὀθωμανῶν οἱ
πέντε ὁμηροὶ Σουλιῶται μετέβησαν εἰς τὴν Ἑπτάνησον, ὅπου ἀφῆ-
σαντες τὰς οἰκογενεῖας των ἀπῆλθον εἰς Μεσολόγγιον. Ἐκτοτε ὁ Νταγκλῆς
καθ' ὅλον τὸν ἱερὸν ἀγῶνα διεκρίθη εἰς τὰς μάχας Καρπενησίου,
Ἀμπλάνης, Προφήτου Ἡλίου, Ντωπραίνης, Ῥαχώδης, Διστόμου,
Ἀμφίσσης, καὶ εἰς τὴν ἄλωσιν Μακρυνόρους καὶ Καρυθασαρᾶ. Δι' ὃ ἡ
κυβέρνησις τοῦ 1825 τὸν ἐτίμησε μὲ βαθμὸν ἀντιστρατήγου. Οἱ δὲ
συμπολιταί του ἔπεμψαν αὐτὸν τῷ 1826 πληρεξούσιον εἰς τὴν ἐν Τροι-
ζῆνι ἐθνοσυνέλευσιν. Ἐπὶ Ὀθωνος ἔλαβε τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου,
καὶ τῷ 1858 διωρίσθη νομοεπιθεωρητής. Ἰδε σελίδα 113, ἀριθμὸν 40.

Ο

ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ (Θεόδωρος Γ.). Έγεννήθη εἰς Σμύρνην τὸν Μάρτιον τοῦ 1817. Ποιητὴς ἐκ τῶν δοκιμωτέρων, καθηγητὴς τῆς Βοτανικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν. Ἴδε λεπτομερῆ βιογραφίαν αὐτοῦ σ. Ἴδε σελίδα 145, ἀριθμὸν 62.

ΟΥΓΚΟ (Βίκτωρ). Διάσημος ποιητὴς Γάλλος· ἐγεννήθη εἰς Besançon τὴν 26 Φεβρουαρίου 1802 Ν. Ε. ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας. Ἴδε σελίδα 209, ἀριθμὸν 85.

Π

ΠΑΛΑΣΚΑΣ (Χρῆστος). Έγεννήθη τῷ 1788 ἐν Γοτσίστα τῆς Ἠπείρου· μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Σουλίου (1803), ὅπου ἐπολέμησε καίτοι παῖς, ἐσώθη εἰς Λευκάδα καὶ Κέρκυραν· ἐκεῖ κατετάχθη ἔπειτα εἰς τὴν Σουλιωτικὴν φάλαγγα, καὶ ἐξεστράτευσεν μετὰ τῶν Ἀγγλῶν εἰς Σικελίαν καὶ Νεάπολιν (1814). Ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἑπτάνησον ἐξηκολούθησεν ὑπηρετῶν ὡς λοχαγὸς προγυμναστῆς καὶ ὡς ταγματάρχης μέχρι διαλύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ σώματος ἐν ἔτει 1818. Μυηθεὶς τότε τὰ τῆς Ἑταιρίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐδέχθη νὰ ὑπηρετήσῃ ὑπὸ τὸν Ἀλῆ-Πασσᾶν τῶν Ἰωαννίνων, ὅστις τῷ ἀπέδωκε τὰ δημευθέντα κτήματά του, καὶ τῷ ἐνεπιστεύθη τὸν ὀργανισμόν καὶ τὴν διοίκησιν ὀλοκλήρου τακτικοῦ σώματος ἐκ πάντε χιλιάδων Ἀλβανῶν. Ἐκραγείσης ὁμοῦς τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ὁ Παλάσκας ἐφυλακίσθη ὑπὸ τῶν πολιορκούντων τὸν Ἀλῆ-Πασσᾶν Τούρκων. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἠλευθερώθη διὰ τῆς προστασίας τοῦ Ὁμέρ Βριώνη, ὅστις διορισθεὶς στρατηγὸς τῆς πρώτης ἐκείνης ἐπὶ τοὺς ἐπαναστάτας μεγάλης τῶν Τούρκων ἐκστρατείας, τὸν ἀπήγαγε μετ' αὐτοῦ ὡς ὄμηρον. Διὰ τῆς ἐμφρονος ἐπιβρόχης του ἐπὶ τοῦ πνευμάτος τοῦ πασσᾶ τούτου πολιορκήσαντος τότε πρῶτον τὴν Λεβαδείαν, κατώρθωσεν ὁ Παλάσκας νὰ σώσῃ τοὺς πλείστους κατοίκους τῆς πόλεως. Ἀποδράς μετὰ ταῦτα εἰς Κόρινθον, ἐστάλη παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως χιλιάρχος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀρτης, ὅθεν ἀνεκλήθη ἐσπευσμένως τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1822, καὶ περιεβλήθη ἀέκων, τῆς βουλῆς δεσμένης διὰ τὸν κίνδυνον καὶ τῶν Λεβαδιτῶν εὐγνωμόνως παρακαλούντων, τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἀνατολῆς Ἑλλάδος ἀντὶ τοῦ Ὀδυσσεῶς Ἀνδρούσσου παραιτηθέντος. Μετ' οὐ πολὺ ὁμοῦς ἐρhoneύθη. Ἴδε σελίδα 49, ἀριθμὸν 20.

ΠΑΜΠΟΥΚΗΣ (Χαράλαμπος). Πρώην γυμνασιάρχης Ναυπλίας ἐγεννήθη ἐν Καλαβρύτοις τῆς Πελοποννήσου τῷ 1806 ἔτει. Προπαιδευθεὶς δὲ τὰ προκαταρκτικὰ μαθήματα ὑπὸ τοῦ αὐταδέλφου του Νικη-

φόρου, τότε σχολάρχου ἐν Ἀργεῖ καὶ Ὑδρᾷ, μετέβη σὺν αὐτῷ εἰς Ἰταλίαν, ὅτε ὁ Νικηφόρος, ἀπόστολος ὢν τῆς φιλικῆς ἐταιρίας, ἐδραπέτευσεν ἐκ Πελοποννήσου, φοβούμενος τὴν Τουρκικὴν ἐξουσίαν, ὡς ἤδη καταμυνηθεὶς εἰς τὸν πασᾶν τῆς Τριπόλεως. Εἴτα, ἐκραγείσης τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως τῷ 1821, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφήσας τὸν ἀδελφόν του Χαράλαμπον, ὅπως οὗτος σπουδάσῃ ἐν τῷ ἐν Πίσῃ τῆς Τοσκάνης πανέπιστημίῳ, ἔνθα ἠκροάσθη τῶν τε φιλολογικῶν καὶ νομικῶν μαθημάτων μέχρι τοῦ 1824. Τῷ αὐτῷ ἔτει ἐπανελθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπηρέτησε πρῶτον στρατιωτικῶς ὑπὸ τοὺς στρατηγοὺς Θ. Ζαχαρόπουλον καὶ Νικήταν Σταματελόπουλον, τὸν καὶ Τουρκοφάγον ἐπικεκλημένον· δεύτερον πολιτικῶς ὡς γραμματεὺς τοῦ τότε ἐν Ναυπλίῳ ἀνεκκλητῆτος ἐγκληματικοῦ δικαστηρίου, ὡς γραμματεὺς τοῦ κεντρικοῦ ἐθνικοῦ ταμείου, καὶ μετὰ ταῦτα ὡς τμηματάρχης παρὰ τῷ τότε ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης, ὅπερ καὶ ἐπὶ τινὰ χρόνον διεύθυνε. Τελευταῖον ὑπηρέτησε διδακτικῶς πρῶτον ὡς σχολάρχης ἐν Αἰγίνῃ ἀπὸ τοῦ 1827 μέχρι τοῦ 1830, ἐν Ἀμφίσσῃ (1830-1832), ἐν Καλαβρύτοις (1832-1835), ἐν Πάτραις (1835-1836), καὶ ἐν Κορινθίᾳ (1836-1841). Δεύτερον ὡς καθηγητῆς παρὰ τῷ ἐν Ναυπλίᾳ γυμνασίῳ (1841-1844). Ἐπειτα δὲ ὡς γυμνασιάρχης τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου ἀπὸ τοῦ 1844 μέχρι τῆς αἰς Σεπτεμβρίου 1862, ὅτε ἔνεκεν ἀσθενείας καὶ ἄλλων δυσαρεσκειῶν κατὰ τῆς τότε κυβερνήσεως ἐπιμόνως ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν παραίτησίν του. Ἐξέδωκε δὲ καὶ διάφορα λόγου ἄξια φιλολογικὰ συγγράμματα, ἐξ ὧν διακρίνονται ἡ Γραμματικὴ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ οἱ σωζόμενοι λόγοι μετὰ προλεγομένων περὶ Συνθέσεως. Ἐπὶ Ὁθωνος ἐτιμήθη μὲ τὸ ἐθνόσημον τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ τὸ βασιλικὸν παράσημον τοῦ Σωτῆρος. Ἴδε σελίδα 81, ἀριθμὸν 29.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΒΡΕΤΟΣ (Ἀνδρέας). Ἐγεννήθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1800 ἐν Ἰθάκῃ, ὅπου ὁ πατήρ του Ἀντώνιος ἐκ Λευκάδος προσεκλήθη παρὰ τῶν προκρίτων τῆς νήσου ταύτης νὰ ἀναδεχθῇ τὰ χρέη γραμματέως τῆς νεοσυσταθείσης δημοκρατικῆς κυβερνήσεως ὑπὸ τὸ ὄνομα Κονκλάδε. Τῷ δὲ 1811 ὁ Ἀνδρέας Παπαδόπουλος μετέβη εἰς Νεάπολιν μετὰ τῆς μητρὸς του Μαρίας Παπαδοπούλου Βρετοῦ, ἥτις ἀμέσως ἐφρόντισε περὶ τῆς παιδείας του εἰσάγουσα αὐτὸν εἰς τὸ βασιλικὸν λύκειον τοῦ Σωτῆρος (Salvatore), ἐν τῶν πρωτευόντων ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων τῆς Νεαπόλεως, ἔνθα ἐσπούδασε τὴν Ἰταλικὴν, Λατινικὴν καὶ Ἑλληνικὴν φιλολογίαν· ἔπειτα ἐδιδάχθη τὴν ἰατρικὴν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς αὐτῆς πρωτευούσης τιμήσαντι αὐτὸν μὲ τὸ δίπλωμα δόκτορος ἰατρικῆς καὶ φιλοσοφίας. Τότε ὁ Ἀνδρέας Παπαδόπουλος λόγῳ εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς φροντίδας τῆς φιλοστόργου μητρὸς του, ἥτις διέμεινε

πάντοτε ἐν Νεαπόλει μέχρι τῆς ἀποπερατώσεως τῶν σπουδῶν του, ἐπὶ δλόκληρον δεκαετίαν, ἐπρόσθεσε τῷ πατρικῷ ἐπωνύμῳ καὶ τὸ μητρικὸν Βρετός. Ἐγκαθιδρυθείσης ἐν Κερκύρᾳ τῆς Ἰονίου ἀκαδημίας, ὁ ἀοίδιμος αὐτῆς ἀρχων κόμης Γυῖλφòρδ διώρισεν αὐτὸν ἐπιστάτην τῆς βιβλιοθήκης. Καὶ ἐπειδὴ τὰ ἐν αὐτῇ περισσότερα βιβλία ἦσαν τοῦ ῥηθέντος γενναίου Ἀγγλου φιλέλληνος, ἀποβιώσαντος, ἐπανῆλθον εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατ' αἴτησιν τοῦ κληρονόμου τοῦ κόμητος Σείφελ τῷ 1830. Τότε ὁ Παπαδόπουλος μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ κυβερνήτου, αὐτὴν αὐτοψίαν καὶ αὐτὸς συνυπέγραψε μετὰ τῶν ἄλλων δύο ἱατρῶν κατὰ διαταγὴν τῆς γερουσίας, ἐκτραγέντος τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἔλαβε μέρος ἐνεργητικὸν ἐν αὐτῷ, ὡς συντάκτης τῆς ἐφημερίδος ὁ Ἑλληνικὸς Καθρέπτης. Ἐλθούσης δὲ τῆς Βαυαρικῆς ἀντιβασιλείας σὺν τῷ νεανίᾳ βασιλεῖ Ὁθωνι, ὁ Παπαδόπουλος ὑπέστη πρῶτος τὴν καταδρομὴν τῶν πολιτικῶν ἐχθρῶν του, εἰσαχθεὶς εἰς δίκην παρὰ τοῦ συντάκτου τῆς Ἀθηνᾶς Ἐμμανουὴλ Ἀντωνιάδου ἐπὶ συκοφαντίᾳ. Καὶ ἠθωώθη μὲν τῆς κατηγορίας ὡς ἀνυποστάτου· ἀλλὰ βλέπων, ὅτι ἦν πάντοτε ἐκτεθειμένος εἰς τὰς καταδιώξεις τῶν πολιτικῶν ἐπικρατούντων ἀντιπάλων του, καὶ φοβούμενος τὴν ὀργὴν τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ Ἀγγλικῆς Προστασίας, μετέβη εἰς Ῥωσσίαν μετὰ τοῦ φίλου του Ῥώσσου ναυάρχου Ρικόρδου περὶ τὰ τέλη τοῦ 1833. Ἐπανελθόντα δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα τῷ 1838, οἱ πολιτικοὶ ἐχθροὶ του τὸν κατέτρεξαν ἐκ νέου διὰ τὸ ἐν Παρισίοις περὶ κυβερνήτου δημοσιευθὲν σύγγραμμά του, καταμηνύσαντες αὐτὸν εἰς τὸν βασιλέα Ὁθωνα ὡς συνένοχον τῆς κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1840 ἀνακαλυφθείσης φιλορθοδόξου ἐταιρίας. Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς πεισθεὶς εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἰδιαιτέρου του ἱατροῦ Ρέζερ, ὅτι ὁ Παπαδόπουλος ἦτο μὲν θερμὸς θιασώτης τοῦ κυβερνήτου, ἦτον ὁμῶς καὶ φίλος εἰλικρινῆς τῆς βασιλείας, ἀνεκάλεσε τὴν ἤδη δοθεῖσαν διαταγὴν τῆς φυλακίσεώς του ἐν τῷ Μεδρεσέ, ὅπου ἦσαν πεφυλακισμένοι ὁ δῆθεν ἀρχηγὸς τῆς ἐταιρίας Γεώργιος Καποδίστριας, ὁ λεγόμενος Τουρκοφάγος Νικήτας, καὶ ὁ πρῶην διοικητὴς Σπετσῶν Γεώργιος Ἀνδροῦτσος. Χάριν δὲ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἀγαθὸν ἱατρὸν Ρέζερ, συμβουλευόντα τὸν Παπαδόπουλον νὰ ἀπομακρυνθῇ ἐπὶ τινα χρόνον ἐξ Ἀθηνῶν, ἐδέχθη τὴν θέσιν τοῦ ἱατροῦ τοῦ λοιμοκαθακτηρίου καὶ τοῦ δήμου τῆς νήσου Σκιάθου. Μετὰ ταῦτα διωρίσθη πρόξενος εἰς Βενετίαν καὶ Βάρναν, ὅπου εὐτύχησε νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας πόλεως Τόμεως, περιωνύμου διὰ τὴν ἐξορίαν καὶ τὸν θάνατον τοῦ ἐνδόξου ποιητοῦ τῆς Ῥώμης Ὀβιδίου. Διὰ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, ἥτις ἐξετιμῆθη δεόντως ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων, ἔλαβε τέρμα ἡ πρὸ τριῶν αἰώνων πολυθρύλλητος συζήτησις μεταξὺ γεωγράφων, φιλόλογων καὶ ἀρχαιολόγων, ποῦ ἔκειτο ἡ ἀρχαία Τόμις. Ὁ Παπαδόπουλος ἔγραψε διάφορα συγγράμματα ἑλληνιστὶ, ἰταλιστὶ, καὶ γαλλιστὶ, ὧν τὸ σπου-

δαιότατον εἶναι ὁ Κατάλογος τῶν ἀπὸ πτώσεως Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐγκαθιδρύσεως τῆς βασιλείας τυπωθέντων βιβλίων ὑπὸ Ἑλλήνων. Ἴδε σελίδα 145, ἀριθμὸν 58.

ΠΑΣΠΑΤΗΣ (Α. Γ.). Ἐγεννήθη ἐν Χίῳ τῷ 1814. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Χίου ἀπῆλθεν εἰς Ἀμερικὴν, ὅπου διέμεινεν ὀκτὼ ἔτη. Ἐσπούδασε τὴν ἰατρικὴν εἰς Ἰταλίαν καὶ Παρισίους, μετερχόμενος τὸν ἱατρὸν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἰατρὸς τοῦ ἐν Ἑπτὰ Πύργοις Γραικοῦ νοσοκομείου· σήμερον ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως παρὰ τῷ Ὀθωμανικῷ ὑγειονομείῳ· ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν Πανδώραν τῷ 1857 τὸ περὶ Ἀτζίγγάνων πόνημά του, τὸ ὁποῖον μετεφράσθη Ἀγγλιστὶ, καὶ μετὰ πολλῶν προσθηκῶν ἐτυπώθη ἐν Ἀμερικῇ.

Ἐξέδωκε τῷ 1864 ὑπόμνημα περὶ τοῦ νοσοκομείου τῶν Ἑπτὰ Πύργων, ὅπου ἐξιστορεῖ τὸν βίον, δίαιταν, καὶ θνησιμότητα τῶν Γραικικῶν συντεχνιῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἰππότης τοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος καὶ πρόεδρος τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει φιλολογικοῦ συλλόγου. Ἴδε σελίδα 81, ἀριθμὸν 27.

ΠΙΚΚΟΛΟΣ (Νικόλαος Σάβας). Ἐγεννήθη τὴν 15 Νοεμβρίου 1792 Ν. Ε. εἰς Τούρναβον τῆς Βουλγαρίας ἐκ γονέων Θεσσαλῶν. Ἐκ Βουκουρεστίου, ὅπου ἤρχισε τὰς μελέτας του, μετέβη πρὸς τελειοποίησιν αὐτῶν εἰς Παρισίους, ὅπου ἐδιδάχθη τὴν ἰατρικὴν· κατὰ τὸ 1823 προσεκλήθη εἰς Κέρκυραν παρὰ τοῦ Γυιλφόρδου ἵνα διδάξῃ εἰς τὴν Ἰόνιον ἀκαδημίαν τὴν φιλοσοφίαν· μετ' ὀλίγον μετέβη εἰς Βονωνίαν τῆς Ἰταλίας ἵνα λάβῃ δίπλωμα διδάκτορος ἰατρικῆς· μετέβη εἴτα εἰς Βουκουρέστιον πρὸς ἐξάσκησιν τῆς ἐπιστήμης του. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποκατασταθεὶς ἐκ νέου εἰς Παρισίους ἐξέδωκε διάφορα πονήματα ἐξ ὧν ἡ μετάφρασις τῶν μυθιστοριῶν τοῦ Γάλλου Βερναρδίνου τοῦ Σαϊντ-Πιέρ εἶναι τὸ μᾶλλον γνωστόν· ἀπέθανεν εἰς Παρισίους τῷ 1865 λησμονήσας ἀγνωμόνως τὴν κοινὴν ἡμῶν πατρίδα ἐν τῇ αὐτοῦ διαθήκῃ. Ἴδε σελίδα 145, ἀριθμὸν 59.

ΠΟΤΛΗΣ (Μιχαήλ). Ἐγεννήθη ἐν Βιέννῃ περὶ τὸ 1810 ὑπὸ πατρὸς Ἡπειρώτου ἐμπορευομένου ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ, ὅπου ἐξεπαιδεύθη καὶ ἐσπούδασεν ἰδίως τὰ νομικά· κατὰ τὸ 1835 μετέβη εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἐπὶ χρόνον τινὰ διετέλει ἐν δικαστικῇ ὑπηρεσίᾳ. Μετὰ ταῦτα παραιτήσας τὸν δημόσιον βίον περιωρίσθη εἰς τὴν δικηγορίαν. Ἦν δὲ τῶν δικηγόρων ὁ πολυμαθέστατος καὶ κριτικώτατος. Διωρίσθη μετ' οὐ πολὺ καθηγητῆς τοῦ κανονικοῦ δικαίου ἐν τῷ πανεπιστημίῳ, καὶ ἐπεξεργάσθη μετὰ τοῦ Κ. Ῥάλλη τὴν συλλογὴν τῶν κανόνων, ἣν ἐξέδωκαν εἰς 8 τόμους. Κατὰ τὸ 1857 διωρίσθη ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Κ. Μιαούλη ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης μέχρι τοῦ 1862, ὅτε τὸ ὑπουργεῖον ἐκεῖνο ἀπεσύρθη. Μετὰ τὴν Ὀκτωβριανὴν μεταπολίτευσιν, ὅπως διαφύγῃ τὴν καταφορὰν τῶν ἐπαναστατικῶν,

μετέβη εἰς Βιέννην, ὅπου καὶ ἀπεβίωσε περὶ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1863.
Ἴδε σελίδα 17, ἀριθμὸν 1.

ΠΡΑΙΔΗΣ (Γεώργιος). Ἐγεννήθη τῷ 1791 εἰς Μουνδανίαν τῆς Βιθυνίας ἐκ πατρὸς Μακεδόνα καὶ μητρὸς ἰθαγενοῦς. — Πρὸ τῆς Ἑλλ. ἐπαναστάσεως ἦτο μέλος τῆς Φιλικῆς ἐταιρείας. — Κατῆλθεν εἰς Μεσολόγγιον τὸν Ἰούλιον τοῦ 1821 μετὰ τοῦ Μαυροκορδάτου ἐκ τῆς Εὐρώπης. — Ἀπεστάλη εἰς Ἡπειρον πρὸς τὸν Μάρκον Μπότσαρην καὶ τοὺς συμμάχους Ἀγάδας πρὸς συνεννόησιν περὶ συστάσεως γερουσίας. — Κατὰ τὸν Νοέμβριον συστηθείσης τῆς γερουσίας τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος, ἐνεργείᾳ τοῦ Μαυροκορδάτου, συμπεριελήφθη εἰς τὰ μέλη αὐτῆς, καὶ κατόπιν ἐξελέχθη ἀντιπρόεδρος. — Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1822 διωρίσθη μέλος τοῦ γενικοῦ Φροντιστηρίου τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ Μαυροκορδάτου προέδρου τοῦ ἐκτελεστικοῦ καὶ πληρεξουσίου ἀπεσταλμένου τῆς κυβερνήσεως κατὰ τὸ ἀπὸ 11 Μαΐου 1822 θέσπισμα τοῦ βουλευτικοῦ, καὶ ἔμεινεν εἰς Μεσολόγγιον καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας. — Κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1823 μετέβη εἰς τὴν ἐν Ἀστρεὶ Ἐθν. συνέλευσιν, καὶ, συστηθείσης τῆς νέας κυβερνήσεως, διεύθυνε τὸ γραφεῖον τοῦ Ἐκτελεστικοῦ. — Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀπεστάλη εἰς Κεφαλληνίαν πρὸς τὸν λόρδον Βύρωνα, καὶ ἔπειτα συνώδευσεν αὐτὸν κατὰ τὸν Δεκέμβριον εἰς Μεσολόγγιον, ὅπου εἶχεν ἔλθει καὶ ὁ Μαυροκορδάτος ἐπὶ τοῦ στόλου ὡς Γεν. διευθυντῆς τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος, καὶ διωρίσθη μέλος τῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς αὐτοῦ τοῦ μέρους. — Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1825 μετέβη εἰς Ναύπλιον, καὶ ἔκτοτε διετέλεσεν εἰς διαφόρους ὑπηρεσίας μέχρι τοῦ 1828. — Ἐπὶ κυβερνήτου ὑπηρέτησεν εἰς διοικητικὰς θέσεις καὶ ὡς μέλος τοῦ πρώτου ἀνεκκλητήτου. — Ἐπὶ τῆς ἀντιδασιλείας ἀνεδείχθη μέλος τοῦ πρώτου ὑπουργείου, ὡς γραμματεὺς τῆς ἐπικρατείας ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, ἔπειτα νομάρχης, καὶ πάλιν περὶ τὸ 1834 ἐκλήθη εἰς τὴν αὐτὴν Γεν. γραμματείαν τῆς Δικαιοσύνης ὅπου διετέλεσε μέχρι τοῦ 1836, διευθύνας συγχρόνως καὶ τὴν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν γραμματείαν, μετὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Κωλέττου εἰς Παρίσιους. Ἐπ' αὐτοῦ ἔγινεν ἡ πρώτη ἐκλογὴ τοῦ προσωπικοῦ τῶν δικαστηρίων, καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις αὐτῶν. — Ὡς σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας εἰς ἔκτακτον ὑπηρεσίαν ἔλαβεν ἔκτακτον ἀποστολὴν εἰς τὰ μεθόρια καὶ κατόπιν εἰς ἐπιθεώρησιν τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν. — Μετὰ ταῦτα διωρίσθη ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου, καὶ ἔπειτα Γεν. ἐπίτροπος τῆς ἐπικρατείας παρ' αὐτῷ, καὶ κατόπιν σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας εἰς τακτικὴν ὑπηρεσίαν. — Μετὰ τὴν καθίδρυσιν τοῦ συντάγματος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Ἐλεγκ. συνέδριον ὡς Γεν. ἐπίτροπος, καὶ ἀνετέθησαν αὐτῷ συγχρόνως καὶ τὰ χρέη τοῦ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου παρὰ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ, ἅπερ ἐξεπλήρωσε μέχρι τοῦ 1851. — Κατὰ

δὲ τὸ 1854 μετετέθη ἐκ τοῦ Ἑλεγκτικοῦ συνεδρίου ὀριστικῶς εἰς τὴν θέσιν τοῦ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου παρὰ τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅπου μέχρι τῆς σήμερον διατελεῖ. Ἴδε σελίδα 145, ἀριθμὸν 61.

Ρ

ΡΑΓΚΟΣ (Ἰωάννης). Υἱὸς τοῦ περιωνύμου Γεωργίου Ῥάγκου, ἄρματοῦ καὶ καπιτάνου ἦτοι ἀρχηγοῦ τῶν Ἀγράφων, ἐγεννήθη τῷ 1790 ἐν Συντέκνῳ τῆς Ἐπαρχίας Βάλτου. Τῷ δὲ 1808 συνελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων, καταδιώξαντος τὴν οἰκογένειάν του, δι' ἣν ἔδωκεν ὑπεράσπισιν εἰς τοὺς ἐχθροὺς του Κίτσον Μπότσαρην καὶ Παλάσκην καταφυγόντας εἰς Ἀγίαν Μαύραν. Μετὰ ταῦτα ὁ Ἀλῆ Πασᾶς βλέπων τὴν ἀναρχικὴν κατάστασιν τῆς ἐπαρχίας Βάλτου καὶ τὰς καταδρομὰς τῶν κλεπτῶν ἐν ταῖς ἄλλαις ἐπαρχίαις του, ἀπεφυλάκισε τὸν Ἰωάννην Ῥάγκον μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ἀποδοὺς αὐτῷ ἐξουσίαν καὶ τιμὰς, ὧν ἀπήλαυεν ὁ πατήρ του ἐξ οὗ ὁ Ἰωάννης ὠφέλησε τὰ μέγιστα τὸν σατράπην τῶν Ἰωαννίνων, ἀποκαταστήσας τὴν ἡσυχίαν. Περσόντος τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Σουλτάνου τῷ 1820, ὁ Ῥάγκος μυηθεὶς ἤδη εἰς τὸ μυστήριον τῆς Φιλικῆς ἐταιρίας, καὶ διατελῶν ἐν ἐξουσίᾳ ἐξεστράτευσεν ὑπὸ τὸ πρόσχημα μὲν ὅτι πηγαίνει ὑπὲρ τοῦ πολιορκουμένου Ἀλῆ Πασᾶ κατὰ τῶν πολιορκούντων βασιλικῶν στρατευμάτων, πράγματι δὲ πρὸς ἀναβρίπισιν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἥτις ἐκραγεῖσα εὗρεν αὐτὸν πρόθυμον ἀντιλήπτορα, συνεννοηθέντα καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ὀπλαρχηγῶν τοῦ Σουλίου, καὶ τὰ μέγιστα συντελέσαντα εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ φρουρίου τοῦ τόπου τούτου εἰς τοὺς Σουλιώτας κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ λαβόντος τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰωάννου Καποδίστρια, διευθυνθεῖσαν πρὸς τὸν Ἰωάννην Ῥάγκον διὰ τοῦ Χρηστοδούλου Οἰκονόμου. Μετὰ ταῦτα συνενωθείς μετὰ τοῦ Γώγου Μπάκοι, καπιτάνου τοῦ Ῥαδεβιζίου, ἐπολέμησεν ἐν Σταυρῷ κατὰ 7,000 Τούρκων, ἐξ ὧν ἔπεσον οἱ πλεῖστοι. Τῷ δὲ 1822 συστηθείσης τῆς τοπικῆς γερουσίας ἐν Ἀγρινίῳ τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος, ὁ Ἰωάννης διωρίσθη ὑπ' αὐτῆς ἀρχηγὸς τῆς κατὰ τῆς Θεσσαλίας ἐκστρατείας, ὅπου μαχόμενος εὐδοκίμησεν ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν Γεώργιον Καραϊσκάκην. Τῷ 1823 διωρίσθη στρατηγὸς, ἐπιφορτισθεὶς ὑπὸ τῆς τότε κυβερνήσεως νὰ καταδιώξῃ τὸν Καραϊσκάκην ἀποστατήσαντα. Κατὰ τὸ 1824 συνδρομῇ τοῦ Βαρνακιώτου ἠδυνήθη ὁ Ῥάγκος νὰ σώσῃ τὸ Μεσολόγγιον ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου ἐκ τοῦ πολυαρίθμου στρατοῦ τοῦ Ὁμέρ Πασᾶ. Μετὰ ταῦτα, συνελεύσεως γενομένης ἐν Μεσολογγίῳ ὑπὸ τῶν στρατηγῶν τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος, ὁ Ῥάγκος ἐξελέχθη πληρεξούσιος τῶν ὀπλων, ἀντιπροσωπεύσας αὐτὰ εἰς τὴν ἐν Ἀστρεὶ ἐθνοσυνέλευσιν. Εἰσβαλόντος δὲ τοῦ Ἰβραήμ Πασᾶ εἰς τὴν Πελοπόννη-

σον, προσκληθείς ὁ Ῥάγκος ὑπὸ τῆς Ἑλλ. κυβερνήσεως προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Κωντουριώτου μετέβη ἐκεῖσε, καὶ πολεμήσας κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν, τοὺς ἐνίκησεν ἐν Κρεμυδίῳ καὶ Νεοκάστρῳ τῆς Μεσσηνίας μετὰ διαφόρων ἄλλων ὀπλαρχηγῶν. Περσόντος δὲ τοῦ Μεσολογγίου τῷ 1826, ὁ Ῥάγκος ἐπανῆλθεν εἰς Ἀκαρνανίαν μετὰ τοῦ φιλέλληρος στρατηγοῦ Ἀγγλοῦ Ριχάρδου Τσοῦρτς. Τῷ δὲ 1828 διορισθεὶς διὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Ναυπάκτου ἐτέθη ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατάρχου Δημ. Ὑψηλάντου, μεθ' οὗ πολεμήσας τοὺς Τούρκους εἰς Ἀνηφορήτην τῆς Βοιωτίας καὶ ἀκολούθως εἰς Θήβας τοὺς ἐνίκησεν. Ἐπὶ κυβερνήτου ὁ Ῥάγκος τῷ 1830 διωρίσθη μέλος τῆς ὀργανικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ στρατοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα ἀρχηγὸς τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὸν βαθμὸν τοῦ συνταγματάρχου, καὶ ἔπειτα γενικὸς ἀρχηγὸς τῆς ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, ἐνθα διεκρίθη διὰ τῆς παρ' αὐτοῦ εἰσαχθείσης εὐταξίας καὶ τῆς καταστολῆς τοῦ Τσάμη Καρατάσου, ἀποστατήσαντος τῷ 1831. Ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως τοῦ Αὐγουστίνου Καποδίστρια, ἐπελθόντος τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἀπεσύρθη τοῦ δημοσίου βίου. Ἐπὶ Ὀθωνος ὁ Ἰωάννης Ῥάγκος ἐφυλακίσθη μετ' ἄλλων κατηγορηθεὶς ἐπὶ ψευδεὶ κατὰ τῶν καθεστώτων συνωμοσίᾳ· ἄλλ' ἠθωώθη. Ἐκ νέου δὲ κατὰ τὸ 1839 συλληφθεὶς ἐφυλακίσθη ἐπὶ τῇ αὐτῇ ψευδεὶ προφάσει, διατελῶν πάντοτε ὑπὸ τὴν δυσμένειαν τῆς βασιλείας, ὡς ἄλλοτε θερμὸς κυβερνητικὸς, ἐξ οὗ ἠναγκάσθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον. Τέλος ἐπὶ τῆς βασιλείας Γεωργίου τοῦ Α' διωρίσθη μέλος τῆς ἐπὶ τῶν ἀδικηθέντων ἀνδρῶν τοῦ ἀγῶνος ἐπιτροπῆς. Ἴδε σελίδα 145, ἀριθμὸν 57.

ΡΟΜΠΟΤΣΗΣ (Ἀναστάσιος) ὁ πυρπολητής. Ὁ ἔτι ζῶν γενναῖος ναύτης οὗτος τῆς Ἑλλάδος ἐγεννήθη ἐν Ὑδρᾷ τῷ 1800, καὶ ἤρχισε τὸ στάδιόν του ὡς ἀπλοῦν ναυταρίδιον (μοῦτσος). Ἐκτραγείσης δὲ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, τὸ ναυταρίδιον ἦτο ἤδη ναύτης ἐμπορικοῦ πλοίου, μεταβληθέντος εἰς πολεμικὸν σὺν τοῖς ἄλλοις πλοίοις τῆς ἀτρομήτου νήσου Ὑδρας· ἐπομένως ἔλαβε μέρος εἰς ὅλας τὰς κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν μάχας, ἐν αἷς διεκρίθησαν οἱ γενναῖοι Ὑδραῖοι. Ἴδου τί ἀναγινώσκομεν ἐν τῷ ἡμερολογίῳ τοῦ περιωνύμου ναυάρχου Μιαούλη, ἀναφερομένῳ ἐν σελ. 73 τῆς παρὰ τοῦ υἱοῦ του ἐκδοθείσης ἱστορίας· « Τὴν ἐπιούσαν λίαν πρωτὶ « ἐν ἄλλο πυρπολικὸν τοῦ Ἀναστασίου Ῥομπότση, ἀφοῦ μετὰ τριῶν « ἐχθρικῶν λέμβων ἐμάχετο ψιλοῖς ὅπλοις ἐπὶ ἀρκετὰς ὥρας προσεγγίσαν « εἰς μίαν ἄλλην ἐχθρικὴν κορβέταν, ἐκόλλησεν εἰς τὴν πρύμνην αὐ- « τῆς ἐπιτηδειότατα τὸ πυρπολικόν του, εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἀρτέμων « αὐτῆς ἀναψε, καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐχθροὶ ἐπήδησαν εἰς τὰ κύματα. « Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ νότος πνέων σφοδρότατα τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸ πυρπο- « λικόν, πρὶν ἢ παραλάβῃ αὐτὴν τὸ πῦρ, ἕως εἴκοσι ἐχθροὶ ὅπου « ἔμειναν μέσα εἰς αὐτὴν, κατώρθωσαν μὲν νὰ μὴ καῖ, ἀλλ' ἐσυντρίφθη

« καὶ αὕτη εἰς τοὺς σκοπέλους καὶ τοὺς βράχους τῆς Καλλονῆς. » Ἐλθόντος εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ Ἀγγλοῦ Κόχραν, ὀνομασθέντος παρὰ τῆς ἐν Τροιζῆνι ἐθνοσυνελεύσεως ναυάρχου, ὁ νέος Ῥομπότσης ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ πληρώματος τῆς ναυαρχίδος Ἑλλάς. Μετὰ ταῦτα ὁ Κόχραν τὸν διώρισε διευθυντὴν τοῦ ἀτμοδρομῶνος ἢ Ἐπιχειρήσεις. Μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ κυβερνήτου εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ πλοίαρχος Ῥομπότσης, ἐκφράσας αὐτῷ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐκπαιδευθῇ ὢν ὅλως ἀγράμματος, ὁ κυβερνήτης δι' ἐξόδων του ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς Κέρκυραν, ὅπου ἔμεινε μέχρι τῆς δολοφονίας αὐτοῦ. Ἴδε σελίδα 17, ἀριθμὸν 4.

ΡΩΤΑΣ (Φωκίων). Γεννηθεὶς εἰς Κέαν κατὰ τὸ 1819, ἐξεπαιδεύθη εἰς Τεργέστην καὶ Παρισίους, ὅπου διαμένει πρὸ τριάκοντα ἐτῶν· ἰατρὸς δόκιμος, διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης φρενοκομείου ἐν τῇ ὁδῷ Picpus, ἀριθ. 90 καὶ 92. Ἴδε σελίδα 145, ἀριθμὸν 65.

Σ

ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΑ (Φραγκίσκος-Αὐγουστος). Διάσημος συγγραφεὺς καὶ φιλόλογος Γάλλος, ἐγεννήθη εἰς τὸ Saint-Malo τῆς Βρεταννίας τῷ 1768, καὶ ἀπέθανεν εἰς Παρισίους τῷ 1848. Ἀκρος φιλέλλην. Ἴδε σελίδα 209, ἀριθμὸν 80.

ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑΣ (Ἀμβρόσιος). Εὐπατρίδης Χῖος, γεννηθεὶς κατὰ τὸ 1790, ἀποθανὼν ἐν Πειραιεὶ κατὰ τὸ 1864, ἔλαβε μέρος ἐνεργὸν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα, ὑπῆρξε μέλος τῆς τελευταίας ἐθνικῆς Συνελεύσεως. Ἴδε σελίδα 113, ἀριθμὸν 52.

ΣΚΟΥΦΟΣ (Γεώργιος). Ἐγεννήθη ἐν Σμύρνῃ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος. Φιλόπατρις ὢν, ἐκραγείσης τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τοὺς ἀδελφούς του Σπυρίδωνα, Νικόλαον καὶ Παῦλον, ἵνα ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους. Ἐγκαθιδρυθείσης δὲ τῆς βασιλείας κατὰ τὸ 1833 ἔτος ὁ Γεώργιος Σκοῦφος διωρίσθη διευθυντὴς τῶν βασιλικῶν Ταχυδρομείων, τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ὁποίων αὐτὸς πρῶτος διωργάνισε μετ' ἀξιεπαίνου ζήλου καὶ μετ' ἴσης δραστηριότητος· διὸ καὶ ἐτιμήθη παρὰ τοῦ βασιλέως μετὰ τὸ παράσημον τοῦ Σωτῆρος· ἐτιμήθη δ' ἐπίσης ἕνεκα τῆς ὑπηρεσίας του ταύτης ἀπὸ τὰς κυβερνήσεις τῆς Ῥωσσίας, Γαλλίας καὶ Βαυαρίας μετὰ βασιλικά των παράσημα. Παρελθόντος τοῦ καιροῦ ἐξελέχθη βουλευτὴς Ἀθηνῶν· συγχρόνως δὲ διωρίσθη καὶ δήμαρχος παρὰ τοῦ βασιλέως. Τὰς δύο θέσεις ταύτας διετήρησεν ὁ Γεώργιος Σκοῦφος μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος. Ἴδε σελίδα 177, ἀριθμὸν 75.

ΣΠΗΛΙΩΤΑΚΗΣ (Σπυρίδων). Ἐγεννήθη ἐν Σπάρτῃ τῷ 1814. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀναγνώστης, εἷς τῶν προκρίτων ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος,

ὑπῆρξε πληρεξούσιος ἐν τῇ ἐθνοσυνελεύσει τοῦ Ἀστρους, ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ μέλος τοῦ Ἐκτελεστικοῦ σώματος, ἀποδιώσας τῷ 1826. Ὁ δὲ πρωτότοκος υἱὸς αὐτοῦ Σπυρίδων ἐχρημάτισεν ἐπὶ Ὁθωνος διευθυντῆς τοῦ γραφείου τῆς δημοσίας Οἰκονομίας παρὰ τῷ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπουργείῳ. Τῷ 1855 ἐστάλη ὡς ἐπίτροπος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἐν Παρισίοις παγκόσμιον ἔκθεσιν, καὶ ὑπῆρξεν ἐπίτροπος αὐτῆς ἐν τῷ διεθνεί στατιστικῷ συνεδρίῳ· νῦν δὲ εἶναι πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῆς ἐμψυχώσεως τῆς ἐθνικῆς βιομηχανίας βασιλικῆς ἐπιτροπῆς καὶ μέλος τῆς ἐνεστώσης βουλῆς. Ἰδε σελίδα 81, ἀριθμὸν 30.

ΣΤΙΡΒΕΗΣ (Δημήτριος - ΒΙΒΕΣΚΟΣ). Ἐγεννήθη εἰς Κραιόβαν τῆς Βλαχίας τὸ 1801· ὁ μητρικὸς θεὸς τοῦ Μπαρπο-Στίρβεης τὸν υἱοθέτησεν ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ λάβῃ τὸ ὄνομά του. Ἐλαβε μέρος κατὰ τὸ 1821 εἰς τὸ κίνημα τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου. Διωρίσθη κατὰ τὸν Ἰούνιον 1849 ἡγεμὼν Βλαχίας, καὶ μετὰ διαφόρους περιπετείας ἀπεσύρθη τῆς ἐξουσίας κατὰ τὸ ἔτος 1856. Ἰδε σελίδα 81, ἀριθμὸν 31.

ΣΤΡΑΤΟΥΛΗΣ (Κωνσταντῖνος). Ἐγεννήθη εἰς Λευκάδα τῷ 1814. Ἐξεπαιδεύθη ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ Κερκύρας ἀξιωθείς παρὰ τῆς φιλοσοφικῆς καὶ θεολογικῆς σχολῆς διπλώματος· ἐχρημάτισε διευθυντῆς τοῦ λυκείου Λευκάδος, καὶ ἀκολούθως τοῦ τῆς Ζακύνθου ἐπὶ εἰκοσαετίαν· πρὸ τεσσάρων ἐτῶν προχειρισθεὶς ἀρχιμανδρίτης παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μετέβη εἰς Λιβερπούλην ὡς ἐφημέριος, ἱεροκῆρυξ καὶ διδάσκαλος παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ κοινότητι, τῆς ὁποίας ἔχει ἤδη ἐπαξίως τὴν ὑπόληψιν καὶ ἀγάπην, καθὼς καὶ τῶν ἐν Λονδίνῳ καὶ Μαγχεστρίᾳ ὁμογενῶν, καὶ πολλῶν ξένων κληρικῶν, καὶ πολιτικῶν. Συνέγραψε, καὶ ἐτύπωσε βιβλίον Αἰσθητικῆς ἢ Καλλιλογίας· Πραγματείαν περὶ Ὁμήρου· λόγους Ἐκκλησιαστικοὺς καὶ Ἐπιταφίους· διατριβὰς ἐν τῷ Εὐαγγελικῷ κήρυκι τῶν Ἀθηνῶν περὶ Ἱεροῦ Αὐγουστίνου, ὡς φιλοσόφου καὶ θεολόγου ἐξεταζομένου· περὶ Δαμασκηνοῦ ὡσαύτως, καὶ περὶ Ὑπάρξεως Θεοῦ. Ἐξέδωκε βιογραφίαν μετὰ εἰσαγωγῆς τοῦ μάρτυρος Θεοφίλου τοῦ ἐν Χίῳ· καὶ πρό τινων μηνῶν Πραγματείαν φιλοσοφίας. Ἰδε σελίδα 81, ἀριθμὸν 37.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΔΗΣ (Γεώργιος). Ἐγεννήθη εἰς Τραπεζοῦντα κατὰ τὸ ἔτος 1825. Ἐμαθήτευσεν εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς Παρισίους· εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην πόλιν διέμεινε πέντε ἔτη, καὶ ἔλαβε δίπλωμα ἱατροῦ· μετέβη μετὰ ταῦτα εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, ὅπου ἐξήσκησε τὴν ἱατρικὴν. Μεταβὰς δὲ κατὰ τὸ 1863 εἰς Ῥωσσίαν κατετάχθη εἰς τὸν Ῥωστικὸν στρατὸν ὡς δόκιμος ἱατρὸς, προβιβάσθεις ἀκολούθως μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου (ἀρχιατροῦ) τοῦ συντάγματος τῶν λογχοφόρων τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Κατὰ τὸ 1864 ἐσύστησεν εἰς Ἀθήνας δια-

γώνισμα ἱατρικὸν (ἶδε τὸν κανονισμὸν τοῦ βραβείου τούτου σελίδι 389).

Ἴδε σελίδα 177, ἀριθμὸν 77.

ΣΧΙΝΑΣ (Μιχαὴλ Γεώργιος). Ἐγεννήθη περὶ τὰ τέλη τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου ὁ εὖπορος πατὴρ του μετερχόμενος τὸ ἐμπόριον, ἐφρόντισε περὶ τῆς πρώτης αὐτοῦ μαθήσεως. Ἀπολαύοντας δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἰδιαιτέρας φήμης τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ σοφοῦ γυμνασιάρχου Βαρδαλάχου, ὁ νέος Σχινᾶς μετέβη ἐκεῖσε πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του. Τῷ δὲ 1811, συστηθείσης ἐν Βουκουρεστίῳ φιλολογικῆς ἐταιρίας ζήλω τε καὶ προθυμίᾳ τοῦ ἀοιδίου Ἰγνατίου πρώην μητροπολίτου Ἀρτης, τότε δὲ Μολδοβλαχίας, ὁ Μιχαὴλ Σχινᾶς ἦτο γραμματεὺς τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐταιρίας, ἥτις δὲν διήρκεσεν εἰ μὴ μόνον ἐν ἔτος, ἀναχωρήσαντος διὰ τὴν μεταξὺ Ῥωσσίας καὶ Ὀθωμανικῆς Πύλης γενομένην εἰρήνην τοῦ ἰδρυτοῦ καὶ προέδρου τῆς Ἰγνατίου. Ὁ Σχινᾶς ἐπανῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ αὐτόθεν ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους πρὸς αὕξησιν τῶν φιλολογικῶν γνώσεών του. Ἐκραγείσης δὲ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἔδραμεν ἀμέσως εἰς Πελοπόννησον μεθ' ἑτέρων νέων συμπολιτῶν του, καὶ διορίσθη γραμματεὺς τῆς Πελοποννησιακῆς γερουσίας, προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Ὑψηλάντου. Τῷ 1822 ἐστάλη ὡς ἐπίτροπος τῆς κεντρικῆς κυβερνήσεως παρὰ ταῖς φιλέλλησιν ἐταιρίαις, ταῖς ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ κάτω Γερμανίᾳ συστηθείσαις. Μεταβαίνων ἔπειτα εἰς Παρισίους, ἐγένετο μέλος τῆς πρώτης ἐν Γαλλίᾳ φιλέλληρος ἐταιρίας προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ κόμητος Λαστερῆ. Ἀπορῶν δ' ἐκεῖ χρημάτων, εὔρεν ἔντιμον πόρον ζωῆς, δημοσιεύων γαλλιστὶ γραμματικὴν τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης, καὶ καταχωρῶν διάφορα ἄρθρα ἐν τῷ περιοδικῷ συγγράμματι *Revue Encyclopédique*. Τῷ δὲ 1827, ὑπογραφείσης ἐν Λονδίῳ τῆς περιωνύμου συνθήκης τῶν τριῶν συμμάχων δυνάμεων, καὶ αποφασισθείσης ἐκ μέρους τῆς Γαλλίας τῆς ἐκστρατείας πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ τῶν Αἰγυπτίων, ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν κόμης Μαρτινιάκ προσεκάλεσε τὸν Σχινᾶν ν' ἀποτελέσῃ μέλος τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπιτροπῆς, συνοδευούσης τὸν Γαλλικὸν στρατόν· καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ 1829 ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους, ἵνα δώσῃ λόγον τῆς ἐργασίας, ἣν εἶχεν ἐπιφορτισθῇ. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὀριστικῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁ ἀοιδίμος κυβερνήτης τὸν διώρισε μέλος ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως. Ἐλθόντος δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ βασιλέως Ὁθωνος, ἡ ἀντιβασιλεία τὸν διώρισε νομάρχην, εἴτα ἀπεσταλμένον ἐν Λονδίῳ, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Μονάχῳ, ὅθεν ὕστερον ἀνεκάλεσε ἀντ' αὐτοῦ διορίσασα τὸν Μαυροκορδαῶν· ἀκολούθως ἰδιωτεύων ἐξέδιδεν ἐπὶ δύο ἔτη τὸν *Θεατὴν*, σύγγραμμα περιοδικόν. Προσέτι μετέφρασεν ἑλληνιστὶ πρὸ τῆς Σεπτεμβριανῆς μεταβολῆς τὴν διεξοδικὴν καὶ σπουδαίαν Γαλλικὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ ἀοιδίου κυβερνήτου. Ἐπελθούσης

δὲ τῆς Σεπτεμβριανῆς μεταβολῆς, ὁ Σχινᾶς διωρίσθη ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, προθυπουργοῦντος τοῦ κυρίου Μεταξᾶ, καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου Κωλέττου διεκρίθη ὡς μέλος τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐν τῇ βουλῇ. Τῷ δὲ 1852 διωρίσθη γενικὸς πρόξενος ἐν Βουκουρεστίῳ, ὅπου διέτριψε μέχρι τοῦ 1855· ἔπειτα παρητήθη. Περὶ τοῦ βασιλέως Ὁθωνος, ἡ ἐπαρχία Πυλίας ἀνέδειξεν αὐτὸν πληρεξούσιον παρὰ τῇ ἐν Ἀθήναις δευτέρᾳ τῶν Ἑλλήνων ἐθνικῇ συνελεύσει. Ἰδε σελίδα 113, ἀριθμὸν 44.

Τ

ΤΟΜΠΑΖΗΣ (Ἰάκωβος ἢ Γιακουμάκης). Ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Ὑδρα τῷ 1782, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Νικολάου Γιακουμάκη, ἐπονομασθέντος μετὰ ταῦτα Τομπάζη ἐκ τινος πλοίου του, τοῦ ἤδη καλουμένου Τομπάζη. Ὁ Ἰάκωβος Τομπάζης ἐ χρημάτισεν ὁ πρῶτος ναύαρχος τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1821 καὶ 1822, ἐκλεχθεὶς ὡς τοιοῦτος τῇ κοινῇ ψήφῳ τῶν πλοιάρχων τῆς Ὑδρας. Ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος του «ὁ Θεμιστοκλῆς» ἐπροτάθη κατὰ πρῶτον ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο δεκτὴ ἡ χρῆσις τῶν πυρπολικῶν, ἐκεῖνο τὸ ἰσχυρότατον τῶν Ἑλλήνων ὄπλον, κατὰ θάλασσαν, καὶ ἐπυρπολήθη τὸ πρῶτον ἐχθρικὸν δίκροτον ἐν Ἐρυσσῷ ὑπὸ τοῦ πυρπολητοῦ Δημητρίου Παππανικολῆ, καθὼς τῇ συνδρομῇ καὶ προστασίᾳ τοῦ αὐτοῦ Τομπάζη εἰσῆχθη κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐπαναστάσεως ὁ τύπος εἰς Ὑδραν. Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ περιηγητοῦ πῶς ἠδυνήθησαν νὰ ἐκλέξωσι πρὸς κατοικίαν νῆσον τόσῳ ξηρὰν ὡς τὴν Ὑδραν, ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ ἔρως τῆς ἐλευθερίας τοὺς ὤθησε πρὸς τοῦτο. Ἀπεβίωσε δὲ ἐν Ὑδρᾷ τῷ 1829. Ἰδε σελίδα 17, ἀριθμὸν 5.

ΤΟΜΠΑΖΗΣ (Εὐμανουήλ). Ἀδελφὸς τοῦ ἀνωτέρω μνησθέντος, ἐγεννήθη τῷ 1783, ἀσπασθεὶς καὶ οὗτος τὸ ναυτικὸν στάδιον, διοικητὴς ἐμπορικῶν πλοίων, ἅτινα κατὰ τὴν ἐπανάστασιν μετεβλήθησαν εἰς πολεμικά. Αἱ ἡμιολίαι (γολέται), τὰ θωράκια (κόραι) εἰς τοὺς ἵστους τῶν πλοίων, καὶ διάφοροι ἄλλοι νεωτερισμοὶ ἐν τῷ ναυτικῷ καὶ βελτιώσεις ὀφείλονται εἰς αὐτὸν καὶ τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν του Ἰάκωβον, ἀμφοτέρους διακριθέντας ἐπὶ σπανίᾳ ἀδελφικῇ ἀγάπῃ. Ὁ Εὐμανουήλ ὑπηρέτησε τὴν πατρίδα ὡς πλοίαρχος, πληρεξούσιος εἰς ἐθνοσυνελεύσεις, ὡς ἀρμοστής τῆς Κρήτης, διευθύνας καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ναυτικὴν μοῖραν, τὴν ἀποσταλείσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὅπως πυρπολήσῃ τὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον Αἰγυπτιακὸν στόλον. Ἀπεβίωσε δὲ τῷ 1831. Αὐτὸς δὲ καὶ ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς του ἐδιοίκουν ἰδίᾳ τῶν πλοῖα, ἔχοντες προσέτι καὶ δύο ἕτερα, τοῦτέστι τὴν ἱστορικὴν γολέταν «ἡ Τερψιχόρη», καὶ τὸ βρίχιον «ὁ

Κίμων», διοικούμενα ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος ὑπὸ τῶν πλοιάρχων Ἀντωνίου καὶ Ἀλεξάνδρου Ῥαφαήλ καὶ τοῦ Γκίκα Ἰωάννου. Ἴδε σελίδα 145, ἀριθμὸν 54.

ΤΡΑΙΜΠΕΡ (Ἑβραϊκός). Ὁ ἀρχαῖος φιλέλλην οὗτος ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1796 εἰς Σάξ-Μεϊνινγκεν, Sax-Meiningen, πόλιν ἐνὸς μικροῦ δουκάτου τῆς Γερμανίας. Ἐδιδάχθη τὴν ἰατρικὴν καὶ τὴν χειρουργίαν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Ἰένης. Εὐρίσκετο δὲ ἐν Παρισίοις πρὸς αὔξησιν τῶν ἐπιστημονικῶν του γνώσεων, ὅτ' ἐξεβράγη ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις, ὑπὲρ τῆς ὁποίας τοσοῦτον ἐνθουσιάσθη, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ μετάσχη αὐτῆς. Μεταβὰς οὕτως εἰς τὴν Ἑλλάδα τῷ 1821, κατεγράφη ὡς ἱατροχειροῦργος τοῦ τακτικοῦ σώματος ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ φιλέλληρος Ἰταλοῦ συνταγματάρχου Ταρέλλα, μεθ' οὗ παρευρέθη ἐν τῇ δυστυχεῖ μάχῃ τοῦ Πέτα, καθ' ἣν ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη, ἀφοῦ εἶδε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του πεφονευμένον τὸν ἀνδρεῖον ἀρχηγόν του Ταρέλλαν. Ἐπειτα παρευρέθη εἰς τὴν ἄλωσιν τοῦ Παλαμηδίου τὴν νύκτα τῆς 30ῆς Νοεμβρίου 1822, καὶ διωρίσθη ἱατρὸς τῆς φρουρᾶς ἐν Ναυπλίᾳ. Τῷ δὲ 1826 προσεκολλήθη τῷ στρατηγῷ Καραϊσκάκη, παρευρεθεὶς ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Χαϊδάρη, καὶ συνοδεύσας τοὺς πεπληγωμένους εἰς Σαλαμῖνα, ὅπου διέτριψεν ἀρκετὸν καιρὸν, εἰσερχομένων αὐτόσε ἀεννάως νέων πεπληγωμένων. Ἐλθόντος δὲ τοῦ κυβερνήτου εἰς τὴν Ἑλλάδα, διωρίσθη διευθυντὴς τοῦ ἐν Ναυπλίᾳ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου. Τέλος ἐπὶ τῆς βασιλείας Ὀθωνος ἀνεδείχθη ἀρχίατρος τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, διορισθεὶς διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις στρατιωτικοῦ νοσοκομείου καὶ μέλος τοῦ ἱατροσυνεδρίου. Ἐγένετο δὲ συνταξιούχος περὶ τὰ τέλη τοῦ 1864. Ἴδε σελίδα 145, ἀριθμὸν 64.

Φ

ΦΛΟΓΑΪΤΗΣ (Νικόλαος). Ἐγεννήθη τῷ 1799 ἐν Ὁδησσῷ, ὅπου εἶχεν ἀποκατασταθῇ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Θεόδωρος ἐκ τοῦ χωρίου Μαραντοχωρί τῆς νήσου Λευκάδος. Μεμνημένος ὢν εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἐταιρίας τῶν φιλικῶν, ἅμα ἐγερθείσης τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, παραιτηθεὶς τῆς ἐν Ὁδησσῷ ἐπωφελοῦς ὑπηρεσίας του, διευθύνθη πρὸς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου. Ἀλλὰ διαταγὴ τοῦ ἀδελφοῦ του Δημητρίου ἐν Κισνοβίῳ ἐπετάχυνε τὰ διαβήματά του εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἀφικόμενος δὲ αὐτόσε ὁ Φλογαῖτης τὸν Ἰούνιον τοῦ 1830 συγκατελέχθη ἐν τῷ ἐπιτελείῳ τοῦ στρατοῦ του, καὶ ὑπ' αὐτὸν ἠγωνίσθη στρατιωτικῶς. Ἐν ἀρχῇ τοῦ 1824 ἐτιμήθη μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ταξιάρχου ἢτοι ταγματάρχου ὑπὸ τῆς τότε κυβερνήσεως· ἔπειτα διωρίσθη εἰς θέσεις διοικητικάς, καὶ τῷ αὐτῷ ἔτει συνετέλεσε σπουδαίως εἰς τὴν σύστασιν φιλανθρωπικῆς ἐταιρίας ἐν Ναυπλίῳ. Τῷ δὲ 1826 συνετέλεσεν ὡσαύτως εἰς τὸν καταρτισμὸν τοῦ Ἑπτανησίου σώματος, ὅπερ, διοικούμενον ὑπὸ τοῦ Διονυσίου Εὐμορφο-

πούλου, παρέσχε δείγματα τρανὰ πατριωτισμοῦ καὶ ἀνδρίας κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπὶ κυβερνήτου ὑπηρέτησε δικαστικῶς ὡς πρόεδρος μὲν πρωτοδικῶν καὶ Ἀρειοπαγίτης μέχρι τοῦ 1844, ὡς πρόεδρος δὲ τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν ἀπὸ τοῦ 1844 μέχρι τοῦ 1862, ὅτ' ἐνεκα χρονίου νοσήματος ἀπεσύρθη ἰδιωτεύων ἐν Χαλκίδι. Διακρίνεται δὲ τῶν ἄλλοι τοῦδε παρ' αὐτοῦ ἐκδοθέντων φιλοπονημάτων ἡ περὶ Μουσικῆς θεωρία. Ἰδε σελίδα 17, ἀριθμὸν 10.

ΦΡΑΝΤΣΗΣ (Ἀμβρόσιος). Ἐγεννήθη κατὰ μῆνα Μάρτιον τοῦ 1778 ἐν Νωνάκριδι τῶν Καλαβρύτων, καὶ ἀπεβίωσεν ἐν Κυπαρισσίᾳ κατὰ μῆνα Ἰούλιον τοῦ 1851. Ἐξάδελφος πρῶτος τοῦ μακαρίτου Χριστιανουπόλεως Γερμανοῦ ἀνέλαβε τὴν θρησκευτικὴν τῶν ἐπαρχιῶν Τριφυλλίας καὶ Ὀλυμπίας διοίκησιν· εἰς ἅμεσον δ' ὧν σχέσιν διανοητικὴν μετὰ τοῦ ποιμνίου του καὶ μεγίστης ὑπολήψεως ἀπολαμβάνων κατώρθωσεν ὅπως εἰσαγάγῃ πολλοὺς τῶν συμπολιτῶν τοῦ εἰς τὰ μυστήρια τῆς Φιλικῆς ἐταιρίας, ἧς ὑπῆρξεν ἐνεργὸν μέλος· διὰ τῆς ἐπιβρόχης αὐτοῦ ἠθικῆς τε καὶ ὕλικῆς συνέτεινεν, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς φίλης ἡμῶν πατρίδος· ἰδίᾳ δὲ προσέφερεν ἑαυτὸν ἀφειδῶς εἰς τὴν πολιορκίαν Νεοκάστρου καὶ Μεθώνης καὶ Λάλα. Μετὰ δὲ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν οἰκοδομήματος συνέγραψεν ἱστορίαν τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος, ἣτις βραδύτερον ἐχρησίμευσεν ὡς βάσις εἰς νέας ἱστορίας· ἐξελέχθη πληρεξούσιος τῆς ἐν Τροιζῆνι ἐθνοσυνελεύσεως· κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1847 διωρίσθη ἐπισκοπικὸς ἐπίτροπος Ἀργολιδοκορινθίας, καὶ κατὰ τὸ 1845 ὡς τοιοῦτος εἰς τὰς ἐπαρχίας Τριφυλλίας καὶ Ὀλυμπίας. Ἰδε σελίδα 177, ἀριθμὸν 72.

ΦΡΕΙΜΑΝ (Ἐδουάρδος-Αὐγουστος). Ἐγεννήθη τὴν 2 Αὐγούστου 1823 (N. E.) εἰς Harborne πλησίον τοῦ Birmingham τῆς Ἀγγλίας. Διάσημος φιλολόγος καὶ Ἑλληνιστὴς καὶ ἐνθερμος φιλέλλην. Ἐκ τῶν πολλῶν πονημάτων του ἀναφέρομεν μόνον τὸ δι' ἡμᾶς ἰδίως ἔχον ἐνδιαφέρον, History of Federal Government, from the foundation of the Achaian League to the disruption of the United States, ἥτοι, Ἱστορία τοῦ δημοσπονδικοῦ πολιτεύματος ἀπὸ τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας μέχρι τῆς διαλύσεως τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, 1863. Τοῦ τετρατόμου τούτου πονήματος ἐξεδόθη μόνος ὁ πρῶτος τόμος. Ἰδε σελίδα 113, ἀριθμὸν 46.

X

ΧΑΣ (Κάρολος). Διάσημος Ἑλληνιστὴς· ἐγεννήθη εἰς Σαζωνίαν τὴν 11 Μαΐου 1780 N. E.· ἀπέθανεν εἰς Παρισίους τὴν 9/21 Μαρτίου 1864 N. E.· ὅπου μετέβη πεζὸς καὶ πάντῃ ἄπορος κατὰ τὸ εἰκαστὸν ἔτος τῆς

ἡλικίας του, προαχθεὶς βαθμηδὸν διὰ τῆς ἱκανότητός του καὶ κατὰ πρῶτον διὰ τῆς προστασίας τοῦ Ἑλληνιστοῦ Villoison. Ὑπῆρξε διδάσκαλος τῆς Γερμανικῆς τοῦ νῦν αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων· διετέλεσε ἐπὶ σχεδὸν ἑξήκοντα ἔτη ἐπιστάτης τῆς συλλογῆς τῶν Ἑλληνικῶν χειρογράφων τῆς Αὐτοκρατορικῆς Βιβλιοθήκης τῶν Παρισίων, καὶ διεκρίθη ἰδίως ἐπὶ παλαιογραφικῇ πολυμαθείᾳ. Κατὰ τὸ 1815 διωρίσθη διδάσκαλος τῆς νεο-ελληνικῆς εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν διαδεχθεὶς εἰς τὴν θέσιν ταύτην τὸν ἡμέτερον Ῥαζῆν, ὅστις πρῶτος ἐδίδασκε τὴν νεωτέραν Ἑλληνικὴν εἰς τὴν εἰρημένην Σχολήν. Ὁ Χὰς συνειργάσθη μετὰ τοῦ Δίνδορφ εἰς τὴν τελευταίαν ἐκδόσιν τοῦ Θησαυροῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ Ἑνρίκου Στεφάνου. Ἴδε σελίδα 49, ἀριθμὸν 23.

ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ (Ἀθανάσιος). Ἐγεννήθη ἐν Καστορίᾳ πόλει τῆς Μακεδονίας κατὰ 1770 ἐκ γονέων πτωχῶν· νεώτατος μετέβη εἰς Βουκουρέστιον, ὅπου ἐδιδάσκετο ἐμβριθῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα· μετέβη μετὰ ταῦτα εἰς Βούδαν τῆς Οὐγγαρίας καὶ εἰς Βενετίαν καὶ Παταύιον, ὅπου ἐτελειοποίησε τὰς φιλολογικὰς σπουδὰς του, καὶ ἐμελέτησε τὴν ἱατρικὴν καὶ τὴν νομικὴν. Ἐπιστρέψας εἰς Βουκουρέστιον προσεκολλήθη εἰς τοὺς κατὰ καιρὸν ἡγεμόνας τῆς Βλαχίας καὶ Μολδαβίας, ὅπου κατέσχεν ὑψηλὰς θέσεις. Ὁ Χρηστόπουλος θεωρεῖται ὡς ὁ νέος Ἀνακρέων τῆς Ἑλλάδος (ἴδε τὰ Λυρικά του εἰς τὸν Δ' τόμον τοῦ Ἑθ. Ἡμ., ἃ ἐξεδώκαμεν καὶ εἰς ἰδιαίτερον τομίδιον)· ἀπέθανεν κατὰ τὸ 1847. Ἴδε σελίδα 145, ἀριθμὸν 53.

ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ (Χαράλαμπος). Ἐγεννήθη ἐν Ἀνδριταίνῃ πρωτεύουσῃ τῆς ἐπαρχίας Ὀλυμπίας τοῦ νομοῦ Μεσσηνίας, εἰς Πελοπόννησον, τὴν 6 Δεκεμβρίου 1815. Ἀνήκει εἰς μίαν τῶν προεχουσῶν οἰκογενειῶν τῆς Πελοποννήσου ἧς οἱ ἀρχηγοὶ ὕψωσαν τὴν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας σημαίαν πρῶτοι ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ κατὰ τὸ 1769 καὶ κατὰ τὸ 1821. Ἐμαθήτευσεν ἐν Αἰγίνῃ ἐν τῷ Κεντρικῷ σχολείῳ καὶ (ὡς ἀκροατῆς) ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ τοῦ πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἐν ἐκείνῃ τῶν Παρισίων. Ὑπηρέτησε διαρκῶς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν ὡς ὑπουργικὸς γραμματεὺς, πάρεδρος καὶ τμηματάρχης. Ἐπὶ τῆς κατοχῆς τοῦ Πειραιῶς παρὰ τῶν Ἀγγλογάλλων ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας. Κατὰ τὸ 1855 διωρίσθη ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως διατελέσας ὡς τοιοῦτος μέχρι τοῦ 1859, ὅτε παρῆτήθη. Κατὰ τὸ 1861 διωρίσθη ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν παραιτηθεὶς μετὰ ἓν ἔτος. Ὑπῆρξε βουλευτῆς εἰς τέσσαρας βουλευτικὰς περιόδους (1855-1862). Ἐξελέχθη κατὰ τὸ 1865 καὶ πάλιν βουλευτής. Συνέγραψεν εἰς διαφόρους Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας· μετέφρασεν ἐκ μὲν τοῦ Ἰταλικοῦ « Τὰς τελευταίας ἐπιστολάς Ἰακώβου Ὀρτη » τοῦ Φωσκόλου, ἐκ δὲ τοῦ Γαλλικοῦ α' *Considérations sur les constitutions des peuples libres*, τοῦ Sis-

mondi, β' l'Amour dans le mariage τοῦ Γυϊτζώτου, καὶ γ' περίληψιν τῆς ἱστορίας τοῦ Ῥοβινσῶνος πρὸς χρῆσιν τῶν δημοτικῶν σχολείων. Ὑπῆρξε πρὸς τούτοις εἷς ἐκ τῶν ἰδρυτῶν καὶ συντακτῶν τοῦ περιοδικοῦ φύλλου « Ἐφημερίς τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν, ἥτοι διοικητικὴ νομολογία. » Ἰδε σελίδα 149, ἀριθμὸν 18.

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ὁ ἐν Σμύρνῃ μητροπολίτης, σεβάσμιος ἀρχιερεὺς, ἡλικίας περίπου 70 ἐτῶν, ἐγεννήθη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μεθύμνης τῆς Λέσβου. Ἐδιδάχθη τὰ θεολογικὰ καὶ φιλολογικὰ μαθήματα ἐν Κυδωνίαις τῆς Αἰολίδος ὑπὸ τῶν γνωστῶν διδασκάλων Βενιαμὶν καὶ Γρηγορίου. Ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἐχρημάτισεν ἐν Κωνσταντινουπόλει διδάσκαλος. Ἐπειτα γενόμενος ἀρχιμανδρίτης καὶ μετ' ὀλίγον ἐπίσκοπος, ὑπηρέτησε τὴν Ἐκκλησίαν εὐδοκίμως κατὰ τὸ Σταυροδρόμιον ἐπὶ 18 ἔτη. Ἐκεῖθεν διορισθεὶς μητροπολίτης Σμύρνης, καὶ εὐαρεστῶν ἐξωρίσθη εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος κατ' ἐπίμονον ἀπαίτησιν τῆς ἐξουσίας, ὡς ἐκδοὺς σύγγραμμά τι, διαβληθὲν παρὰ τοῖς Ὀθωμανοῖς, ὅτι περιέχει τινὰ κατὰ τῆς Μωαμεθανικῆς θρησκείας, ληφθέντα ἐκ τινων παλαιτέρων συγγραμμάτων, καὶ παραμορφωθέντα ἐπίτηδες παρὰ τῶν ἐχθρῶν του. Ἐκεῖθεν δὲ μετὰ τινὰ χρόνον ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ἀπέστειλεν αὐτὸν ὡς ἑξαρχον εἰς τὴν Κρήτην διὰ τινας κατὰ τοῦ ἐκεῖ μητροπολίτου γενομένας μομφάς, καὶ τότε τῇ αἰτήσῃ τῶν κατοίκων ἐξελέχθη μητροπολίτης Κρήτης· ὅθεν ἐδρισκόμενος ἐν Κωνσταντινουπόλει μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἐχρησίμευσεν εἰς τὴν οἰκονομίαν τῆς ἐν Χάλκῃ περιπόστου θεολογικῆς σχολῆς, συντηρουμένης ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων διὰ τὴν ἀναγκαίαν τοῦ κλήρου ἐκπαίδευσιν. Εἵτα μετατεθεὶς εἰς τὴν Φιλιππούπολιν, συνέστησεν ἐκεῖ τὸ ὑπάρχον ἀξιόλογον παρθεναγωγεῖον, ἐπιμεληθεὶς καὶ τὰ ἄλλα σχολεῖα καὶ ἐν γένει τὴν τῶν ἐπαρχιωτῶν παιδείαν, διορθώσας καὶ τὰ τῆς μητροπόλεως. Διὰ τὴν ἐπιμέλειαν ταύτην τοῦ ἀρχιερέως δυσαρεστούμενοι οἱ ἐνεργοῦντες τὸν ἀπρεπῆ χωρισμὸν τῶν δύο συνοικούντων καὶ συγγενικῶν λαῶν, Γραικῶν καὶ Βουργάρων, δι' ἄλλους σκοποὺς ματαίους καὶ ἀκατορθώτους, κατέτρεξαν καὶ παρεπίκραναν αὐτὸν, ἕως οὗ ἐζήτησε μετάθεσιν. Οὕτω νῦν ἐν Σμύρνῃ ἀπολαύει τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ παρὰ πάντων διὰ τὸν ἐνάρετον βίον του καὶ τὸν προσηνῆ καὶ εὐπροσθήγορον τρόπον του, προσκρούσας εἰς μόνους τοὺς σκαιοὺς καὶ ἀδίκους σκανδαλοποιούς, οἵτινες τὰράττουσιν ἄχρι τοῦ νῦν τὰς ἐπαρχίας τῆς Θράκης, καὶ εὐστόχως ὀνομασθέντες ἀδελφοχωρισταί. Ἰδε σελίδα 113, ἀριθμὸν 41.